

BERÄTTELSEN OM VÅR FAMILJ

GÖRAN LAMBERTZ

SUSANNE THISTED LAMBERTZ

September 2018, andra tryckningen

FÖRORD

Denna bok handlar om oss fem och vårt liv tillsammans: Susanne och Göran, Petter, Karin och Hanna. Den omspanner åren 1972–2017, 46 år. Huvuddelen av den är helt enkelt skriven år för år, med korta texter om vad som hände och vad vi gjorde. Den innehåller sådant som vi kom ihåg på hösten 2017 och första halvan av 2018 med hjälp av fotografier, dagböcker, olika slags anteckningar och frågor till alla möjliga personer, och som vi tyckte var värt att skriva ner och bevara. Vi har med några undantag avstått från att ta med omvärldshändelser. Berättelsen är till för oss fem, och för eventuella barn och barnbarn. Men andra är förstås välkomna att läsa om det är av intresse.

Efter berättelsen om de 46 åren har vi tagit in några texter som vi tycker försvarar sin plats i boken. Det är några recept, ett släkträd, en förteckning över nästan alla födelsedagar i släkten och min / Susannes berättelse om de första 20 åren i mitt liv.

Alla i familjen har bidragit, men det allra mesta kommer från oss, Susanne och Göran. Det är också en tydlig innehållsmässig koncentration på oss båda. Det gäller särskilt åren efter att alla barnen flyttat hemifrån.

Vi började skriva och prata under Susannes sjukdomsperiod hösten 2017 och fortsatte under våren och sommaren 2018. Petter, Karin och Hanna har berättat, svarat på frågor och skrivit lite grand. Läsningen av berättelsen förstärks om man har familjealbumen till hands. Texten relaterar till många av bilderna där.

Det här är bokens andra upplaga.

Uppsala i september 2018

Susanne och Göran

INNEHÅLL

FÖRORD	sid. 3
ÅREN 1972 – 2017 PÅ 3–5 SIDOR PER ÅR	sid. 7 – 233
NÅGRA RECEPT FRÅN OLIKA TIDER	sid. 235 – 238

VÅR SLÄKT	sid. 239 – 253
FÖDELSEDAGAR I SLÄKTEN	sid. 255 – 263
SUSANNES BERÄTTELSE (DE 20 FÖRSTA ÅREN)	sid. 265 – 298

ÅREN 1972–2017 PÅ 3-5 SIDOR PER ÅR

År 1972

Susanne och Göran träffades den 15 april 1972. Göran gjorde lumpen på tolkskolan sedan juni 1971. Den låg då på Arméns underofficersskolas (AUS) område vid Dag Hammarskjölds väg. Susanne kompletterade sin gymnasieexamen för att få behörighet på naturvetenskaplig linje. Hon hade kommit till Uppsala (just före nyår 1971) för att hon gärna ville dit. Och där fanns också gymnasiekamraten Mia Idar, som bodde på Rackarberget. Susanne och Mia umgicks dock egentligen aldrig i Uppsala och Mia blev bara kvar i ett år. Hon hoppade av utbildningen i konstvetenskap när hon kom in på Konstfack och flyttade tillbaka till Västerås.

Susanne var nyligen 20 år fyllda och Göran 22 när vi träffades. Susanne bodde på Kantorsgatan 36, i ett studentrum. Göran bodde på luckan, alltså i logementet i tolkskolans lokaler.

Vi träffades på en fest som de människor hade ordnat som bodde på andra våningen på Kantorsgatan 36. (Kantorsgatan var och är ett studentbostadsområde i norra Uppsala.) Där på andra våningen fanns dels en dubblett, där Susanne bodde tillsammans med Ingrid Lundberg (sedermera Rasmuson), dels en korridor med fem rum där Görans klasskamrat Gudrun Svensson, (sedermera Hörnquist) bodde tillsammans med Björn Ranestål, Sam Persson och ytterligare en eller två personer. De hade bjudit in Göran och Rolf Johansson till festen som kamrater till Gudrun. Och så var Agneta Hägg där också, kamrat till Ingrid.

Susanne och Göran satt bredvid varandra på festen, det hade nog Gudrun ordnat. Och hon hade tydligen tänkt att Susanne och Göran skulle kunna bli ett par. Hon hade berättat om Göran i förväg och pratat väl om honom. Och visst blev vi ett par. Göran fick kyssa Susanne försiktigt när han sa att han aldrig hade pussat någon med snus i munnen förut. Och sedan sov han över hos henne, men utan att det ”skedde något otillbörligt”. Rolf sov över hos Ingrid.

Sedan träffades vi mycket, och Göran bodde över hos Susanne rätt ofta. Lite grand blev Görans ryskastudier lidande av det förstås, för tidigare hade han pluggat ryska varje kväll och helg. Och det blev bland annat aldrig av att ta de två betyg i ryska som han hade tänkt. 30 poäng tog han, men inte något helt betyg. Det gjorde dock inte särskilt mycket. – Susannes studier gick bra, och efter hösten hade hon klarat sin gymnasiebehörighet på naturvetenskaplig linje. Och hon kom in på kemins A-kurs på universitetet till hösten.

På våren 1972 var vi bl.a. på gammeldans på V-Dala en hel del, och vi såg Södra Bergens Balalajkor på Östgöta, en väldigt bra konsert. Susanne och Ingrid fick Göran att sluta ta socker i kaffet. De sa att de sparade på personer som inte tog socker i kaffet, och det gick inte att motstå. I dubblettens kök, där detta kaffe dracks, fanns en affisch som Susanne hade tagit hem från Svalöv, där hon hade haft sommarjobb på utsädesföreningen året innan. På affischen var det en ko med midsommarkrans och texten "Hurra för Rosamunda som lämnar mjölk till ostar runda".

På sommaren var Göran ute och reste i två månader tillsammans med Bob Weiss, Mats Hjelm och Sven Rudstam. Denna kvartett köpte en gul folkvagnsbuss och hade en härlig resa i den. Den gick genom bland annat Tyskland, Frankrike och Italien, genom Jugoslavien och till Grekland. Där parkerades bilen på en

campingplats i Atén och kvartetten flög till Israel och tillbringade en dryg vecka där, bl.a. på kibbutz Gal On. Där hade Susanne varit i några månader drygt ett år tidigare.

Susanne och Göran skrev ganska många brev till varandra den sommaren. Susanne pluggade en del (komplettering i matematik för Ralph Juhlin i Västerås) och jobbade i övrigt på Karl Johans-gårdarna som vårdbiträde. Hon skickade sina brev Poste Restante till de städer som Göran skulle komma till på resan, och det verkar som om Göran fick alla. De finns sparade i en låda på vinden.

Susanne började sedan sina universitetsstudier i kemi på hösten. Hon missade en nolla i ett telefonnummer i testet om allmänna säkerhetsföreskrifter och funderade då allvarligt på om hon var lämpad för universitetsstudier.

Göran började läsa juridik höstterminen 1972. Det började med propedeutiska kursen, Åke Frändberg var lärare. Men redan på våren hade Göran flyttat till ett studentrum på Kantorsgatan 54 (en dubblett tillsammans med Kent Gustafsson och senare Theodoros Antoniadis). Så vi bodde bara 100 meter från varandra. Och vi började nästan genast att leta efter någonstans att bo tillsammans. Vi fick också en dubblett på Granitvägen 4B, dit vi flyttade den 1 februari 1973.

Susanne träffade Görans familj första gången på julen, då hon var med till Kisa. Vi hade med oss Laban, Susannes flat coated retriever. Han och Triumph – mamma Elsvigs, pappa Lasses och Lottas dvärgpudel – kom inte så bra överens. Men Susanne kom mycket bra överens med Görans familj. Och det gjorde Göran med hennes också. Göran träffade Vibeke på Kantorsgatan redan på våren, och sedan Ellen och Olle i Västerås på hösten.

När Owe och Kerstin Horned gifte sig i augusti, i Gamla Uppsala kyrka, var Göran bjuden men inte Susanne. Owe och Kerstin kände inte till att Susanne fanns i Görans liv, och efter en del dividerande kom vi fram till att vi inte skulle berätta det. Så viktigt var det väl inte att Susanne blev bjuden, tyckte vi då. Men det var också så att Bob Weiss var kvar i Uppsala efter Europaresan, och det var bra att Susanne kunde ta hand om honom. Susanne och Bob skjutsade Göran till Gamla Uppsala i VW-bussen.

År 1973

Vi flyttade ihop i en dubblett på Granitvägen 4B i Eriksberg den 1 februari. Göran skrev under kontraktet den 10 januari. (Då stavade han ännu "Lamberthz" med h, men lade sedan ganska tidigt bort h:t. Anledningen var dels att det var en krånglig stavning, dels att namnet i folkbokföringen var Lambertz utan h.) Hyran var 387 kr i månaden och vi trivdes bra även om det var väldigt lyhört ute i badrummet, där det för övrigt fanns ett sittbadkar. Vi hade det ena rummet som sovrum och det andra som vardagsrum med köket mitt emellan. Lägenheten låg på första våningen.

Men det blev bara ett par månader i dubbletten, för när Susanne upptäckte att hon var gravid fick vi förtur till en trea på Blodstensvägen en halv kilometer bort. Graviditeten var tidvis besvärlig på så sätt att Susanne ofta mådde illa särskilt på morgnarna. Te och en smörgås kunde lindra. – Det var en märkvärdig upplevelse när barnet växte i magen, och Susanne kände rörelserna allt intensivare. Även Göran kunde så småningom känna små sparkar med handen mot magen. Den första gången det hände var den 8 april, på Ewa-Lottas 16-årsdag.

Vi bodde sedan i lägenheten på Blodstensvägen 1 ända till våren 1984, alltså 11 år. Det var en jättefin bostad på alla sätt, och med tiden fick vi också väldigt goda vänner i området. Framför allt var det Per och Agneta Jansson med barnen Magnus och Kristin. Men vi umgicks även en del med Maud och Werner Schaudt i nr 5, Saga och Anders Skoglund i nr 3 (med dottern Anna-Karin), Östen Boman och Kerstin

Oremark (med sonen Mattias, sedermera även sonen Rikard) i nr 3, Johan och Lisa Boström i lägenheten bredvid vår (med dottern Matilda och sonen Simon), Lars Nyberg och Stina Lindh (med sonen Mathias), som bodde på första våningen i vår uppgång, och flera andra (se år 1978 för en ny uppräknings). Mathias Lindh och Petter lekte en del senare fastän Mathias var fyra år äldre.

Göran läste nationalekonomi och företagsekonomi på våren och Civilrätt I på hösten – tentan var i januari påföljande år. Alltmer pluggade Göran tillsammans med Anna Skarhed, Per Westman, Lasse Spolin, Lars Edlund, Einar Lundgren och Ann-Christine Gullerjö. De hängde sedan ihop i stort sett hela studietiden med smärre variationer. Göran läste också historia på våren och ägnade nog nästan lika mycket tid åt det som åt studierna på Juridicum. Han pluggade även nybörjarspanska på Katedralskolan på kvällstid.

Susanne läste kemi på våren. Det krånglade lite med en av de första kurserna, termodynamik för Lars-Göran Mård, och det blev sedan en surdeg som klarades av först i slutet av studierna. Men i övrigt gick allt väldigt bra.

Göran jobbade som reseledare till Sovjetunionen på sommaren. Reso var företaget, och de konkurrerade då med Nyman & Schultz. Sju resor gjorde Göran, sex till Leningrad och en till Moskva. Susanne var med på en av resorna till Leningrad. Det var ett väldigt roligt och lärorikt men krävande jobb. Och inte särskilt välbetalt. Lönen var 55 kr per dag i början, senare 65 kr. Så man var beroende av den dricks man fick av ”paxen” som passagerarna kallades reseledarna emellan.

Petter föddes den 28 augusti! Vi ville gärna ha barn och skyddade oss inte, och vi blev väldigt glada när vi fick beskedet att Susanne var gravid. – Det var en ganska besvärlig förlossning och Susanne hade rejält ont. På väg till sjukhuset i vår Volkswagen 1966, som vi hade fått av Ellen, fick vi lov att stanna på Dag Hammarskjölds väg för att Susanne skulle få ta sig igenom en värk. Eller sammandragning som man var tvungen att säga på den tiden. Vi gick en psykoprofylaxkurs för att lära oss att andas och slappna av. Lärare var Jeanette Brandt. Förlossningen var en fantastisk upplevelse för Göran, och när Petter väl var född var den fantastisk även för Susanne. Vi hade bestämt i förväg att han skulle heta Petter om det blev en pojke, och därför står det Petter Thisted på hans gula kort från Akkis. Han hade blå ögon med en liten brun fläck i det ena ögat. Vi tyckte förstås att han var väldigt söt.

Vi var båda mycket hemma med Petter under hösten. Susanne ammade och hade ingen undervisning. Göran läste som vanligt, men det var inte mycket undervisning. Petters barnvagn fick vi av Kerstin och Sten-Olof, både Anna och Anders hade använt den tidigare. Även en del kläder till Petter ärvde vi, det var vanligt på den tiden att man gjorde så. Det var regelbundna besök hos vårdcentralen i Eriksberg med bl.a. vägning, vaccinering och rådgivning. Petter hade en hel del magknip under de första månaderna, det kan ha varit s.k. tremånaderskolik. Susanne ammade honom i ungefär ett år, men han började få en del annan mat också från ca ett halvårs ålder. Dessförinnan fick han s.k. tillägg, som Göran hade en del besvär med men som ofta var räddningen när Petter var hungrig – och det var han ofta.

Det här var en mycket lycklig tid i våra liv. Många på Blodstenen hade fler än ett barn, men vi tyckte det var väldigt skönt och bra att ha bara ett. Nästa fick vänta lite. Att följa Petters utveckling var en helt ny och väldigt fascinerande upplevelse för oss.

Vi reste en hel del i vår Volkswagen 1966 och hade i början en framåtvänd barnstol av märket Jolly i baksätet åt Petter. Det var en nyhet på den tiden med barnstolar, och så småningom hade man dem i stället bakvända i framsätet. Petter var ofta lite motspänstig när vi skulle sätta honom i stolen. Det var han också ganska ofta på skötbordet. Göran höll honom ibland hårt i benen för att han skulle ligga stilla på ryggen. Och han skrek stackarn! Annars var han en riktig solstråle och underbart gullig. Han var lite ledsen när han skulle ligga ensam och somna i sin vagg, och senare i spjäsängen. Och egentligen borde vi nog ha suttit lite längre hos honom när han skulle somna. Det tycker man nu i efterhand i alla fall.

Petter blev mycket omtyckt i Kisa, dit vi åkte ganska tidigt på hösten i vår bil, som alltså var en VW 1966 och hade registreringsnummer CYY 303 och som vi fick av mormor Ellen. Bilen kostade 5 000 kr, och det var en mycket värdefull gåva för oss. – Inte minst populär var Petter hos Görans farfar Einar, som då bodde på Kindagatan i Kisa tillsammans med sin dotter Allith, som hade blivit änka redan 1964. Farfar Einar var född 1888 och Allith 1912.

Vi började umgås mycket med Horneds redan på våren och sedan alltmer när barnen hade fötts. Deras Erik föddes den 6 juli och är alltså knappt två månader äldre än Petter.

Sent på året fick vi besök av Susannes och Vibekes båda halvsyskon, Michael Thisted och Marie Thisted, som då var 14 resp. 10 år gamla. De kom med sin mamma Berit till Blodstenen och hälsade på. Vi tog en promenad ner i Hågadalen. Detta var den enda gången som Göran träffade Berit, som senare tog sitt liv. Susanne hade träffat henne tidigare, eftersom familjen bodde i Dingtuna utanför Västerås. Där hade Susanne och Vibeke varit på besök ett par gånger. Vi är osäkra på om även Berits nye man Gunnar Jonsson och deras gemensamme son Mattias var med till Blodstenen eller inte.

--

Socialdemokraterna fick 43,6 % av rösterna i årets riksdagsval och fick tillsammans med V mer än 50 %. Därmed fortsatte de att regera i minoritet. (I boken skriver vi nästan inte alls om andra händelser än sådana som direkt har rört vår familj. Men vi har valt att notera resultaten i riksdagsvalen.)

År 1974

Vi ägnade mesta delen av vår tid åt studierna och åt Petter. Susanne läste första terminen biologi under vårterminen och klarade det väldigt bra. En av lärarna hette Ulo Raiend, far till Annika Ekfeldt (vår granne på Hörnstensvägen under några år) och Juhan Raiend (sjuksköterska på hospice i Ultuna). Ulo var mycket uppskattad som lärare. – Göran läste Civilrätt II, först associationsrätt och arbetsrätt och sedan fastighetsrätt. Professorerna Bertil Bengtsson, Tore Sigeman och Sten Hillert var några av lärarna. Bertil har Göran sedan stött på i alla möjliga sammanhang under åren. Han är Sveriges kanske främste jurist, i varje fall nog den mest uppskattade.

På våren, med början fem månader efter att han fötts, började vi ha Petter hos kommunala dagmamman Britta Jansson på Täljstensvägen 4 under en del av dagarna. I övrigt var framför allt Göran mycket hemma, Susanne hade mer bunden undervisning. På den tiden var det modernt att lämna bort barnen tidigt. Och det var också modernt att låta barnen kalla en vid förnamn. Så Petter fick (så småningom) lära sig att kalla oss Göran och Susanne, inte pappa och mamma. Det har åtminstone Göran ångrat lite grand med åren.

Petter var fem månader när han fick sin första tand, ungefär ett halvår när han kunde sitta utan stöd och åtta månader när han började krypa. Han ställde sig upp första gången när han var 8 ½ månad och tog de första stegen strax innan han fyllde ett år. När han var 14 månader kunde han gå på riktigt. – Han grät ofta när vi lämnade honom hos Britta. Men när vi väl hade gått därifrån gick det fort och bra, det sa alltid Britta. För det mesta var det Göran som lämnade och hämtade, eftersom Susanne som sagt hade ett mycket tajtare schema med mycket obligatorisk undervisning.

Sista april tillbringade vi det här året till stora delar med Östen, Kerstin och Mattias (f. 1971). Mattias var under en period något av en idol för Petter, och framför allt från 1976 och framåt lekte de med varann ibland.

Susanne stickade och sydde en hel del. Genom åren stickade hon bland annat två tröjor åt Göran, en väst och en pullover i härligt mjukt ljusbrunt garn.

På sommaren åkte vi till Danmark och hälsade på Susannes mormor och morfar i Snedsted för första gången. Vi tog vår folkvagn och åkte via Göteborg och Fredrikshavn. Den röda spjalsängen hade vi på taket och den gula sittvagnen på en ställning där bak. Inför resan hade vi skaffat oss likadana silverringar, som skulle kunna uppfattas som vigselringar. Susannes mormor och morfar var mycket religiösa och skulle ha varit djupt bekymrade om de fått veta att vi hade barn utan att vara gifta. – Även hos de danska

släktingarna blev Petter mycket populär, Susannes morfar gillade särskilt att se på när Petter åt massor av glass.

Ruth och Robert Whitesell (Görans ”föräldrar” under USA-året 1968-69) kom på besök på sommaren. De var också med till Kisa. Mamma Elsvig var nervös inför besöket, och hon skaffade bl.a. en del mat som catering i stället för att laga. Men besöket var trevligt och stämningen mycket bra. Susanne och Göran fick tolka, eftersom pappa Lasse och mamma Elsvig inte talade någon engelska. Lotta, som då var 17 år, försökte prata lite grand men var rätt så blyg. – När Göran hämtade Whitesells på Arlanda tog han ett kort på Björn Borg, som råkade vara på samma parkeringsplats tillsammans med Lennart Bergelin och sina föräldrar. (Göran mötte aldrig Björn i tennis, men Börje Samuelsson mötte honom en gång i Himmelstalund och fick rejält med stryk. Björn är född 1956, Börje 1952.)

Vi var också på Skansen med Janssons på sommaren. Och ytterligare någon utflykt gjorde vi med dem. Deras hund hette Higgins, en fin golden retriever. Vår älskade Laban gav Susanne bort när hon insåg att vi inte kunde ta hand om honom som vi borde, borta som vi var från lägenheten väldigt ofta. Laban trivdes inte alls med att vara ensam, och det var ganska mycket pusslande med honom. Ibland satt han i bilen och väntade under föreläsningar o.d. I det nya hemmet fick han sällskap med en golden retriever-flicka och behövde verkligen inte vara ensam på dagarna.

Den sommaren var Susanne också på Klubban, en plats i Bohuslän där de hade någon kurs i biologi. Så Petter och Göran var ensamma hemma. Susanne läste A-kursen i biologi på våren och B-kursen på hösten. Hon fick ut sina 40 poäng i biologi den 17 december. – Susanne hade påbörjat A-kursen i historia 1973 och hon tog några kurser men blev aldrig klar med någon hel termin.

Petter lärde sig som sagt att gå stapplande strax före sin ettårsdag. Dessförinnan hade vi haft kryptävling i Fiby urskog mellan honom och Erik Horned. Petter vann, sedan Owe och Göran gjort allt de kunde för att få respektive son att dra på och bl.a. lockat med kex. – Vi firade Petters ettårsdag hemma i lägenheten på Blodstenen. Susanne hade gjort en gräddtårta.

Susanne blev vegetarian detta år. Hon tyckte allt sämre om köttindustrin och kände ett rejält motstånd mot att äta kött. Hon hade aldrig några tankar på att bli "Stockholmsvegetarian", dvs. fortsätta att äta fisk och skaldjur. Det var inte så vanligt på den tiden. Men så småningom gick hon över till den varianten.

Göran fick jobb som gruppundervisare på hösten, i både associationsrätt och sakrätt. Det var mycket jobb med fyra timmars undervisning per dag under långa perioder. Men det var bra betalt, och Göran kunde sluta ta studielån. I sakrätt hade han undervisningen tillsammans med Nanna Töcksberg, sedermera domare i Göteborg. I associationsrätt var det ingen mer gruppundervisare. Där hade Göran bl.a. Anna Lindh som elev, hon var trevlig och satt alltid längst bak. (Hon var Sveriges utrikesminister när hon mördades inne på NK den 11 september 2003.) Göran läste själv Civilrätt III på hösten (för bl.a. Anders Agell och Åke Saldéen), och började även kursen i straffrätt den terminen.

Nu gick väldigt mycket av Görans tid till undervisning och egna studier. Så Susanne tog mer av hemjobbet än tidigare. Vi hade ganska knackig ekonomi, men Susanne hade studielån och Göran hade sin lön. Så det gick rätt bra ändå, men vi fick hela tiden spara på t.ex. kläder till Petter, mat och resor.

Vi åkte till både Västerås och Kisa på julen. Det gjorde vi sedan under flera år.

Susanne läste några kurser i biologi på vårterminen och blev klar med tre betyg (60 poäng). Sedan läste hon trebetygskursen i kemi på hösten. Därmed var hon i princip klar med sin fil.kand.-examen. Men hon hade en rest i termodynamik och tog inte ut examen förrän den 23 februari 1977. Hon fick VG på alla sina sex terminskurser, vilket var högsta betyg på den tiden. – Under åren efter året på lärarhögskolan 1978 fyllde hon på med diverse kurser som gjorde henne behörig att undervisa inte bara i biologi och kemi på högstadiet och gymnasiet, utan även i naturvetenskap som fanns som enskilt ämne på flera av linjerna på gymnasiet. – Susanne träffade bland annat Birgitta Åhman under biologistudierna.

Göran läste fortsättningen av straffrätten i början av våren och sedan processrätt resten av den terminen. I straffrätt gick han upp och tentade för tidigt. Och han var väldigt nära att missa AB, det närmaste under hela utbildningen. På hösten läste han sedan finansrätt (för Nils Mattsson) och offentlig rätt (statsrätt för Olle Nyman och förvaltningsrätt för Gunnar Bramstång). På hösten läste Göran även A-kursen i historia, och det blev senare utbytesämne i jur.kand.-examen. (Göran skrev alltså inte någon uppsats, han blev plötsligt väldigt sugen på att bli klar med examen när han hade läst fyra år våren 1976.) – På sommaren var Göran sommarnotarie på Uppsala tingsrätt i några veckor. Det gav blodad tand. Han var på samma rotel som ordinarie notarien Lars Nylén, rotel 3 med rådmannen Einar Malmberg som rotelinnehavare.

Dagmamma åt Petter var fortfarande Britta Jansson. Hon var ingen idealisk dagmamma men Petter trivdes ändå hyggligt för det mesta. Han gillade bl.a. att leka med Mattias Hammarström, som var ett par år äldre. Britta sa att hon var väldigt nöjd med Petter för att han höll sig så ren när de var ute och lekte; Mattias smutsade ner sig mycket mer. Inne hos Britta och Ingemar fanns det inte så mycket att leka med. När de ritade var det på papper som Ingemar hade med hem från den transportfirma där han arbetade. Och Petter tycker inte att det är så roligt över huvud taget att tänka på tiden där. Maten var ibland vidrig, och det luktade hemskt illa. Toaletteringen höll alltid minusgrader och det låg fimpar i toaletten; sådana är i alla fall Petters minnen. Förutom med Mattias lekte Petter med en liten kille som hette Max och som var dagbarn hos Brittias kamrat Gertrud. Britta och Gertrud hjälptes för övrigt åt en hel del, så Petter var även hos Gertrud ibland. Hos Britta var också en flicka som hette Mikaela. – Hemma på Blodstenen lekte Petter en del med Mathias Lindh (f. 69) och Simon Boström (f. 74). Familjevis umgicks vi mest med Janssons och Horneds.

Görans farfar dog i april 1975, så det var roligt att vi hann ta ett kort på fyra generationer – det togs på trappan utanför farfar Einars och Alliths radhus i Kisa. Farfar Einar var ganska trött på livet vid det laget, och han sa ibland att ”det vore allt skönt om man upptäckte att man var död när man vaknade på morgonen”. Pappa Lasse brukade säga att farfar Einar egentligen tyckte allra bäst om Susanne. – Farfar Einar är begravd på Tjärstad kyrkogård, liksom flera andra i familjen.

Vi gifte oss i Paris onsdagen den 6 augusti detta år. Vi hade egentligen inte planerat det, utan bara en liten semesterresa till Paris. Men så var det någon som sa att ”då ska ni förstås gifta er”, och där föddes idén. Vigseln var på Svenska ambassaden, och det var konsul Thore Lundgren som förrättade den. Vi glömde vårt vigselbevis, så det skickade ambassaden hem till Uppsala. Efter vigseln åt vi bröllopsmiddag på en ganska enkel restaurang i Quartier Latin. Det visade sig att det var stängt nästan överallt vid den tiden (ca kl. 17), så det var över huvud taget svårt att hitta en restaurang som var öppen. På kvällen var vi sedan ute och firade i folkvimlet med besök på barer och kaféer. Vi hade tänkt gå på Moulin Rouge, men där var inträdet (egentligen ett tvång att dricka minst en halvflaska champagne) så dyrt att vi avstod. – I Paris träffade vi Claude Journé och några kompisar till honom liksom Jackie från Chile och hennes man Pascal och son Sebastien, född 1974. Claude och Jackie var kamrater till Göran från USA år 1969. Vi var hemma hos Jackie med familj hela tre kvällar, och på söndagen efter vigseln var vi i Beauvais (norr om Paris) hos Claudes föräldrar och blev bjudna på middag. Vi var också i Versailles och på alla möjliga ställen inne i centrala Paris, som Notre Dame, Sacre Coeur, Luxemburgträdgården och Louvren. – Under vår resa var Petter i Kisa och togs om hand av Lotta. Petter minns förstås inte något av detta, han var för liten. Men enligt Lotta gick det väldigt bra, och Petter var snäll och foglig. Lotta var stolt över att vara barnvakt och tog Petter på promenader i vagnen nere i Kisa. De båda sov nere i gillestugan på nätterna, och Lotta minns hur hon vinkade åt Petter när hon gick upp för trappan på kvällen efter att hon hade lagt honom och kanske läst lite, och att han vinkade tillbaka. Sedan sov han alltid när hon gick ner igen efter en stund och kollade läget. – Vi flög från Sturup och lämnade vår bil där. Det var natt när vi körde tillbaka, och vi fick stanna och sova en stund utanför Österbymo på väg till Kisa. Vi hade startproblem med bilen (vår VW, CY303), så på vägen mellan Sturup och Kisa stängde vi inte av motorn en enda gång. – Dagen efter att vi hade kommit hem bjöd mamma Elsvig och pappa Lasse + Lotta på bröllopsmiddag. Även Kerstin med familj var med. Ingen hade känt till att vi skulle gifta oss, det fick de veta genom vykortet som vi skrev och sände.

Dave Weiss (Bobs bror) gjorde en resa i Europa och kom på besök hos oss. Vi har fotografier där han skjutsar Petter i barnvagnen nere i Uppsala. – Stens och Evas son Joakim föddes detta år.

Vi var på flera besök i Kisa och Västerås. Olle och Ellen var också på besök på Blodstenen. När Petter fyllde 2 år var de där och firade. Vi hade en brun-beige tidsenlig soffgrupp ”Bolero” i vårt vardagsrum. Senare bytte vi den mot den furugrupp som vi fortfarande har kvar, fast omklädd. Den skaffade vi när vi flyttade från Blodstenen 1984.

Petter lärde sig alltfler ord men hade inte alltid uttalet helt rätt. I hans lilla blå album har vi gjort en lista på ”hans” ord, exempelvis tostoj för hårstrå, gok för mjölk, dgotegong för både glasögon och flygplan, och fej för själv.

Lucia firade vi tillsammans med Per och Agneta Jansson + deras barn Magnus (f. 1966) och Kristin (f. 1969). De kom och lusse-övertäckade oss. Kristin var lucia.

Och under julhelgen var vi i både Kisa och Västerås. Till Kisa åkte vi på den tiden – och även senare i många år – över Enköping, Strängnäs, Flen och Katrineholm. Det tog nästan alltid drygt fyra timmar i vår VW. Susanne och Göran byttes om att köra. På den tiden var det viktigt att man delade på sådant, 70-talet var ett jämställdhetsdecennium. På senare år körde Göran betydligt mer bil än Susanne.

Nyåret firade vi tillsammans med Görans gamla klasskamrater i familjen Edlunds lägenhet på Östgötagatan i Linköping. Det var första året vi var med detta gäng på nyår, men sedan blev det länge en fast tradition.

Göran fortsatte att undervisa hela året i både sakrätt och associationsrätt. Han fullföljde även 40 poäng i nationalekonomi och 40 poäng i företagsekonomi.

År 1976

Susanne läste en tiopoängskurs i biokemi på våren. Hon läste även ekonomisk historia denna termin. Hon började jobba med tuberkulos på sjukhuset som vikarierande lab.ass. Chefen hette Virge Hint, och lokalerna låg på andra sidan Dag Hammarskjölds väg, från sjukhuset sett. På en liten gräsmatta där utanför gick får som fungerade som blodgivare för den mikrobiologiska verksamheten. På detta jobb var Susanne sedan ända fram till dess att Karin föddes, och även lite därefter. Det var svårt att få fast jobb som mikrobiolog, och det var det som Susanne ville ha.

Göran läste sin sista termin på Juridicum. Först var det internationell privaträtt (för bl.a. Ingrid Delupis), sedan Folkrätt (för bl.a. Atle Grahl Madsen) och sist allmän rättslära (för bl.a. Stig Strömholm). I allmän rättslära var det obligatorisk munta vid sidan om den skriftliga tentan. Göran missade AB på tentan och var rejält nervös inför muntan hos Strömholm. Men det kändes att det gick bra, och slutbetyget blev AB. Jubelglad blev Göran för det. Därmed blev det ju AB i alla ämnen, och det kändes viktigt. (Många år senare gjorde tidningarna en nyhet av att Göran var det enda justitierådet som hade högsta betyg i alla ämnen. Det var mitt under Quickaffären.)

Lars Edlund och Göran läste hela tiden parallellt, och tog också ut examen samtidigt. Det var den 11 juni. Sonya Kihlgren skrev under examensintyget. Något mer officiellt firande var det inte, och knappast något inofficiellt heller. Det var först långt senare som man införde en diplomeringsceremoni för de nykläckta juristerna. – Göran sökte notarietjänst på Uppsala tingsrätt och började där den 1 september. Han var först hos Einar Malmberg (rotel 3) och sedan hos Trygve Franzén (rotel 2). Båda var rena brottmålsrotlar. Malmberg var mycket bra men formellt lagd och personligt återhållsam och allvarlig. Han var kanske den

bästa lärare som Göran har haft, framför allt eftersom det var för honom som Göran lärde sig att skriva utan några språkfel och med konsekvens i ordval m.m. Trygve var mindre bra, men Göran trivdes även med honom. Frey Canutus Björklingson var borgmästare och chef på tingsrätten.

Vi läste för Petter för det mesta när vi turades om att lägga honom, och han ville alltid att vi skulle ligga kvar så länge som möjligt. Ligg smej, sa han. En del böcker lärde han sig nästan utantill, bland annat Pappa och jag handlar (av oss omdöpt till Pappa och Petter handlar) och Petter och hans fyra getter. Han var rädd för Emil i Lönnebergas pappa, och att Emil låstes in i Snickerboa var hemskt. Han gillade många av de små böckerna med mycket bilder, bland annat av Jan Lööf (till exempel Viktor bygger en bro) och av Lasse och Inger Sandberg (Lilla spöket Laban). – Petter hade mässlingen på jullovet, då vi var i Kisa. Han var rejält sjuk. Numera blir ju barn vaccinerade mot mässlingen, men det hade inte Petter blivit.

Vi fick vårt första och enda gudbarn detta år. Det var Rasmus Järborg, som föddes den 30 mars. Familjen Järborg bodde då på Riddargatan i Stockholm, och där var vi på Rasmus dop. Senare bodde de i Scarsdale utanför New York (i slutet av 70-talet), Islamabad (1979–81), Sunnersta (1981–85), Warszawa (i slutet av 80-talet), London (i början av 90-talet), Täby, Bryssel (1996–2001, då Pontus jobbade på EU-kommissionen), Karlavägen i Stockholm (i början av 00-talet) och Georgetown (från 2004). Sedan år 2010 bor de på Brantingsgatan i Stockholm men stora delar av året på Tjörn där redan Pontus föräldrar hade sommarställe.

Kerstin, Owe och Erik flyttade till Mora på våren. Owe hade fått notarietjänst vid Mora tingsrätt. Där bodde de sedan i 2 ½ år, i undervåningen på en stor villa med adress Älvgatan 33. Vi var där och hälsade på en gång och bodde då – förstås – hemma hos dom. Det här året dog Kerstins pappa Folke i någon form av hjärnblödning. Han var född 1916, så han blev bara 60 år gammal. Kerstins mamma Anna-Lisa var född 1915.

I början av sommaren firade Görans klass på Katedralskolan (3 C) femårsjubileum i Linköping. Det var trevligt och välbesökt. – PO och Gudrun Hörnquist gifte sig under året.

Vi var i Kisa en del på sommaren. Och där gjorde vi bl.a. en utflykt till Starberget och Karlsbergsdammen, där Göran gick i simskola som barn. Vi var också i Dackebo, där Kurt, Hjöjjan, Jan och Mats var på somrarna. Och så besökte vi Görans mormor på Gammelgården i Vikingstad. Då hade hon blivit ganska senil, något hon började bli redan strax efter morfar Pauls död år 1964. (Hon var född 1892, morfar 1894.) Med mormor gjorde vi en utflykt till Herrberga, där hon växt upp i Västergården alldeles invid kyrkan.

På fråga vad Petter kommer ihåg från resorna till Kisa när han var barn svarade han så här i en liten berättelse som han skrev i anslutning till några frågor vi ställt:

”Från Kisa kommer jag ihåg mycket!

Jag kommer ihåg hur enormt mycket jag såg fram emot att åka dit varje gång!

Jag kommer ihåg en silvergrå pudel.

Jag kommer ihåg Farfar, hans text-tv, hans fåtölj och hur hans pipa doftade.

Jag kommer ihåg jular, köksbordet, stentrappan upp till ytterdörren, trädgården med tillhörande sportiga spel.

Jag kommer ihåg när Birgitta kom in i bilden och hur emot det jag var, men tyckte att det var okej ändå, på grund av att Jenny kom med ”i paketet”.

Jag kommer ihåg att det hängde kopparbakformar på väggar i köket.

Jag kommer ihåg att väggklockan vid köksbordet tickade ganska högt.

Jag kommer ihåg den julen i Kisa när jag fick min första vinylskiva som klapp. Det var Attack: Oa hela natten. Kort därefter införskaffades Bryan Adams, Reckless, som blev skiva nummer 2 och starten till ett ganska ihärdigt skivinförskaffande.

Jag kommer ihåg orgeln som stod inne i tv-rummet och hur gärna jag ville kunna spela på den men aldrig lyckades få ett vettigt ljud ur den, förutom lite trummaskin.

Jag kommer ihåg hur lång bilfärden var ner dit, hur vi delade upp den i etapper för att inte bli galna över hur lång tid det tog.

Jag tror att vi brukade stanna i Flen som var halvvägs för att äta snabbmat och att det då var ganska nära till Linköping, som innebar starten på den sista etappen.

Jag kommer ihåg att vi brukade gå på tipspromenader.

Jag kommer ihåg som det vore igår, när vi blev stoppade för fortkörning utanför Norrköping tror jag, när vi var på väg ner till Farfars begravning.

Jag kommer ihåg detaljer av begravningen och hur hemskt fruktansvärd hela den upplevelsen var.”

På sommaren var vi också i London och träffade Whitesells. Göran höll på att bli överkörd när han sprang över en gata utan att se sig för ute vid Hampton Court. Även Lou (Louise Pether från Nya Zeeland) träffade vi London. Och vi var på två fotbollsmatcher, dels West Ham – Queens Park Rangers och dels Tottenham – Middlesbrough. Petter frågade redan innan den andra matchen började hur långt det var kvar innan vi skulle gå hem.

Vi hade bestämt oss för att vi ville ha ett barn till och tyckte att det var dags nu. Susanne blev gravid mitt i sommaren.

Det var mycket vi hann med den här sommaren. För vi var även i Danmark. Troligen bodde vi hos Henry och Henny (Susannes morbror och moster). Petter och René (kusin Kurts och Ane-Maries förstfödde, f. 1974) lekte med varandra.

Susan och Buddy var på besök i Uppsala. Under året hade vi också besök av Lou och Euan, som då var gifta och bodde i Sydney. De skilde sig sedan ganska snart.

1976 var det OS i Montreal, och det var en mycket varm sommar i Sverige. Efter OS tävlade några av pojkarna på Blodstenen i OS-grenar, bl.a. maraton runt kvarteren. Det var Mattias Boman (Kerstins och Östens son, född 1971) och Petter, kanske även Fredrik Stenberg. Mattias var över huvud taget mycket för att tävla. Susanne minns att Mattias ville ha en prispall och stå högst upp när han hade vunnit över Petter.

--

De borgerliga vann valet det här året och Thorbjörn Fälldin blev statsminister i den första borgerliga regeringen sedan kriget.

År 1977

Susanne arbetade på Bakteriologiska rutinlaboratoriet i början av året, fram till Karins födsel. Göran fortsatte som notarie på tingsrätten. Han var bouppteckningsnotarie och inskrivningsnotarie, i vilken

ordning är osäkert. Han var även hos Margareta Paulsen Litzner på rotel 5 och hos Göran Stapelberg på rotel 6 – båda var blandade rotlar. Men det är möjligt att det var helt eller delvis år 1978.

Karin föddes den 28 mars! Det var en mycket snabbare förlossning än Petters, den tog ca 5 timmar mot Petters ca 20. Även graviditeten hade varit betydligt lindrigare. Vi tyckte att Karin var väldigt söt, och hon hade blå ögon med lite grönt i. Liksom Petter hade Karin en del knip i magen de första månaderna, men hon var hela tiden ett väldigt ”lättskött” barn.

Susanne var ledig på våren och en bit in på hösten. Göran var pappaledig några månader på hösten. En olyckshändelse skedde när Karin var mycket liten. Göran reste sig för hastigt och svimmade plötsligt i hallen. Han föll och slog huvudet hårt i golvet så att han fick sy några stygn. Då sa vi oss att det var tur att han inte bar på Karin, för hur hade det då gått.

Petter var lite avundsjuk på Karin, det var ovant för honom att inte stå ensam i centrum hemma. Men han var snäll och rar mot henne för det mesta och sa bland annat att ”det var allt bra att mamma klämde fram den där lilla ungen”. Han var hos dagmamman Britta Jansson stora delar av dagarna. Som vi har skrivit tidigare gillade han inte maten där något vidare, och kalops ”var det vidrigaste”. Det var en massa klumpar med fett som gömdes i köttet och lite gelatinaktig slemmig konsistens, så minns i alla fall Petter det. – Hemma på Blodstenen lekte Petter en del med Jerker Lundberg i lägenheten ovanför vår. Han minns själv inte mycket av lekkamraterna på Blodan men har lite minne av Anna-Karin Skoglund (högst upp i nr 3) och Johannes Angeldorff (i nr 9). Petters fyraårskalas hade vi i vår lägenhet, liksom för övrigt de flesta av barnens födelsedagskalas. – När Petter var tre år och sju månader sa han för första gången Västerås med tydlig betoning på r:et mitt i ordet. Det var i bilen på väg dit. Nu kunde han också säga att han var tre år utan att sväva på målet.

Johannes Angeldorffs yngre bror hette Simon och föräldrarna hette Sören och Nan. Susanne minns en gång när Sören var ute och gick med Simon i sittvagnen, han var 2-3 år gammal och hade en tröja med ett metspö på bröstet. Sören, som gjorde korsord och skrev i Grönköpings Veckoblad, konstaterade att Simon var bakom flötet. Senare har Simon tagit två akademiska examina.

Vi spelade in ljudband med Petter när han var 3 ½ år. Även tidigare hade vi spelat in band med honom, vi började redan när han var 10 månader. Även med Karin spelade vi sedan in band när hon var liten. Med Hanna blev det tyvärr sämre med det, men henne filmade i stället Ellen desto mer. Både banden och filmerna finns kvar.

Susanne kom tillbaka till sitt vikariat på klinisk mikrobiologiska centrallaboratoriets tb-avdelning, Akademiska sjukhuset, efter mammaledigheten. Nu blev hon mikrobiolog efter att tidigare ha varit laboratorieassistent. Det fanns nästan inga fasta tjänster att få som mikrobiolog då. Även under sommaren var hon på tb-avdelningen.

Sista april firade vi med Horneds. Vi var bl.a. i Carolinabacken vid mösspåtagningen kl. 15.

Randys dotter Eleana föddes tre timmar före Karin, men den 27 mars amerikansk tid.

Vibeke och Lennart (Harju) gifte sig på försommaren i Saltsjöbadens kyrka. Då var Vibeke med barn, och pojkarna (Magnus och Andreas) föddes sedan den 1 januari 1978. Efter vigseln var det middag på Hasselbackens restaurang på Djurgården. Där var även Lennarts föräldrar, men däremot inte Lennarts bror Per och hans tjej (Linda Haglund). Det var Ellen och Olle som stod för middagen. Vibeke och Lennart bosatte sig i Bålsta, delvis för att Lennart var pilot och flög mycket från Arlanda och Bromma. Petter fick en gång åka med honom i planet till Ronneby. Vibeke och Lennart skilde sig efter några år, och efter ytterligare några år träffade hon Jan-Erik Täpp. Deras Hans-Erik är tio år yngre än Magnus och Andreas (född 1988). Brita är ytterligare nio år yngre (född 1997).

Även en av Susannes bästa vänner, Suss Asker, gifte sig detta år. Med Hans Köhler. Äktenskapet varade dock bara till 1979. Men sedan gifte de om sig igen år 1986 och höll ihop till 2013. De har barnen Joel och Sissela, födda 1986 resp. 1988.

På sommaren gjorde vi som vanligt små resor och utflykter. Vi besökte bl.a. Väddö tillsammans med mamma Elsvig och pappa Lasse, och där träffade vi bl.a. pappa Lasses farbror John Lambertz, liksom kusin Ture och hans fru Majken. Möjligen hade mamma Elsvig sin första allvarliga huvudvärk redan då,

Susanne kommer ihåg att hon skällde på Triumph på ett sätt som hon inte brukade göra annars. – Lotta och Anders var också på besök på sommaren, och vi hade bl.a. en picnic på gräsmattan nedanför slottet. Vi var också på Skansen med Rolf, Ingela och Kajsa (född den 1 oktober 1976). Och Dave Weiss, Bobs bror (född 1950), var på besök. – Den 2 juli var vi på bröllop i Östra Eds kyrka utanför Valdemarsvik. Det var Per Westman som gifte sig med sin Birgitta. (Hon var f.ö. dotter till den välkände östgötske riksdagsmannen Anders Dahlgren, som var jordbruksminister i Fälldinregeringen 1976–78.) Göran minns bröllopet särskilt för att det var Wimbledonfinal den dagen och att vi under resan dit måste stanna och lyssna på ett ställe när det var som mest dramatiskt. Björn Borg slog Jimmy Connors.

Göran passade på att spela klubbmästerskap i tennis när vi var hemma i Kisa. Det var första gången på ganska många år. Göran vann turneringen efter tre ganska lätta matchvinster. Sammanlagt blev det fyra eller fem KM-titlar.

Mamma Elsvig blev sjuk på senhösten. Det första tydliga tecknet var att hon fick jätteont i huvudet när pappa Lasse och hon var på besök hos oss på Blodstenen. Vi fick så småningom det mycket ledsamma beskedet att hon hade en tumör på hjärnan. Den opererades, och efter att ha varit märkbart påverkad före operationen blev hon sedan i stort sett som vanligt en tid. Hon var bl.a. med på Kurts 50-årskalas i Västervik, och vi har ett fint kort på henne och pappa Lasse när de dansar. Men hennes sjukdomsperiod var mycket tung och ledsam.

Möjligen var det vid det nyssnämnda besöket av mamma Elsvig och pappa Lasse som Göran tappade en nygräddad lasagne i köksgolvet så att ugnformen sprack. Det var lite bråttom, för gästerna skulle snart åka hem. Lasagnen lappades ihop och åts utan att någon fick splitter i munnen.

Vi var i Kisa på julen detta år. Då var vi också på besök hos Erik och Märta i Malexander tillsammans med Kerstins familj. Även Allith var med. Under mellandagarna var vi sedan i Västerås.

Under 1976 har vi skrivit en del om vad Petter kom ihåg av resorna till Kisa. När vi ställde motsvarande fråga om resorna till Västerås svarade han så här:

”Från Västerås finns också en massa minnen.

Dom känns färskare i mångt och mycket.

Jag kommer ihåg hur det doftade när man kom in i huset.

Jag kommer ihåg att jag tyckte det kändes som en upptäcktsresa att gå runt och titta på alla saker som fanns i huset, från alla möjliga hörn av världen ... Skulpturer, statyer, tavlor, kartor, färger, former och dofter som kändes väldigt spännande och ibland lite läskiga.

Jag kommer ihåg tandläkarmottagningen och hur det luktade där inne.

Jag kommer ihåg hur fantastiskt det doftade inne i växthuset och hur fuktigt det var i luften där inne.

Jag kommer ihåg hur dom fantastiska hallonen smakade som man kunde plocka i busken.

Jag kommer ihåg hur fascinerad jag var av guldfiskdammen och även akvariet inne, ovanför trappen. Kanske var det här min besatthet för fiskar startade.

Jag kommer ihåg att jag tyckte hemskt mycket om Olle, men att jag kände att jag aldrig riktigt fick komma särskilt nära honom. Vet inte varför det kändes så ... Kanske var det så helt enkelt. Jag kommer ihåg hans golfklubbor och hans strålningssäng.

Mormor och Västeråsbesöken har jag ju såklart otroligt mycket minnen utav, nästan alla helt positiva och glada.

Jag var glad att åka till Västerås också, det var skönt att det inte var så oövervinnerligt långt som det var till Kisa, som ju låg på andra sidan Världen.

Jag kommer ihåg att jag försökte förstå mig på Mormors matlagning, men att det fanns dofter och smaker som jag verkligen inte tyckte om. Aubergine var ingen favorit.

Jag kommer ihåg den röda Cobratelefonen som stod i hallen på mittenvåningen, vid ytterdörren som var där, som jag tyckte var märkligt att man nästan aldrig gick ut eller in genom.

Huset i Västerås var som ett stort palats! Som en labyrint av intressanta utrymmen och rum ... Varje gång jag var där så fanns det nya ställen att utforska och undra över.

Mormors och morfars sovrum var 'förbjudet', en gång smög jag in för att se vad som fanns där. Det fanns en väldigt vit och ståtlig säng som var den största jag någonsin sett! Och heltäckningsmatta och en annorlunda doft."

En gång när Göran frågade vem som hade lagt rabarber på en enkrona som han saknade sprang Petter till kylskåpet och tittade under rabarberstjälkar som han visste låg där. "Nej, där fanns den inte."

År 1978

Susanne gick Lärarhögskolan det här året, med början på våren och avslutning till jul. Lennart Hultgren var huvudlärare. Susanne träffade Elisabeth Rastner där liksom bl.a. Helena Norgren, Gilbert Wellander och Roland Lenneborg. Hon hade praktikperioder på Eriksbergsskolan och Tunabergsskolan. Examen tog hon ut våren 1979.

Göran var tingsnotarie även detta år, nu mestadels på tvistemålsavdelningen (hos rådmannen Bo G. Nordström på rotel 11 och tingsfiskalen Ann-Christine Lindblom på rotel 10) och på fastighetsdomstolen hos chefsrådmannen Jan Dufwa. Allt detta var mycket trevligt, kanske särskilt fastighetsdomstolen med många intressanta och fina utflykter i Uppland. – Göran tog ut en fil.kand. i nationalekonomi, företagsekonomi, historia och handelsrätt detta år. Det var nyttiga studier, särskilt de i nationalekonomi. Göran hade läst dessa kurser parallellt med juridiken och inte låtit dem ta alltför mycket tid.

Petter fyllde fem, Karin ett. Petter var hos Britta Jansson på dagarna, medan Karin togs om hand av Cecilia Eriksson (född 1956), senare gift Österberg. Cissi var jättebra och hade förutom Karin hand om Mathias Rask (son till Lars och Ingela Rask, Ingela var syster med Cissi) och – en tid – Neal med något engelskt efternamn. Karin minns inte mycket av tiden med Cissi men tycker sig ha vissa minnen av Cissis lägenhet – och kanske en katt. Cissi kallade Karin för Ånge, ibland Ånge Bånge. – Petter har sitt första säkra minne från sommaren 1978, då han ännu inte hade fyllt fem år. Han minns VM i fotboll i Argentina och sin blåvita fotbollströja. Och han minns att det var mycket prat om Ralf Edström.

När Karin fyllde ett år var vi i Österbymo, och hon blev firad med bland annat tårta. Anders (Fransson, sedermera Egermo) gillade Karin väldigt mycket och sa bl.a. ofta till henne att "Karin, du du ä gullig". Det tyckte Göran var väldigt kul och sött.

Vi var på gudbarnet Rasmus' tvåårskalas i Järborgs lägenhet i Stockholm den 30 mars. – Kerstins och Owes andra barn Karin föddes den 6 september.

Det var ganska mycket socialt umgänge på Blodstenen. Förutom de personer vi redan har räknat upp tidigare bör Erik och Kicki Berglund nämnas (de hade två döttrar som hette Kajsa och Maja) liksom

Krister (Johan) och Katharina (Nina) Lergård (med sonen Tobias), Fred och Ninni Månsson (med sonen Petter), Peter och Pernille Hallgren (med bl.a. dottern Nina), Saga och Anders Skoglund (med dottern Anna-Karin), Mats Essemyr och Gun-Britt Karlsson (med döttrarna Elin och Agnes), Marianne och Bengt Stenberg (med sonen Fredrik) och Cookie (Bo) och Mia Lerman (med barnen Sara och Jonas). Vi hade många små familjefester och andra träffar ute på gräsmattan och även några fester nere i pingisrummet.

På sommaren var vi bl.a. på Skansen med Kerstin, Östen och Mattias. Vi stötte på Olof Palme där, och Göran tog kort på honom. Det var nog något statsbesök från Vietnam. Vi var också i Kisa en del på sommaren. Petter och Göran spelade tennis uppe på banorna i Fimon. Och så var vi på besök i Mora hos Horneds, där Owe som sagt var tingsnotarie. Vi gjorde bl.a. en utflykt till Gesundaberget. – Vi hade också besök av Chris Cline från Hagerstown (sedermera Long Island). Vi visade honom Stockholm i ruggigt väder.

Även en resa till Danmark hann vi med på sommaren. På väg dit bodde vi i Suss och Hans lägenhet i Göteborg, de var bortresta. När Petter kom in i lägenheten och den var mörk sa han ”Är inte Göte Borg hemma?”. På den tiden var Björn Borg hans stora idol, och han hade nog tänkt sig Göte som en äldre bror eller något sådant. När Susannes moster Gunhild kom och hälsade på oss i Uppsala en gång frågade Petter om hon visste vem Björn Borg var. Och Stenmark. Det gjorde hon och blev godkänd. – Den här gången i Danmark bodde vi på vandrarhemmet i Visby en bit från Thisted. Vi gjorde även ett besök på Legoland. Det här var sista gången vi såg Susannes morfar och enda gången som Karin träffade honom.

Mamma Elsvig dog den 24 november efter att ha blivit sämre och sämre under året. Hon var i stort sett bra det första halvåret efter operationen, men sedan kom tumören tillbaka. Den sista månaden låg hon på sjukhuset. Det var en mycket tråkig tid, och Göran förebrår sig en del för att han inte åkte hem till Kisa oftare. Begravningen i Kisa kyrka var den 2 december. – Ewa-Lotta tog ett stort ansvar under mamma Elsvigs sjukdom. Hon bodde fortfarande hemma och hade vikariat på sjukhuset, men när mamma Elsvig kom hem tog hon ledigt och var hemma på heltid. Det var en ansträngd situation, bl.a. för att mamma Elsvig hade svårt att röra sig. Och det var svårt för Lotta. Pappa Lasse var mycket ledsen. Lotta bodde kvar hemma med honom till i augusti 1979, då hon flyttade till Anders i Eksjö i samband med att Johanna föddes den 30 augusti. Lotta ville hellre föda i Linköping än i Eksjö och bodde även därför kvar i Kisa.

Vi var i Kisa på julen. Nu var ju pappa Lasse ensam, och det kändes viktigt att vara hos honom.

Susannes morfar dog i slutet av året. Vi var av någon anledning inte med på hans begravning.

År 1979

Susanne fick ut sin examen från lärarhögskolan i februari. Hon var en av två nyexaminerade som fick högsta betyg (trea) i lärarskicklighet. Den andra var Helena Norgren. Betyget var sedan mycket bra att ha i konkurrensen om lärartjänster. Enligt betygssystemet skulle 15 % av de som tog examen få en trea. – Susanne började ganska snart på Cederbladsskolan (vuxenutbildning på högstadie- och gymnasienivå) som vikarie i kemi, biologi, naturkunskap och matte. Där jobbade hon sedan i ett par år, fram till 1982, och hade bl.a. Solveig Bengtsson och Astrid Jacobsson som kolleger. De var gifta med Bertil Bengtsson resp. Carl-Olof Jacobsson. Susanne fick där även sina första kontakter med dels homosexuella, dels datavärlden när en homosexuell man visade ett chip i mikroskop. Det var svårt att få fast tjänst som lärare, och under åren 1979–81 hade Susanne vikariat som adjunkt även vid några andra gymnasie- och högstadieskolor i Uppsala. – En vecka i juli var Susanne i Abisko tillsammans med Helena Norgren. De fick ett stipendium av Föreningen Norden och undervisades i de nordiska fjällens natur.

Göran gjorde sitt sista halvår som tingsnotarie (de 2 ½ åren förlängdes på grund av att Göran var pappaledig med Karin) och var då förstenotarie i några månader. Då jobbade Göran för borgmästaren (Frey Björlingsson) och lärde känna honom ganska bra. Han var en trevlig man som vi hade viss fortsatt kontakt med genom åren. Han ordnade bl.a. så att Göran fick ett rotarystipendium till USA (se nedan) och gav även Göran sin juridiska litteratur när han gick i pension. Göran var sedan med och firade några av hans sena födelsedagar. – Det var ett par notarieträffar med familjer ute hos Bo G. Nordström med familj i Torsborg mitt emot Skokloster över Mälaren. Bo G. var mycket social och även omtyckt även om han hade sina sidor. (Han dog strax efter sin pensionering i slutet av 1990-talet, och Helga Trefaldighets kyrka var överfull.)

Den 1 september började Göran som fiskalsaspirant på Svea hovrätt (efter att ha fått ett fint notariebetyg). Där kom han först till avdelning 6 (med Stig Marcus som lagman) och efterträdde Lars Edlund. Göran satt vid samma skrivbord som Tomas Nilsson, som var en mycket bra och trevlig handledare. Och i övrigt var Robert Jonsson på fiskalsexpeditionen. Det var alltid tre personer på en fiskalsexpedition. Andra domare på avdelningen var Erik Holmberg, Gunnar Lindh, Leif Lindgren, Göran Svedberg och Lena Berke (tidigare Carlén) som Göran kände från tingsrätten där hon var fiskal.

Petter och Karin var även detta år hos Britta resp. Cissi på dagarna. Men mesta tiden var de förstås hemma hos oss ändå. Och på helgerna ägnade vi oss bl.a. åt skid- och skridskoåkning utanför Hågalsskolan och i Hammarskog. Vi gjorde bl.a. en vinterutflykt med Sten och Eva Falkner och deras Joakim (född 1975) samt Per Forhaug. – I övrigt umgicks vi mycket med Janssons. Karin lekte en del med Nina Hallgren i uppgång 5. Petter lekte med bl.a. Jerker Lundberg och Simon Boström, både i vår trappuppgång. Han var under flera år väldigt fascinerad av lego och byggde massor.

På sommaren var Göran i USA i åtta veckor. Först var det sex veckor som rotarystipendiat inom programmet GSE (Group Study Exchange), och sedan var det några dagar på egen hand då Göran bland annat åkte i en hyrbil till Philadelphia och träffade Bob och Barb Weiss samt Denny Gesser. Göran körde även upp till Kanada och var i Montreal ett par dagar. Fin stad!

Susanne och pappa Lasse kom sedan också över till USA. Vi besökte bl.a. Järborgs i Scarsdale utanför New York. Martin var då alldeles nyfödd (han föddes den 30 mars liksom sin bror). Pontus och Anna minns att pappa Lasse ville ha en halv pilsner på morgonen. Bland aktiviteter hos Järborgs minns vi ett besök i Tuckahoe på ett outlet för OshKosh B'gosh, där vi ekiperade oss i jeans. – När Göran åkte hem var Susanne och pappa Lasse kvar i en vecka och besökte staterna uppe i nordöst. – Medan vi var borta hade Cissi hand om Karin, medan Petter var hos Horneds på Bägerstavägen i Enskede; varken han eller Horneds har dock något minne av detta. Karin har eventuellt sitt första minne från när Göran kom hem från USA och hämtade henne hos Cissi. Görans minne av detta är starkt. Först såg Karin blyg ut när Cissi öppnade dörren och hade henne i famnen. Men sedan sträckte hon sig plötsligt snabbt mot pappa och kastade sig i hans armar. – När Susanne och pappa Lasse kom hem och Göran och barnen mötte dem på Arlanda var Karin lite cool när Susanne ville krama henne; ”sitter här äter en hass”, sa hon.

Vi hann även med ett besök i Danmark på sommaren. Nu var Susannes morfar död, så mormor var ensam. Vi bodde även detta år på vandrarhemmet i Visby. – Vi gjorde en utflykt med Lennakatten tillsammans med Järborgs. Och vi var på Skansen med Horneds. Även Berit och hennes Bengt var med. Enligt fotografierna gjorde vi även en utflykt där vi rodde, men varken Susanne eller Göran kan komma ihåg var det var. Även till Linnés Hammarby gjorde vi en utflykt. – Petters födelsedagskalas hölls ute på gräsmattan på Blodan. Nästan alla gårdens barn var med.

Görans gamla studiegång från Juridicum gjorde en utflykt till Ulva Kvarn. Det var Lars Edlund, Anna Skarhed, Lasse Spolin, Einar Lundgren, Isse (Britta Isén) och Göran Hessling.

Lottas och Anders första barn Johanna föddes den 30 augusti. Lotta bodde då ännu kvar i Kisa, så födseln blev i Linköping. Johanna döptes sedan (till Johanna Maria) i Kisa kyrka den 2 december, precis ett år efter mamma Elsvigs begravning. Efteråt var vi hemma hos pappa Lasse på Gammelgårdsgatan.

Görans mormor Ester dog innan Johanna föddes, den 3 augusti. Hon begravdes i Sjögestad kyrka. De senaste åren var hon tyvärr mycket dement. – Den 16 september föddes Alison Strauber, Buddys och Susans dotter. – Josefin Falkner föddes den 20 september.

På hösten hade vi besök av Bill och Dorothy Hopkins, som Göran hade bott hos i Sedalia, Missouri, under stipendieresan. Även William Rees, en advokat från Hagerstown, kom på besök till Blodstenen. Liksom Vibeke och Lennart med tvillingarna, som nu var 1 ½ år ungefär.

Kerstin Horneds mamma Anna-Lisa dog detta år efter ett snabbt sjukdomsförlopp. Hon fick levercancer. Familjen Horned hade detta år flyttat till Enskede gård efter att först ha tänkt sig att komma tillbaka till Östergötland efter sejouren i Mora. Owe hade skrivit avtal med advokaten Arnold Andersson i Motala, men när han kom in i Svea hovrätt skippade han advokatkarriären. Det blev Sture Ragnarsson som tog Owe's plats på byrån. Horneds bodde i Enskede till 1980, då de köpte ett radhus på Laxholmsbacken i Vårberg.

På julen var vi i Västerås. Även Vibekes familj var där. Sedan åkte vi till Kisa, där även Kerstin med familj var med och firade hos pappa Lasse.

På nyåret var vi med det vanliga gänget med kärnan i klass 3 C på Katedralskolan i Linköping.

--

I årets riksdagsval blev de borgerliga något större tillsammans än S + V. Till skillnad från 1976 var nu M det största borgerliga partiet, men C och Fp var större än M tillsammans och Fälldin blev därför statsminister igen. Sedan 1978 hade Ola Ullsten lett en folktopartistisk minoritetsregering. Den borgerliga koalitionen sprack på kärnkraftsfrågan.

År 1980

Susanne hade jobb på Cederbladsskolan som vikarie även detta år. Hon var också amanuens i biokemi på Uppsala universitet (BMC), institutionen för naturvetenskaplig biokemi, ett jobb som hon fick via Elisabeth Rastner och en lärarkollega till henne, Ann-Mari Pettersson. Ann-Maris man Göran Pettersson hade en kollega, Lennart Svensson, som behövde hjälp. Svensson var mycket snäll men lite underlig.

Göran blev fiskal i Svea hovrätt på våren efter ca fyra månader på avd. 3 som andraavdelning. Där var Sigvard Meijegård lagman, och andra domare var Gunnar Hallmo, Ingrid von Möller och Christer Billing. En av fiskalerna var Peter Borgström, en annan Eskild Möller. Göran var sedan kvar i hovrätten i ett stort ekobrottmål på avdelning 2. Det pågick en bit in på sommaren, och Göran fick jobba nära bl.a. Hans Schedin (som var referent) och Lars-Erik Tillinger, som var lagman på avdelningen. Till hösten fick Göran tjänst som extra universitetslektor i Civilrätt A på Juridicum i Uppsala. Det var Torgny Håstad som undrade om Göran hade lust att jobba som lärare. En kollega och god vän blev Ulf Göranson, som tidigare (under ett år) hade varit ensam lektor i CA.

Petter började skolan på hösten. Han gick i Täljstensskolan de tre första åren. Hans lärare under nästan hela denna tid var Margit Carlsson. Täljstensskolan var en mycket liten och fin skola, där eleverna bl.a. hade sina tandborstar i särskilda ställ i korridoren utanför klassrummet. Petter minns inte hurdan maten var där, förmodligen ett ganska bra betyg eftersom han kommer ihåg framför allt dålig mat hos Britta och i Hågaladsskolan.

Även Karin flyttade under detta år över till Britta Jansson. Hon och Petter var där samtidigt under en kort period innan Petter började skolan. Karin minns känslan där, och den var inte så trevlig. Britta sa åt barnen att gå ut och leka, och man vågade inte fråga om man fick komma in igen. Man var inte inne hos henne och lekte. Det är inga positiva tankar som väcks hos Karin av tiden där. Och hon minns inte några

kompisar hos Britta. – Karin var fascinerad av Guldlock och de tre små björnarna, och det varade länge. Vi hade en dockservis som passade till sagan.

Görans 30-årskalas firade vi i lägenheten på Blodstenen. Det var en kul fest! Rolf, Greger och Lars syns på bilderna. Blodstenen var över huvud taget ett mycket trevligt område att bo i. Det var fin gemenskap och många små fester på gräsmattan utanför vårt hus eller i pingisrummet. Vi fick också många goda vänner (se framför allt åren 1973 och 1982). Ett korplag i fotboll hade vi, och ett år vann vi Uppsalakorpen. Göran var med och spelade, men långt ifrån någon stjärna. Några av de övriga i laget var Hans Melander, Rolf Paulsson, Leif Green, Björn Westerstrand, Lars Lindahl, Jari Ritseniemi, Dan Björkman och PO Kvist.

På våren var det kärnkraftsomröstning. Vi gick iväg för att rösta tillsammans med Kicki och Erik Berglund, Johan och Nina Lergård samt ytterligare ett par som vi inte kommer ihåg namnet på. Vi röstade på Linje 3, Nej till kärnkraft, men kompromissen Linje 2 vann.

Vi fick besök av Inger Carlsson och Marco Tellini på våren. De var vänner till Göran från USA-året. Även Vibeke och Lennart med tvillingarna kom på besök. Då hade Vibeke två afghanhundar, Charm (som var brun och hade lockigt hår) och en vacker gul hanne som hette Dusky Taler.

Midsommar firade vi med grannarna på Blodstenen, det var fest ute vid bordet på gräsmattan. Under sommaren var vi också med Horneds på Skansen. Anita och Televinken var på scen, och barnen gillade igenkännandet från tv. Vi gjorde också en utflykt till Kolmården. Vi såg bl.a. delfinuppvisningen, som var en upplevelse. Vidare gjorde vi en utflykt med Skoglunds. Folkvagnen hade vi fortfarande kvar.

Tillsammans med pappa Lasse gjorde vi en resa till Gotland i slutet av juni. Vi var till Lummelundagrottan, solade vid Sudersand på Fårö, tittade på raukar, var i Lojsta och tittade på gotlandsruss och i Kneippbyn. Och så var vi på Stora Karlsö, som var fantastiskt. Under Gotlandsresan bodde vi på vandrarhem. Det var bl.a. i Ljugarn, mitt på Fårö (i en gammal skola) och i Klintehamn.

På sensommaren gjorde vi i familjen en semesterresa till Hede. Där hyrde vi en stuga och gjorde vandringar, bl.a. upp på Sånfjället. Och så fiskade vi en hel del.

O-ringen gick i Uppsala och en etapp var nere i Hågadalen, alldeles nära Blodstenen. Lotta, Anders och Johanna var då på besök.

Petters sjuårskalas hade vi i lägenheten. Bland dem som var med fanns Mathias Lindh, Fredrik Stenberg, Olof Olofsson (som bodde i lägenheten ovanför oss), Anna-Karin Skoglund, Ulrika Eriksson och Maria Engström. – Ulrika Eriksson sov över hos Petter en natt, det var troligen detta år.

En helg var det fest borta på Rolfs och Ingelas gård, de bodde också på Blodstenen. PO & Gudrun och Greger & Inger var med, men även många utanför vårt gäng.

Pappa Lasse och lill-Anders var på besök en helg. De kom med tåget. Lill-Anders hann nästan inte hälsa på oss innan han började sniffa efter stadsluften, som han hade trott skulle vara väldigt oren jämfört med lantluften hemma.

Susanne fortsatte jobba på Cederbladsskolan som vikarie. Undervisningen i de naturvetenskapliga ämnena försiggick på Baldersskolan. Den låg på andra sidan St Olofsgatan sett från Nannaskolan, där Cederbladsskolans huvudbyggnad fanns.

Göran var universitetslektor i Civilrätt A hela året. Det var sammanlagt fyra trevliga terminer med det jobbet, och Ulf och Göran jobbade väldigt bra tillsammans. Det var mycket arbete i början med alla förberedelser (bl.a. i Sjöbo, Ulfs sommarställe utanför Tranås), men de följande terminerna var det drägligt även om undervisningsperioderna och tentaperioderna var intensiva. – CA-gänget umgicks mycket med skatterättarna (Sven-Åke Bergqvist, Sture Bergström, Bertil Wiman och ytterligare någon) och hade bl.a. fester och tävlingar tillsammans. Ulf träffade sin Maria våren 1981. Deras son Axel (Angberg) föddes den 12 april 1995. – Göran var på sitt första Nordiska Juristmöte detta år. Det var i Stockholm, närmare bestämt på Älvsjömassan. Och det var en mycket positiv upplevelse. Sten Rudholm var primus motor och sa bl.a. ”är det någon mer som påminner sig ha varit statsråd” när Anitha Bondestam gick upp och gjorde ett ganska intetsärande inlägg under avslutningsdebatten. Elakt men minnesvärt.

Petter gick i ettan på Täljstensskolan på våren och i tvåan på hösten. Några klasskamrater var Ulrika Eriksson, Maria Engström, Åsa Seigerud, Markus Kjellberg, Emelie Frängsmyr, Karin Jonsson, Johan Nordqvist, Andreas Reinholdsson och Jan Lavemo. En dag skulle alla sy stjärntecken. Petter kom hem med en kräfta, och vi kunde aldrig klara ut om det berodde på att han inte ville kännas vid att han är född i Jungfruns tecken, eller om man fick sy vilket man ville.

Petter började också spela fotboll i UIF och Göran blev så småningom lagledare tillsammans med Bosse Wahlstrand (Stefans pappa). I laget (UIF II) spelade, förutom Petter och Stefan, bl.a. Marcus Reid, Tommie Larsson, Mattias Rickardsson, Magnus Jansson, Rachid Umeflod, Fredrik Bendz och Dan Lindström. Laget var medelbra, klart sämre än UIF I, men vi hade mycket trevligt och gjorde bl.a. flera resor. – Petter började även med tennis och höll på med det i ett par år. Det var träning ute i UTK-hallen i Gränby. Han höll även på med basket under en period, i KFUM Uppsala. De tränade i Eriksbergsskolans gymnastiksal.

Karin var hos Britta Jansson på dagarna. Det var inget vidare (se föregående år).

Vi firade Vibekes 30-årskalas i Bålsta. Även halvsyster Marie Thisted och halvbror Michael Thisted med hans Marie var med. (Barnen Sebastian och Sofie föddes 1987 resp. 1990. Maries Anton föddes 1991.)

Susanne, Göran och Petter var med i 24-timmarsloppet på skidor i Hågadalén, en stafett.

På Karins 4-årskalas var Mattias Rask, Anna-Karin Skoglund, Nina Hallgren, Sara Lerman och ytterligare någon (som vi inte kan känna igen på bilden) med. – Karin och Nina var påskkäringar.

På sommaren gjorde vi en utflykt till Toran med Skoglunds och Janssons. Karins tidigare barnflicka Cissi var också med, liksom hundarna Lisa och Higgins. Möjligen var det vid samma tillfälle som vi spelade en familjefotbollsmatch. En lagbild i albumet tyder på det. – Vi åkte till Åland med Michael och Marie Thisted. Petter och Michael fann varandra genom det gemensamma fiskeintresset.

Den här sommaren gjorde vi också en resa till Värmland och Dalsland med Lotta, Anders och Johanna samt pappa Lasse. Vi tältade, och Lotta med familj inkl. morfar Lasse hade Kerstins och Sten-Olofs husvagn. Vi besökte bl.a. Frödings Alster, Dalslands kanal, Akvedukten i Håverud och Borås djurpark. Detta år hade vi en ny bil efter alla år med folkvagnen, en beige Saab 99 som vi hade köpt billigt av Sten-Olofs föräldrar Erik och Märta (EXP 416).

Horneds skaffade sig ett sommarställe i närheten av Bjärka Säby, Gasarp. Det var gårdshuset på den gård där Nils-Åke och Gunilla bodde, och Horneds hade det nästan hela 80-talet. Där var vi på besök åtskilliga gånger. Tidigare hade de varit en del i ett sommarhus i Hovetorp, som Kerstins föräldrar hade hyrt i många år.

Erik Horned var den lekkamrat som Petter värderade allra högst under barnåren. Han säger själv att det kanske berodde en del på att de ofta sågs när det var fint väder. Petter gillade Horneds lantställen väldigt mycket, det hände alltid många äventyr när man var där. Och Petter tyckte hemskt mycket om Owe speciellt. Han minns också att det fanns väldigt låga dörrposter i sommarstugan och en mycket fin

gammal gjutjärnsugn samt en hemskt läskig höskulle som inte var nåt vidare att övernatta i. Många sällskapsspel var det också. Drakar och demoner förstod Petter aldrig riktigt tjusningen i, fastän han försökte sitt yttersta, men han tror att det var mest för att Eriks fascination av detta spel var så stor. Den försvunna diamanten spelade de också. Och kortspel av olika slag. Bridge var tufft att förstå sig på, men när väl slanten trillade ner så blev det roligt. Men då var det dags att åka hem.

Bob och Ruth Whitesell var på besök och vi gjorde bl.a. en utflykt med dem till Linnés Hammarby.

Göran var i Linköping på tioårsjubileum med gymnasieklassen på Katedralskolan. Först hölls festen hemma i Cissi Tengås trädgård på Tränggatan, och sedan var det middag på lokal.

Julen firade vi i Kisa, nyåret med det vanliga gänget.

År 1982

På våren jobbade Susanne på Cederbladsskolan och på BMC. Hon sökte fasta jobb under tiden och fick en tjänst i kemi och biologi på högstadiet på Valsätraskolan. Där började hon på höstterminen detta år och var sedan kvar till 1990.

Göran var universitetslektor under vårterminen men sökte tjänst som utredningssekreterare i Näringsförbudskommittén under Justitiedepartementet. Det var Torgny Håstad, som fått uppdraget som ordförande i utredningen, som uppmanade Göran att söka. Torgny styrde i praktiken Görans yrkesval under ganska många år på 80-talet. Göran blev kvar i utredningsverksamhet i fem år, först i Näringsförbudskommittén och de sista åren i Kommissionslagskommittén, också med Torgny som ordförande. Vi återkommer till det. Undervisningen under höstterminen -82 gjordes klar, men sedan flyttade Göran till Rosenbad, plan 8, redan på våren. (Det var 14 assessorer som sökte tjänsten som sekreterare i Näringsförbudskommittén, men Torgny fick bestämma och Göran fick jobbet. Det var man inte glad för på Jusek, där Torgny var ordförande.)

Petter gick i tvåan på Täljstensskolan på våren, och i trean på hösten. Det gick jättebra för honom i skolan, och han trivdes fint. Från skolvslutningen i tvåan har vi bilder på Petters fröken, Margit Carlsson, och på klasskamraterna Marcus Kjellberg, Emelie Frängsmyr, Karin Jonsson, Ulrika Eriksson, Maria Engström, Johan Nordqvist, Andreas Reinholdsson, Jan Lavemark och Åsa Seigerud. – På fritiden höll Petter på med fotboll i UIF och tennis i UTK. Han tränade tennis tillsammans med Johan Kreuger, och vi turades om med Anders och Barbro Kreuger att skjutsa till UTK-hallen i Gränby.

Karins placering hos Britta Jansson var vi inte nöjda med, utan vi sökte plats på kommunalt dagis. Föräldradrivna dagis var inte aktuella ännu utan började dyka upp först några år senare. Så småningom fick Karin plats på Glimmerns förskola i Eriksberg. Där var även Kajsa Johansson, som sedan tidigare var Karins lekkamrat. Kajsa var dock på den andra avdelningen. Av barnen på den egna avdelningen minns Karin Oluoma Nnamaka bäst. De lekte en hel del med varandra. Hon minns även Martin (som blev jurist), Oluomas lillasyster, Oskar Johansson och Johanna och Jonas Boberg. De som jobbade på avdelningen var Lasse, Berit och Anita men även Mona-Lisa och Gunilla (Hamberg). Karin har bara positiva känslor från Glimmern, förutom att Lasse var lite sträng ibland. Han ville också dra ut lösa tänder, och det var nog något av en skräck för bl.a. Karin. – När Karin var 4 eller 5 år hände en olycka som lämnade ett evigt märke på hennes mage. Hon böjde sig fram över spisen för att röra i en kastrull och lade magen på en annan kastrull som var jättevarm. Det blev ett stort märke som av aska på magen, och till slut tog märket form av en båt. Så vi kallade det för hallonbåten. Karin skrek nästan inget när det hände, och hon minns inte att det gjorde särskilt ont. Läkaren på Eriksbergs vårdcentral sa att det kunde bero på att det inte finns så mycket känsliga nerver just där.

När Susanne började på Valsätraskolan på hösten var Karin med henne där ibland. Karin minns bl.a. hur hon satt under katedern. Där lyssnade hon på lektionerna och tittade fram ibland. – Vi hade ett lämna- och hämtaschema tillsammans med Johanssons, så Karin och Kajsa fick träffas och umgås en hel del. – Karin lärde sig läsa i Bamse. Hon låg där nere i våningssängen och ljudade. Petter sa åt henne att läsa tyst i stället, ”inne i huvudet”.

Den 7 maj föddes Johan Nordin, Anders och Lottas andra barn. Han döptes (till Anders Johan) i Eksjö kyrka den 29 augusti, och sedan var det dopkalas i Holmen.

När Lotta strax efter Johans födelse besökte pappa Lasse i Kisa märkte hon att det var något konstigt med honom. Han hade varit lite ledsen innan, men nu var det något mer. Han hade träffat Birgitta (tidigare Svensson och Disenfors), och hon och hennes dotter Jenny hade flyttat in i huset på Gammelgårdsgatan. Allt detta var nog i huvudsak bra för pappa Lasse, som hade varit ganska ensam och ledsen efter mamma Elsvigs död år 1978. Men nu drabbades han av en psykisk instabilitet som möjligen var en bipolär sjukdom. Den hängde med ett par år och det var väldigt besvärligt. Han köpte bland annat en del saker på ett sätt som var helt olikt honom, och sedan blev han ledsen när han insåg vad han hade gjort. Stackars honom! Lotta minns sin förtvivlan när läkarna sa att något måste hända innan han kunde bli intagen för vård, om han inte själv sökte sig dit. Och det gjorde han inte.

Vi gjorde en utflykt till Vreta udde där Fredrik Stenberg var med. – Cykeltävlingen Postgirot gick i Uppsala, och vi var på stan och tittade. Tommy Prim vann. – Weine Eriksson med hustru Anne-Marie var på besök tillsammans med lilla Sandra. Weine och Anne-Marie har även söner Markus och Pontus.

Gode vännen Per Jansson disputerade och vi var med på hans disputationsfest ute i Storvreta, dit de då hade flyttat. Vi hade köpt en liten (levande) gris som doktorspresent tillsammans med Stenbergs och Lermans. Den fraktade vi i Bengts och Mariannes nya bil, där den gjorde ifrån sig, livrädd som den var. Ojoj, det var nog inte den allra bästa presentidén, men det var i alla fall något att minnas. – Vi var även med på Pers promotion. Avhandlingen handlar om Kalmar på 1600-talet. Den gav Per jobb på Riksarkivet.

Vi gjorde en utflykt till Ulva kvarn. Och vi hade gitarren med oss. Under en period spelade både Susanne och Göran en del, men ingen av oss lärde sig att spela så att det dög utanför huset. Göran gick dock en gitarrkurs på något vuxenförbund under en eller två terminer och spelade för Erik Lidholm. – Vi besökte Horneds i deras dåvarande sommarhus, Gasarp i Bjärka Säby. Vi var också i Danmark med Horneds, bl.a. uppe vid Skagen. Det finns en ganska fin bild på Göran och Kerstin högst upp på ”Grenen”. Petter och Erik spelade Donkey Kong nästan hela tiden och intresserade sig mycket för traktorer. Erik höll på John Deere och Petter på David Brown. – Vår familj hälsade på Järborgs på Tjörn på vägen hem. Susanne och Göran var jättesolbrända.

Med på Petters nioårskalaskalas var Maria Engström, Marcus Kjellberg, Jan Lavemark, Emelie Frängsmyr, Karin Jonsson (alla klasskamrater), Mathias Lind och lillasyster Karin.

Karin badade i badkaret hemma med Martin Järborg, en annan gång med Sara Lerman. Att vi umgicks en del med Lermans förstår man av att vi åkte både skridsko och skidor tillsammans med dom utanför Hågalsskolan.

På Lucia var det fint firande på Glimmern.

Vi umgicks lite med Susannes studiekamrater Mats och Marianne. De fick fyra barn men skilde sig sedan.

Julen firade vi i Kisa tillsammans med Lotta med familj, förmodligen också Kerstin med familj även om de inte syns på korten. På den tiden hade Anders mustasch.

--

I årets riksdagsval blev det regeringsskifte. Socialdemokraterna blev större än de tre borgerliga partierna tillsammans med 45,6 %, och Olof Palme blev ny statsminister.

År 1983

Susanne jobbade som adjunkt på Valsätraskolan, en högstadieskola som på den tiden var särskilt präglad av att många elever bussades in dit från landet och att det fanns en särskild avdelning för funktionsnedsatta elever. Det gjorde skolan lite mjukare än en vanlig högstadieskola. En kollega, Vera Melin, blev Susanne senare bokcirkelvän med. Andra kolleger var Lena Edwardsson (då gift med Roland), Göran Sellberg, Janne Hedin, Janne Westling (slöjdlärare, pappa till Hannas kompis Julia Westling), Birgitta Stolt, Kristina Stenqvist, Kjell Wiberg, det gifta paret Yvonne och Lars-Göran Mård (samma namn som termodynamikläraren men inte samma person) och Karin Lindberg. Rektor var först Bo Hagman och senare Sonja Åneman. – Susanne hade egentligen tänkt att hon skulle jobba bara en kortare period som lärare, för att få erfarenhet av att undervisa på högstadiet, och sedan gå över till arbete som mikrobiolog. Men det visade sig att det annars ganska slitsamma lärarjobbet passade väldigt bra ihop med barntillsyn och ledigheter, särskilt eftersom Göran nu var i Stockholm för det mesta på dagarna.

Göran arbetade för Justitiedepartementet i Näringsförbudskommittén och satt på Rosenbad i Stockholm. Under något år fick han dock behålla sitt arbetsrum på Juridicum, med utsikt mot Trädgårdsgatan och Domkyrkan. Man var väldigt hygglig på Juridicum, vilket delvis berodde på att det fanns gott om lokaler vid Riddartorget. Arbetet i Näringsförbudskommittén var stimulerande och roligt. Inte minst var det spännande att få insikter om den ekonomiska brottsligheten som var väldigt mycket i ropet på den här tiden. En kommission mot ekonomisk brottslighet arbetade samtidigt under ledning av Sven Heurgren. – Görans studieskuld var 32 957 kr vid ingången av året och 32 433 kr vid utgången.

Petter gick sista året på Täljstensskolan på våren och det var bl.a. en trevlig vårutflykt till något ställe som Margit Carlsson hade koppling till. Han började sedan på Hågaladsskolan, klass 4, på hösten. Där hade han bl.a. Gustav Liljegren, Staffan Liljas, Jakob Jennische, Karin Björkryd, Lisa Lüllmaa och Maria Ågren (sedermera Florin) som klasskamrater. Han hade PO Östergren som klasslärare och trivdes bra med honom. Allra bäst trivdes han kanske med sin svenskalärare på mellanstadiet, Olle Gestblom. – Det var mycket fotboll, tennis och pingis på fritiden. Petter hade börjat i Årsta BTK föregående år, och pingisen tog alltmera tid med ungdomstävlingar och DM. Petter kom igång med pingis mycket på grund av att vi hade ett pingisbord i garaget som vi fick låna av Wängelins. Där tillbringade vi åtskilliga timmar. – Petter spelade också piano, för Kjell Frisk på Kommunala musikskolan. Under en period spelade han även i en orkester som Kjell hade. Själv säger Petter att han bara kunde spela en låt, Tom Dooley.

Karin var på Glimmern på dagarna. Hon hade börjat med musik en del och spelade piano på Rundels gränd för Donald Wieselgren i Kursverksamhetens regi. Vi hade en elorgel hemma och fick så småningom ett piano av mormor Ellen strax efter att vi hade flyttat till Hörnstensvägen. Möjligen var det först 1984 som Karin började spela för Donald. – Karin lekte mycket med Åsa Olofsson (Sixtens och Ing-Maris dotter), som bodde på Blodstenen och var ett par år äldre. – Karin blev missnöjd med en berättelse i Bamse. Hon tyckte inte det var särskilt bra att han plötsligt råkade ha en burk med dunderhonung när han satt i fängelse och på så sätt kunde ta sig ut. Då skrev hon till tidningens redaktion och klagade, ”det blir inte spännande”.

Medan vi bodde på Blodstensvägen var det ganska mycket familjeliv, inte minst framför tv:n. En favorit var Fångarna på fortet, och på fredagskvällarna var det nästan alltid lite festlig middag.

Vi tittade mycket på hus och bestämde oss så småningom för ett parhus som skulle byggas i Norby, på Hörnstensvägen 6 där det före nybyggnationen låg ett enda hus på den fastighet som nu hade styckats i fyra för att ge plats för två parhus. Det var Sune Mårtensson och hans fru Elny som hade bott i det gamla huset, och de tog nu hand om det nedersta parhuset. Våra grannar blev Ingemar och Kerstin Wängelin, och det tredje parhuset köptes av Roland Svensson och hans fru Margareta. Alla var ungefär 20 år äldre än vi utom Margareta. Vi hade tittat på ett 25-tal olika hus innan vi bestämde oss. Flyttade in gjorde vi först påföljande år.

På vårvintern hade vi en träff med Owe och Weine med familjer på Blodstenen. Vi gjorde bl.a. en utflykt till skid- och källbacken ner mot Hågadalen. På Valborg fikade vi i universitetsparken, invid Geijerstatyn, med Kaj och Britt och deras då nyfödde förste son David.

Vi besökte Östen Boman och Kerstin Oremark, som hade flyttat hem till Söderhamn. Östen pekade ut blommor för lille Rikard för att lära honom vad de hette. – Vi gjorde själva en utflykt till Ängsö nationalpark, i Roslagens innerskärgård, och tittade på blommande nattviol. Ytterligare en utflykt gick till Wiks slott, det var med Michael och Marie Thisted.

Det var realskolejubileum i Kisa, 16 år efter examen. Jerker Carlsson, Göran Durefelt och Gunnel Laine har skött jubilerandet på bästa sätt genom åren.

Vi var på besök hos pappa Lasse i Kisa. Där bodde ju nu även Birgitta och Jenny (se 1982), och de var förstås med på resor och utflykter. Göran och Petter spelade tennis på fimonbanorna, och vi gjorde en utflykt till Katthult och till Rumskullaeken. En annan utflykt gick till Visingsö, Omberg och Vadstena. Vi hade fortfarande den beiga Saaben.

Så gjorde vi en resa med Horneds till Olsön och bodde över natt i tält. Karins tvättbjörn Brivio försvann där ute. Petter och Erik blev brända i solen efter att ha paddlat runt länge i vattnet i det intensiva solskenet. Petter fick stora blåsor på axlarna. Vi åkte sedan vidare till Gasarp. Kerstin har berättat att Petter och Erik en gång skulle sova ute på loftet. Men sent på kvällen kom de in och sa att nu hade de hört mellan 50 och 100 ljud där ute, så nu fick det vara nog. Nu hade de bestämt sig för att sova inne.

På hemväg till Uppsala gjorde vi ett traditionsenligt besök hos Sambo utanför Katrineholm. Sambo var en liten gubbe som bodde i en soptunna vid en rastplats som vi alltid brukade stanna vid. – Vi var också vid Drottningholm med Horneds. De hade lånat en motorbåt av familjen Röse som vi åkte i, på den tiden bodde de i Vårberg söder om Stockholm. Och vi var även på Gröna Lund tillsammans.

Som sagts tidigare bjöd Bo G Nordström och Gitten flera gånger notarier och fiskaler på sommarträff på sitt lantställe Torsborg vid Mälaren mitt emot Skokloster. Även en del gamla notarier med familjer bjöds. Den här sommaren var det en sådan träff. – Vi var också på besök på Ljusterö hos Håstads. De hade köpt sitt sommarställe där för inte så länge sedan och valde då att behålla huset på Tuvängsvägen i stället för att köpa något flottare.

Midsommaren firade vi i Norrviken, hos Greger och Inger, med sommarfestgänget, som vi har umgåtts med nästan varje sommar sedan i varje fall början av 1980-talet. Ibland har även andra personer varit med. På senare år har barnen uteblivit, och det har bara varit vi som gick i klass 3C på Katedralskolan + respektive.

På sensommaren var vi i Jämtlandsfjällen med Johanssons. Det var kåsäkning i bäckarna, grillning och långa vandringar. Ganska dåligt väder var det under veckan, och en natt regnade det in i vårt tält. Den natten fick beteckningen Helvetesnatten. Vi var i Storulvån och Sylarna. Rolf och Göran vandrade även upp till Blåhammaren och tillbaka. – Under den här resan läste Karin sin allra första bok, Lilla Sparvel. Den var på ca 105 sidor och fanns på biblioteket i Storulvåns fjällstation. Medan hon läste glömde hon helt bort bästisen Kajsa, som satt och väntade.

Petters 10-årskalas firades med många av hans klasskamrater hemma i lägenheten på Blodstensvägen. Det var bl.a. Emilie Frängsmyr, Marcus Kjellberg, Karin Jonsson, Maria Engström, Ulrika Eriksson, Jan Lavemark och Åsa Seigerud. Karin fick också vara med.

En dag på höstkanten var vi ute hos Erik och Kicki Berglund i Björklinge tillsammans med Nina och Johan Lergård.

Vi har inga kort från vare sig jul eller nyår det här året, men man kan nog utgå från att vi var i både Kisa och Västerås på eller kring jul, och att vi firade nyår med det vanliga gänget.

År 1984

Susanne jobbade sitt andra hela år på Valsätraskolan. Varje år när niorna slutade gjorde Göran Sellberg en imitation av Elvis. Det var mycket populärt och eleverna jublade. Göran Sellberg var över huvud taget en väldigt omtyckt lärare.

Göran jobbade i Näringsförbudskommittén, som lade fram sitt betänkande under året (SOU 1984:59). Sedan började Göran i Kommissionslagskommittén, också med Torgny Håstad som ordförande. Där var även Joakim Ollén (m) och Stig Olsson (s) ledamöter. Övriga i kommittén var sakkunniga och experter. Kommission var en helt annan sak än näringsförbud, nu blev det ganska mycket civilrättsknäckande och långa invecklade promemorior. – Uppe på plan 8 i Rosenbad jobbade också bl.a. Owe Horned, Hans Jacobson, Olle Abrahamsson, Eva Lenberg Karlsson, Jan Ulmander, Viveca Engstrand, Peter Fitger, Lasse Eklycke, och så småningom Magnus Widebeck som kollega till mig i Kommissionslagskommittén. Till kommittésekreterargänget (fast de satt på andra håll i huset) hörde även bl.a. Lena Moore, Anders Beskow, Walo von Greyerz, Henning Isoz och Bertil Kallner. Vi hade trevliga kaffestunder på för- och eftermiddagarna, och även gemensamma luncher nere i Rosenbads matsal. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Oslo. Mycket trevligt och intressant. Det professionella umgänget inom Norden är verkligen alldeles särskilt trevligt.

Petter gick i klass 4 i Hågalsskolan på våren och i klass 5 på hösten. I femman fick han Bodil Hammer som klassföreståndare när PO slutade för att bli fackligt aktiv på heltid. Då började det bli lite struligt för Petter ibland i skolan, och han trivdes mindre bra. Han umgicks en hel del med Jakob Jennische, en del också med Jakob Oskarsson. Petter spelade inte bara fotboll och pingis (tennis slutade han med ungefär här), utan även basket. Bland annat Stefan Wahlstrand, Gustav Liljegren och Jakob Jennische var också med i basketlaget, ett av KFUM Uppsalas 73-lag. – Petter kommer ihåg att maten ibland i Hågalsskolan var riktigt dålig. Det gällde särskilt pölsa, som var grå, klumpig och krämig. Maten hemma var bättre. Han minns att vi ofta åt ugnstekt falukorv. Lite favorit var väl när vi lagade kött med bearnaisesås och hasselbackspotatis på fredagarna. Pannkakor var också gott. Susanne kommer ihåg att Petter var så förtjust i pulvermos och blev besviken när vi hade gjort riktig potatismos. – Petter blev så småningom väldigt intresserad av fiskar och akvarier, och han började vara mycket på Akvariegruppen på Gropgränd. Han tror att han började med detta redan när han gick på Hågalsskolan, alltså på mellanstadiet, och att det var redan när vi bodde på Blodan (alltså före april 1984). Han var inte där som praoelev, men han kommer ihåg praoelever där som han fick chefa över. Han var helt enkelt väldigt mycket där för att han gillade det, och de sa så småningom att han kunde hjälpa till lite. Och så blev det mer och mer. Han fick lite lön redan från början. Då ville han ha pengarna i tiar för att han gillade högarna. Hemma gömde han sedlarna i böcker. – På frågan om Petter minns något särskilt som han är stolt över från barndomen svarade han så här: ”Svår fråga. Jag kommer inte på nåt specifikt. Det enda jag kommer att tänka på är att jag vet att jag tyckte att jag var hemskt snabb på att cykla hem från Gustav Liljegren i Flogsta. 12 minuter har jag för mig, till Hörnstensvägen, och jag behövde inte ens ställa mig upp och cykla i den branta backen efter åkrarna upp genom skogen till Eriksberg. Den cykeln, med bockstyre, var förresten en mycket minnesvärd present.”

Karin var på Glimmern under våren och började sedan skolan till hösten. Det var i Malmaskolan och hon hade Maja-Lisa Holm som lärare. Första dagen i skolan samlades de på gräsmattan utanför. Karin tittade på alla och undrade om någon skulle bli hennes kompis. Maja-Lisa var duktig på att teckna, och hon brukade rita en fin tårta på tavlan varje gång någon fyllde år. Hon var över huvud taget en fantastisk lärare. Hela klassen fick komma hem till henne på gården i Vänge och se lammungar och karda ull. Barnen fick döpa lammungarna. – Efter skoltid var Karin på fritids på Malmaskolan. Hon minns Butch (som Göran för övrigt hade träffat på Gal On i Israel 12 år tidigare), men egentligen bara att han hette så. Han hade med sig kycklingar till påsk som han hade fått på någon gård. Alla ville ha dessa kycklingar. – Karin började leka med Eva Rexed, som var två år äldre, när de var på något annat fritids än det vanliga. De blev bästisar från början. – Hon började också med pingis i Årsta. Hon minns det så att pappa frågade en dag om hon ville börja, och hon sa ja. Sedan blev det träning i Ängelstaskolan på måndagar och

fredagar. Hon minns också att pingisracketarna ibland tog över hela diskstället i köket. Karin spelade också piano, hos Donald Wieselgren ute i Sunnersta. Och hon red. I samband med det umgicks hon en del med Kajsa Hedin. – Karin var väldigt intresserad av Melodifestivalen under några år. Detta år vann Herreys med Diggi Loo Diggi Ley. Och Karin blev påtagligt förtjust i bröderna Herrey.

På våren gick pingistävlingen Bästa Fyran. Karin Björkryd, Lisa Lüllmaa, Petter, Jakob Jennische, Stefan Wahlstrand och Staffan Liljas spelade i vårt lag, klass 4 C i Hågaladsskolan. Göran och Svenåke Björkryd var ledare, framför allt Göran. Vi vann distriktsfinalen i Fyrishallen den 6 mars (slog Bälungeby i finalen) och gick därmed till Riksfinalen i Brännkyrkahallen i Hägersten den 12 och 13 maj. Där vann vi över Kusmarks skola, Skellefteå, med 4-3 och förlorade sedan mot Simrislundskolan i Simrishamn med 5-2. I matcherna om platserna 9–12 slog vi först Stenberga skola från Söderhamn med 4-3 och förlorade sedan mot Fylsta skola i Kumla med 5-2. Därmed blev vi 12:a och var väldigt nöjda. Efteråt var det fest hemma hos Staffan Liljas i Flogsta. Och UNT hade en trevlig artikel (som Göran skrev manus till). Detta var ett riktigt kul äventyr som vi har ett särskilt album om.

Vi flyttade till huset på Hörnstensvägen 6 den 30 mars. Karin minns att hon undrade om det var ett aprilskämt att hon skulle få ett eget rum. Det som sedermera blev Susannes rum var Karins när vi flyttade in, och det som senare blev Görans rum var Petters. Rummet där nere, innanför vardagsrummet, var extrarum / gästrum. Vi valde bort det förråd som skulle ha varit där enligt ritningarna och gjorde ett bostadsrum i stället. Det är därför det är lite kallare där, det är sämre isolerat än bostadsdelen av huset i övrigt. – Petter hade miniatyrfigurer som påminde om flygplan på tapeten. Karin hade rombformade föremål i olika färger på vit botten. Karin hade för sig att hon skulle få rummet på Hällbygatan när vi var där och tittade på ett likadant parhus. – Vi asfalterade garageuppfarten och satte upp en basketkorg i granen. Den hade vi sedan kvar tills granen togs ner år 1997 av Christer Wiberg, Susannes arbetskamrat, under stor omsorg.

När Petter fick frågan om saker han kommer ihåg som inte var så kul nämnde han bl.a. en sak som hände vid uppsättningen av basketkorgen: "Ett inte så kul minne var när stegen föll ner efter trädet då basketkorgen skulle sättas upp på garageuppfarten i Norby! Då blev jag verkligen fullständigt livrädd över vad som skulle kunnat hända med min pappa."

En annan sådan sak var från Dackebo: "Läskigt var det också att se familjen gråta så fruktansvärt när dom trodde att jag hade drunknat i Gamlebyviken, fast jag bara hade rott till andra sidan den lilla ön, för bästa fiske."

Grannarna på Hörnstensvägen var mycket trevliga, nu som senare. I de andra parhusen bodde tre par som alla var ungefär 20 år äldre än vi; det har vi redan nämnt. Det var Ingemar och Kerstin Wängelin på Hörnstensvägen 8, Roland Svensson och Margareta (mycket yngre, men dog tyvärr tidigt i cancer) i nr 10 och Sune och Elny Mårtensson i nr 12. Sune och Elny hade bott i det hus som stod på tomten och som togs ner för att parhusen skulle kunna byggas. Vi umgicks en del med grannarna, inte minst under den första perioden när vi jobbade mycket i våra trädgårdar. Ingemar var förresten väldigt noga med trädgården. En gång sa han att han hade undrat vad det var för lerfläckar på staketet och kommit på att det var fåglar som brukade landa där. Det är ett av Susannes minnen av honom. Wängelins hade två barn, Janne och Maria. Det var bara Maria som bodde hemma och hon flyttade ganska snart. Roland hade barn från ett tidigare äktenskap. – Senare har Mats Ljunggren flyttat in i Ingemars och Kerstins hus, och han bor kvar än. Han flyttade in strax efter att han och Gunilla (Wredenberg) hade skilt sig. De har barnen Sara och Jakob. Och Mats har en sambo som heter Lisa Tjernberg. I Rolands och Margaretas hus flyttade Börje och Annika Ekfeldt in med barnen Pelle och så småningom Niklas och Calle. Efter dem flyttade Kajsa (Rolf och Ingelas dotter och Karins tidigare lekkamrat) och Jonas Westman in. De fick så småningom Niklas och Pella, födda 2004 resp. 2008. Och efter Sune och Elny flyttade Kristina Okembia Jonsson och Joel Okembia in. De har barnen Jonas, Jakob och Nora.

Av övriga grannar i början bör nämnas Janne Gustafsson och Åsa Jenner i huset på skafftomten ovanför oss (Hörnstensvägen 4 B) med döttrarna Karin och Tove, Gun och Yngve Ljung i 4 A (inga barn), Sievert och Aina Hallin mitt emot (i nr 5, inga gemensamma barn men Sievert hade en son), Göran och Monica Netinder i nr 3 (barnen Pontus, Martin och Jesper), Staffan och Birgitta Bergström i nr 2 A (med barnen Patrik och Anna), Björn Brunström och Elisabeth Rastner i nr 7 B (med barnen Sara, Elin och Nils) och Lennart och Annette Dencker i nr 7 C (med barnen Jacob och Marcus). Ja, även Bengt och Mona Ekman högst upp, med adress Konsumvägen 10, måste tas med förstås. Senare har nästan alla grannar bytts ut, vi återkommer till den nya uppsättningen.

Karin minns grannarna så här: ”Sune var man rädd för. Ingemar var man också lite rädd för, han var lite läskig. En gång knäppte han Karins byxor, det var lite läskigt. Men han gjorde inget fel i vuxenögon. Kerstin var gullig. Roland och Margareta var helt oläskiga men jag lärde inte känna dom. Gun Ljung var jättesnäll, jag minns inte Yngve. Med Netinders hade jag ingen relation. För mig var det egentligen bara Sievert och Aina. Jag var inne där för Sessans skull. Sessan var en brun labrador med hård svans. Hon var en ljuvlig hund men blev lite för tjock. Sievert och Aina var så snälla och gulliga hela tiden. Jag pratade framför allt med Sievert, men även med Aina. Hon höll sig dock i bakgrunden.”

Vi började planera att skaffa ett barn till när vi hade flyttat till huset. Tidigare hade vi inte pratat så mycket om det, men saken aktualiserades lite extra när vi satt ensamma hemma en fredagskväll och tyckte det kändes konstigt. Vi pratade med Horneds, som också var lite sugna på ett sladdbarn.

På sommaren gick Karin i simskolan. Och på sommaren var vi också i Kisa och i Dackebo. Pappa Lasse (som fortsatte att plocka blåbär på morgnarna), Birgitta och Jenny var med i Dackebo, liksom Lottas familj. Vi var uppe på Örnberget på en av våra utflykter. Det var troligen detta år som pappa Lasse gifte sig med Birgitta. – Sommarfesten var i Enhörna. Och vi hade fortfarande vår beiga Saab.

På nytt var vi ute hos Torgny och Karin på Ljusterö. Vi gjorde bl.a. en utflykt i deras segelbåt.

Inte heller från detta år har vi några kort från julen eller nyåret. Vi kan inte säga säkert om vi var i Kisa eller i Uppsala på julen.

År 1985

Susanne jobbade som tidigare på Valsätraskolan och hon hann vara där i drygt sex terminer innan hon blev mammaledig med Hanna. – Susanne läste en artikel i DN om Saintpaulior och upptäckte vilken fascinerande växt det är, framför allt för att den muterar så lätt. Detta var på hösten, efter att Hanna hade fötts. För att få tag i plantorna måste man vara medlem i Svenska Saintpauliasällskapet, och Susanne gick med där när hon hade läst artikeln. Hon beställde blad och planterade. Tanken var att hon och Hanna under det år då de var hemma skulle ”sköta om plantorna tillsammans”. Det var lyckosamt, för plantorna växte så det knakade. Det blev totalt 40 sorter, och blommorna dominerade fönsterbräderna. Susanne fick en planta uppkallad efter sig. Kravet för detta var att det skulle bli två på varandra följande generationer med bibehållen och därmed stabil karaktär. Namnet var "Susannes fickle flirt". Blommorna hade grön kant. Här kulminerade intresset. Efter några år blev det sedan ett successivt förfall, och numera finns det bara en planta kvar.

Göran arbetade i Kommissionslagskommittén med resor till Stockholm och Rosenbad (plan 8) i stort sett varje dag. Det var roligt att arbeta i Rosenbad, och något riktigt säkerhetstänkande var det inte på den tiden – förrän efter mordet på Olof Palme nästa år. Man såg ganska ofta statsministern (Palme, Fälldin, Ullsten och Ingvar Carlsson var aktuella under Görans tid i kommittéerna). En gång åkte några av oss hiss med Palme, och han frågade var vi jobbade. Oj då, fanns det kommittéer uppe på plan 8, det visste han inte.

Petter gick i klass 5 på Hågalsskolan på våren och i klass 6 på hösten. Vi har fina sommarbilder från skolavslutningen efter femman. Han var mycket på Akvariegropen (se föregående år). Han säger att fiskarna ett tag var det enda som han brydde sig riktigt mycket om. Men hemma hade han även ökenrättor som hette Albert och Albertina. – På frågan vad som är Petters allra härligaste minne från barndomen svarade han så här: ”Svårt, det finns många ... Kanske när jag och Erik H plankade oss in på visfestivalen i Västervik och satt på en mur en härlig sommarkväll och dinglade med benen och lyssnade på en tjock farbror som sjöng visor så fint (Cornelis W). Det var även väldigt roligt att fiska där i Gamlebyviken.

Roligt var det bl.a. när kusin Anders lyckades få ett fiskedrag att fastna i nacken på sig själv av upphetsning när jag fick napp!”

Karin gick ettan och tvåan på Malmaskolan. Hennes första skolavslutning var högtidlig. Karin trivdes bra på lågstadiet, även om vissa tjejer var elaka, särskilt mot Malin Ivarsson. Några klasskamrater var Ann-Sofi Bohlin, Negar Yusefi, Malin, Jeanette Gustafsson, Charlotta Rask Andersen, Niklas Hagberg, Henrik Magnusson, Carl-Johan Segerström, Carl Spång, Joakim Sellberg, Fredrik Linder, Mats Lindgren, Jakob Ekeröth och Erik Bastman. – När det gäller skolmaten så tyckte Karin att leverbiff var chockerande äckligt. Men annars hade hon aldrig något emot skolans mat. Panerad fisk var bra, och även lappskojs gick an.

Favoriträtter hemma var köttfärs som pappa gjorde och fredagsmiddag med lövbiff, pommes och bearnaisesås. – Karin och Eva Rexed hälsade på renforskaren Birgitta Åhman på SLU. – Karin hade vandrande pinnar i ett runt glasakvarium i sitt rum. Det blev flera generationer, och alla hette Uno. Karin delade ut pinnar till några kompisar. Så det var ett slags uppfödning.

Mats Axén bodde hos oss i ungefär tre månader under sin första termin på Juridicum. Han hade rummet där nere, innanför vardagsrummet. Det var massor av snö, och han hjälpte till att skotta. Han jagade också Petters möss en gång när de smet. De gömde sig bakom pianot. Susanne minns att hon och Mats drack kaffe ganska ofta. Det var trevligt att ha honom boende hos oss. Hjöjjan gav oss som tack en knypplad lampa med ett litet hus, som vi sedan dess har haft hängande på väggen i vardagsrummet. (Det finns ett namn på knypplamönstret, och Hjöjjan har lovat att ta reda på vad det är.)

Vi firade Karins 8-årsdag förstås. Charlotta Rask Andersen, Erik Bastman, Malin Ivarsson, Ariana Hamza, Anders Kupper, Niklas Hagberg, Joakim Sellberg och ytterligare någon (som vi inte känner igen på kortet) var med.

På vårvintern var vi i Grövelsjön med Jennisches. Det var utflykter, samvaro och skidåkning. Mycket trevligt. De hade varit där tidigare och frågade oss om vi ville följa med. Petter umgicks ju en hel del med Jakob. – Susanne fick de första tecknen på att Hanna var på gång när vi var i Grövelsjön.

Vi var på Ulf Göransons disputationsfest på Smålands, en mycket trevlig tillställning. Rolf och Göran sjöng ”Jag tror du väjer” (vilken vi även gjorde på en CA-fest). Ulf hade bett om underhållning i stället för tal.

Karin började sjunga för Kristina Svensson på Norbyvägen detta år eller nästa (vi minns inte säkert). Även Eva Rexed sjöng för henne. Karin kom in som nr fyra i en kvartett. De sjöng för publik någon gång, det var på Malmaskolan.

Horneds var på besök hos oss på försommaren. Karin och Karin var riktigt bra kompisar. Och vi hälsade på i deras sommarställe Gasarp, som vi har nämnt tidigare. Där pågick alla möjliga trevliga aktiviteter, bland annat smörblommetorkning och garnfärgning. – Ann-Christine Gullsjö och hennes pakistanske sambo (osäkert om han hette Jemal, men vi kallar honom det) var på besök. Det innebar faktiskt slutet på vår bekantskap med Ann-Christine, för Susanne hade väldigt svårt att fördrå Jemals maner. – På sommaren var vi också på besök i Kisa hos pappa Lasse, Birgitta och Jenny. Vi gjorde en utflykt till bl.a. Fridhem och Tjärstad. Karin fotograferades bredvid gravstenen med ”Karin Lamberthz” (pappa Lasses syster, född 1915 och död 1921, enligt Allith är det osäkert om hon dog av lunginflammation, blindtarmsinflammation eller hjärnhinneinflammation). På hemvägen matade Karin Sambo enligt inarbetad tradition.

Vi var på besök i Hökhult också på sommaren. Annas mamma Eliza var där. Och vi var i Dackebo och Västervik. Pappa Lasse och Birgitta var med, och även Lotta med familj, men däremot inte Susanne av någon anledning som vi inte kan påminna oss. – Det var födelsedagskalas för pappa Lasse i storstugan i Dackebo den 30 juni. – Sten-Olofs 50-årsdag firades i Österbymo. – Vi var också på Kisa-Pokalen.

Petter och Göran skjutsade Karin till Mangskog, där Rexeds hade en släktgård, och passade på att göra en liten Värmlandsresa. Vi var vid Mårbacka, Rottneros och Ransäter. Och vi åkte även hem till familjen Lergård på Hammarö utanför Karlstad.

Hela familjen gjorde en längre resa i södra Sverige. Vi besökte bl.a. Sixten, Ing-Marie och Åsa utanför Ankarsrum och fortsatte sedan söderut till Öland och Karlshamn. Vi hade den beiga Saaben. Vi sov i tält och ibland i bilen. Såg Trolle Ljungby på väg till Önnestad där vi hälsade på Hilding, Susannes pappa. På hemvägen var vi bl.a. i Halmstad och i Eksjö, där huset på Maskrosgatan var alldeles nybyggt.

Susannes klass i Valsätraskolan hade en omröstning om Hannas namn innan hon föddes, och ett av de vinnande namnen var förstås – Hanna. Omröstningen ordnades av Karin Lindberg, som var Susannes klassföreståndarkollega. Hanna fick flest röster bland flicknamnen med Pernilla som tvåa. Bland pojknamnen var Henrik först och Mikael tvåa.

Hanna föddes den 16 oktober! De nya BB-lokalerna togs just i bruk, och Hanna var en av de första att födas där. Förlossningen var, liksom de två tidigare, en fantastisk upplevelse för den som stod bredvid. Och i vanlig ordning dominerar fotoalbumet efter en födsel av kort på den nyfödda. Karin fick veta att Hanna hade fötts när Göran kom och hämtade på fritids. Det här var det fritids som låg på Svampvägen nära Svamptorget, en liten bit från Malmaskolan. – Troligen redan dagen efter förlossningen tog Susanne en promenad från sjukhuset ut på stan.

Owes och Kerstins tredje barn Mats föddes den 21 juli. De kom alltså före oss med sladdbarn. Vi hade diskussioner med varandra innan vi bestämde oss (se 1984), och som vi minns det var vi mer initiativtagare än Kerstin och Owe.

Olle och Ellen hade en gemensam födelsedagsfest i Västerås när Olle fyllde 70 och Ellen 60. Gunhild och Helmer var med liksom alla Olles syskon. Henry och Henny kom inte.

Vi var i Kisa på julen. Därifrån finns ett ganska bra kort på de sju kusinerna. Och även på pappa Lasse med Kerstin, Göran och Lotta.

--

S vann riksdagsvalet i den meningen att de fick fortsätta att regera. Nu blev dock de tre borgerliga partierna större än S, och S fick söka stöd hos V. Tillsammans hade S och V drygt 50 %.

År 1986

Susanne var mammaledig en stor del av året. Hon besökte skolan och den klass där hon varit klassföreståndare, och hon hade med sig Hanna och en kaka. (Karin Lindberg var då ensam klassföreståndare.) Klassen skickade runt Hanna mellan bänkarna. Kanske firade de att de hade "döpt" henne? För övrigt döpte vi inte något av våra barn när de var små. Hanna döpte sig sedan när hon konfirmerades, men Petter och Karin är varken döpta eller konfirmerade.

Göran jobbade i Kommissionslagskommittén hela året. Vi rekryterade Magnus Widebeck som andre sekreterare när det blev klart att arbetet behövde påskyndas för att Göran skulle kunna göra sitt tingsfiskalsår i någorlunda tid. Göran ägnade också ganska mycket tid åt pingisen i Årsta för både Petter och Karin. Det var ganska ofta tävlingar, och träning var det förstås varje vecka. Därute umgicks vi med framför allt Björkryds, Richters och Blomqvists. Hans Richter var ordförande i klubben. Vi tränade i Ängelstaskolans gymnastiksal. – I UIF drev Göran projektet "Härlig fotboll" med bidrag (40 000 kr) från Socialdepartementet, det gick bl.a. ut på att starta tjejfotboll i föreningen. Senare fick vi bidrag från Socialdepartementet även för ett projekt i ÄBTK som Göran ledde.

Petter gick andra terminen i sjätte klass på våren och började högstadiet på hösten. Det började bli mindre fotboll när Petter var i 13-årsåldern. Då hade hans intresse börjat tryta. Bosse Wahlstrand och Göran höll på med laget även en tid efter att Petter hade slutat. – Petter tillbringade i den här åldern en del tid hos Hampan, Olle Hambræus, på dennes konfirmationsläger i Hamre i Dalarna. Dit åkte han tillsammans med Jakob Jennische och ibland även någon av bröderna Ullenhag. De var ”Hampans adjutanter”. Petter umgicks med Jakob i högstadiet, men även en del med Gustav Liljegren och Emil Persson. Än i dag minns han Gustavs telefonnummer (302779).

Karin gick klass 2 på Malmaskolan på våren och i trean på hösten. Hon umgicks mest med Eva Rexed. I trean fick Karins klass möjlighet att börja i Kommunala musikskolan. Då började Karin med trumpet, som så småningom blev kornett när vi köpte en sådan. Det spelade hon sedan i ganska många år. Och även piano spelade hon, bl.a. på julavslutningen i Malmaskolan. Vi fick ett vitt piano av Ellen ganska snart efter att vi hade flyttat till Hörnstensvägen. Det fick så småningom Karin ta hand om, och det står nu i hennes lägenhet på Övre Slottsgatan. – Karin började rida i ridhuset ute i Lurbo. Man hade en åldersgräns för stora hästar, så Karin fick börja rida på ponnyer. Det var på lördagsförmiddagar. Flera år senare gick hon över till Akademistallet i Rosendal och var där under något år innan hon och Kajsa Hedin blev engagerade hos Håkan Bursell (se nedan). – När Olof Palme mördades sent på kvällen den 28 februari (se nedan) var det en omvälvande händelse i Sverige. Karin och Göran var vid mordplatsen på Sveavägen i Stockholm någon dag efter mordet och lade blommor i havet av buketter. (Se några noteringar nedan om morgonen efter mordet.) – Karin gick ut med Timmy, Margareta Dürings hund. Margareta bodde i de röda radhusen längs Norbyvägen och jobbade på SLU. Margareta var ofta inte hemma när Karin kom och hämtade Timmy, och de kommunicerade genom att skriva till varandra på lappar som låg på köksbordet. Karin fick sedan hela kommunikationen av Margareta, men för närvarande vet vi inte var den finns. – Från Karins födelsedag har vi ett kort med barnen fotograferade utanför vårt garage. Killarna är utklädda till tjejer och tjejerna till killar. Det är Johan Blomqvist, Henrik Magnusson, Jakob Ekeröth, Mats Lindgren, Negar Yusefi, Karin i clownmask, Erik Bastman och Niklas Hagberg.

Hanna fick hoppgungan Roland och tillbringade ganska mycket tid i den. Vi köpte den för det första barnbidraget som vi fick för henne. På sin ettårsdag fick Hanna bl.a. en gul ”plastboll” med pärlor i. Hon lärde sig gå just vid den tiden. – Susanne tog en tid under sin mammaledighet även hand om Markus Jansson (son till Kerstin och Janne Jansson, grannarna på andra sidan staketet, född samma år som Hanna). Sedan tog Stina Pettersson över när Susanne skulle börja jobba igen. Det var inte lyckat. Vi fick ganska många samtal på morgonen där Stina sa att hon var sjuk och inte kunde komma den dagen. Vi blev tvungna att avgöra vem som skulle stanna hemma med barnen, vilket inte alltid var så lätt. – Anna Stålhandske var på besök hos Hanna. Hon är född samma dag som Hanna, och Susanne och Ebba Stålhandske lärde känna varandra på BB.

Den 28 februari sent på kvällen mördades Olof Palme. Eva Rexed var hos Karin. Eva hade satt på tv:n på morgonen (den 1 mars), och Göran hörde den chockerande nyheten när han kom upp. Han berättade för Susanne efter att ha lyssnat en stund, och Eva berättade för Karin: ”Karin, din pappa säger att Olof Palme är död!” Karin säger att hon hade ett begrepp om vem han var, hon visste att han var statsminister. Hon kände att han var någon som man tyckte om och att vi hade positiva bilder av honom. – I skrivande stund är mordet ouppklarat, men år 2018 har förundersökningsledaren för första gången sagt att han inte tror att det var Christer Pettersson som gjorde det. Pettersson åtalades år 1989 men frikändes trots att han pekades ut av Lisbeth Palme. – Efter Palme blev Ingvar Carlsson statsminister.

Vi köpte furusoffgruppen på Fjugestamöbler när vi flyttade till Hörnstensvägen, dvs. 1984. Då gjorde vi oss alltså av med den brunvita Bolerosoffan. I början hade vi möbler från Danmark på övervåningen, en gul soffa och en dito fåtölj (se 1985). Sedan kissade emellertid Wilgot i soffan, och vi fick göra oss av med den. Wilgot var Maries katt, och det var meningen att vi skulle ta över den från henne. Men den kissade som sagt inne, vilket antagligen berodde på att den hade kastrerats för sent. En gång fick Göran ta ner Wilgot från taket på Hörnstensvägen 2 B, dit katten hade förvillat sig. Vi annonserade så småningom ut Wilgot i tidningen och gav bort honom till en kvinna utanför stan. När vi kontaktade henne ett halvår senare hade hon avlivat Wilgot för att hon hade blivit allergisk.

Pappa Lasse dog plötsligt den 11 april. Hjärtat stannade när han var på promenad i skogen i Högsby, där han tillbringade några dagar på järnvägarnas semesterhem. Han hade gått i pension vid 67 års ålder år 1984 och det var ledsamt att han inte fick uppleva flera år av ledighet. Göran fick veta vad som hänt när Susanne ringde till jobbet i Stockholm. Det var en mycket ledsam hemresa till Uppsala, för dödsfallet kom helt oväntat. Begravningen var i Kisa kyrka den 26 april. Det var mycket fint, och ”alla” var med.

Vi fick besök av Weine med familj, nu även med sonen Markus. Vi lade bl.a. pussel. – Vid ett annat tillfälle var Horneds på besök. Vi har ett kort på alla våra sex barn i trappan.

Olle Abrahamsson och Maria Wååg gifte sig i Rog i Dalarna vid midsommar, och vi var med. Där var även Kerstin, Östen och Rikard, och vi bodde nära varandra i en huslänga. Olle och jag var kolleger från Plan 8 i Rosenbad, han var sekreterare i en utredning om ansvarsgenombrott när jag var sekreterare i Näringsförbudskommittén. Kerstin var kompis med Maria från Uplandsbanken och Juridicum, och ett antal av deras tjejkompisar var med. Även Hans Frennered med familj var där. På kvällen tittade jag en del på en match från VM i fotboll. Frankrike slog ut Brasilien i kvartsfinal. – Äktenskapet varade mycket kort tid. Olle blev sedan ganska snart ihop med en annan Maria, som hette Maria Carlsson innan hon gifte sig med Olle och bytte till Abrahamsson. De möttes i Justitiedepartementet när hon jobbade som tal- och brevskrivare åt Gun Hellsvik, som då var justitieminister.

Även Suss och Hans gifte sig detta år – men för andra gången.

Vi var som vanligt på besök i Danmark. Bland annat var det kalas hos moster Marie i Fjaellerslev på Mors. Där var flera av mormor Nielsines syskon, bl.a. Ellens morbror Niels som vi var hemma hos en liten stund och fick en fågelholk som vi sedan hängde upp hemma. Vi åkte också till Vesterhavet och badade och till Köpenhamn. Alla barnen var med.

Vi besökte Horneds på hösten. Då bodde de i Vårberg i södra Stockholm.

Julen firade vi hemma det här året. Det var första gången, och det hörde förstås ihop med att pappa Lasse var död. Familjen Fransson kom och hälsade på i mellandagarna.

År 1987

Susanne var på Valsätraskolan hela året. Hon hade stora hornbågade glasögon av ett slag som då var populärt.

Göran jobbade i Kommissionslagskommittén ungefär halva året och som tingsfiskal i Uppsala den andra halvan. Sekreterararbetet i kommittén gjordes färdigt av Magnus Widebeck, och betänkandet Kommission och dylikt blev SOU 1988:63. Fiskalssysslan var trevlig, självständig och ansvarsfull. Fiskalsroteln var blandad, så det var både tvistemål, brottmål och ärenden. En viktig del var sysslan som s.k. rådgivande fiskal, och det var ganska många som utnyttjade möjligheten att få juridiska råd. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Helsingfors. Också denna gång var mötet mycket givande och trevligt.

Petter gick i sjuan på Eriksbergsskolan på vårterminen och i åttan på höstterminen. Han hade bl.a. Peter Nyman i religion, Olle Gestblom i svenska, Siv-Inger Halling i biologi (Ewa-Lottas lekkamrat från Kisa, då hette hon Sandell och bodde granne med familjen Lamberthz på Linnégatan), Pontus Brolin i svenska (vikarie) och Gurli Gustafsson i franska. (Även Hanna hade så småningom Gurli G i franska.) Han spelade fortfarande pingis i Årsta BTK, liksom Karin. – Petter säger att han ibland blir irriterad över hur han känner sig "lurad" på kunskap i ämnen där han inte stod ut med lärarna. Religion hatade han att gå på, för Peter Nyman var en best. I dag tycker han att religion är något av det intressantaste som finns, och han hade gärna fått med sig en del kunskap från skolåren. Det var ungefär samma sak med Bodil Hammer, som inte var alls något vidare som lärare.

Karin gick i trean och fyran på Malmaskolan. Hon fick Margareta Johansson i fyran. Margareta var, liksom Maja-Lisa Holm, jättebra och snäll. Hon gav Karin stort förtroende, och Karin minns att hon fick

känna sig duktig. Bland annat fick Karin läsa ett kapitel högt ur en bok på fredagar, och hon fick hjälpa klasskamraten Artin med matten. Karin trivdes bra även på mellanstadiet. – En dag i skolan klämde Karin lillfingret. Det var rast och hon hade handen mot det öppna fönstret. Jeanette gick förbi utanför och slängde igen fönstret. Lillfingret sprack upp, men benet gick inte av. Karin var ute på vårdcentralen i Gottsunda och fick fingret sytt med tre stygn. Susanne blev uppringd av Margareta och följde med Karin till läkaren. – När Margareta var sjukskriven hade de Urban som lärare (vi minns inte efternamnet). Han var sträng men bra. – Karin började spela i en blåsorkester ute i Gottsunda – Uppblåset – med Tapio Uimonen som ledare. – Karin hade ett marsvin som hette Felli. Den parade sig med Magnus Harjus marsvin (en hona), och det blev en unge av det. Felli var hos oss i ett drygt år. Den dog när Karin och Eva var på Rexeds släktgård i Mangskog. Den kräktes några gånger och dog sedan. Vad det berodde på förstod vi aldrig.

Hanna började på dagis under året, hos Britta Seger i ”Stugan” i Valsätra. Hon trivdes aldrig där och krånglade en del. Bl.a. vägrade hon ofta att åka med Susanne när hon blev hämtad i bilen eller på cykeln. Och hon ställde sig framför cykeln för att hindra. Det kunde ta jättelång tid innan de kom iväg. ”Även om jag inte ville vara där så visste jag inte om det skulle bli bättre att gå därifrån”, säger hon nu som förklaring. Hon var inte arg på mamma, men det hon kände uttryckte hon på det sättet. Hon tyckte helt enkelt inte om situationen. Det var inte kul, och hon var uttråkad och trött. – Bland kamraterna i Stugan fanns ”Stora Hanna” (Wallin, sedermera Söderberg), Kristin Bengtsson, Clara Ågerup, Sigrid (vi minns inte hennes efternamn), Niklas Norén och Viktor Gerdin. Hanna var avundsjuk på Clara eftersom man brukade säga ”Klara färdiga gå!” när man tävlade. Så hon sa: ”Säg Hanna färdiga gå!” Hon var ganska ofta hemma hos Clara och minns att de hade små små sköldpaddor från Bangladesh. – Hanna minns ett härligt tillfälle när en av fröknarna, Helen, tog in alla barn i ett rum och läste. Annars var det mest tråkigt på Stugan, det var otryggt och läskigt. Och en gång när Britta var hemma hos oss satte hon Hanna i sitt knä, det var det äckligaste Hanna hade varit med om. – Hanna var vid några tillfällen med Susanne till skolan. Det kunde bero på att hon var snuvig eller att Susanne hade något som hon inte kunde vara hemma från och av någon anledning inte heller kunde lämna Hanna på dagis.

Petter och Göran byggde en vit spalje med staket till altanen. (Det är möjligt att det var något annat år.)

Vi var i Köpenhamn, bl.a. på Tivoli, och träffade Susan Whitesell. Susan hette numera Strauber sedan hon gift sig med Buddy (Ira). Hon var i Paris på något slags scholarship, kanske en sabbatstermin.

På sommaren var Susanne och barnen hos Horneds i Gasarp, medan Göran var hemma och jobbade. Nu hade vi den röda Saaben, AYO 463. Vi måste ha skaffat den antingen detta år eller 1986. Karin grät när vi skrotade den beige Saaben och hon såg den försvinna upp på en stor bilhög.

Senare på sommaren var vi i Kisa, och då var Göran med. Då var vi även i Dackebo. liksom Lotta och Anders. Även Kurt och Hjöjjan var där ute ibland. Vi var även på besök hos Lotta och Anders i Eksjö och var bl.a. på museet där.

Vi besökte Weine och Anne-Marie med familj i Sollebrunn i Västergötland. Markus är ungefär lika stor som Hanna. En senare sommar var Karin där tillsammans med Karin Horned och togs väl om hand av framför allt Anne-Marie.

Mom och Dad Whitesell var på besök på sommaren, det var tredje gången de kom till oss i Uppsala. Och dessutom sågs vi en gång i London. – Också familjen Edlund var på besök med den ganska nyfödde Anders, deras förstfödde. Det var senare på året, på Hannas tvåårsdag.

Olle Lagerblad dog den 4 september. Han fick lymfom och var sjuk i något år. Dessförinnan hade han börjat trappa ner sin tandläkarverksamhet, som han var mycket stolt över även om han sent i yrkeslivet förstod att han hade ”förgiftat” många patienter med amalgam. Han njöt av ledigheten med bl.a. en hel del golf. Han var född den 31 december 1915 och blev alltså knappt 72 år. – Det blev en långdragen arvstvist mellan framför allt Ellen och Olles adoptivdotter Agneta (då Gandiaga, senare Wixell). Olle och Ellen hade skrivit ett äktenskapsförord strax före Olles död, och det väckte ont blod hos Agneta. Torbiörn Bäck var skiftesman och gjorde ett mycket bra arbete. Han var dessutom påfallande billig.

Julen firade vi även detta år hemma på Hörnstensvägen i Uppsala.

Nyåret firade vi med ”sommargänget”, alltså Görans klasskamrater från gymnasiet med familjer. Det var tradition i många år, ända tills den bröts av att Rolf och Greger med familjer valde att fira i Kläppen i

stället. (Vi har ingen uppgift om vilket år detta var.) Där hade de köpt varsitt hus i nära anslutning till skidbacken, och även vår familj var där flera gånger.

År 1988

Susanne var på Valsätraskolan även detta år. Hon hade ännu inte börjat fundera närmare på när och hur hon skulle lämna läraryrket.

Göran var tingsfiskal på våren och började sedan sin adjunktion i Svea hovrätt till hösten. Han var på avdelning 3 med Arvid Sanmark som lagman och Clas-Göran Palmgren som vice ordförande. Där var även bl.a. Per Urell och Bo Sederblad. Göran fick ganska snart frågan av presidenten, Birgitta Blom, om han ville ta hand om aspirantkursen. Det var ett hedersuppdrag förstås, och det var mycket trevligt att lära känna alla de nya aspiranterna och följa dem fram till och med presidentföredragningen. Den kanske allra bästa presidentföredragningen höll Monica Rodrigo. Martin Holmgren höll sin i en rasande takt.

Petter gick i åttan på våren och började sedan i nian på hösten. Han var mycket med Pandy (Andreas Boll) och med Calle Aasa. Av korten i vårt album från detta år framgår att Petters klass gjorde en utflykt, men vart den gick har vi inte kunnat komma på.

Karin gick ut fyran på våren och började femman på hösten. Hon spelade i Uppblåset med Micke Sondered och Martin (minns inte efternamnet) som ledare. Under någon period var det också Tapio Uimonen som ledde orkestern. De övade i Nannaskolans aula. Det var flera konserter, och Karin spelade ibland solo på sin kornett. Orkestern gjorde också flera resor, bl.a. till Köpenhamn, till Scarborough och York och till Barcelona. I Köpenhamn var Gunhild och tittade när de spelade på Ströget. Det var trevliga resor, men i Scarborough blev de överfallna och Björn Wickström fick ganska mycket stryk. – Karins klass ställde upp i Bästa Fyran i pingis och Göran var lagledare. Laget lyckades tyvärr inte ta sig till riksfinalen. Det var Rasbo skola som blev för svår i distriktsfinalen. Där spelade bl.a. Charlotta Dackborn. Förutom Karin var det Ariana Hamza, Niklas Hagberg, Jakob Ekeröth, Mats Lindgren och Joakim Sellberg i laget.

Hanna var hos Britta Seger i Stugan hela detta år, då hon fyllde tre. Annars lekte hon fortfarande rätt mycket med Markus Jansson. Vi hade en sandlåda i hörnet av trädgården på framsidan. Där satt Hanna och Markus inte sällan och lekte. – Småflickorna var med Britta på Frälsningsarmén ibland, och bl.a. var det Luciafirande där. Vi har fina bilder på Hanna, Kristin och Clara i Luciakläder. – Hanna har troligen sitt första minne från Stugan. Hon minns att hon satt och ritade människor och att det var viktigt med naveln. Någon hånade Hanna för att hon ritade navlar på alla. Det är ett tråkigt minne, för Hanna minns mest att någon sa att hon ritade fel. Ett annat tidigt minne är när Britta sa åt Hanna att hon skulle kissa innan de gick ut. När Hanna sa att hon inte var kissnödig satte Britta Hanna på toaletten och sa att hon inte fick gå därifrån förrän hon hade kissat. Och så satte hon på kranen.

Vi reste till Östeuropa på sommaren i vår bil, den röda Saaben. Polen var huvudrese målet, för Järborgs var i Warszawa där Pontus jobbade på ambassaden. De hade ett jättefint hus med två kvinnor som arbetade för dem (Jadwiga och Zuzanna). I Polen fick man lära sig hurdant det kunde vara i Östeuropa, som på den tiden var något helt annat än i dag. (Berlinmurens och Sovjetunionens fall har varit de mest omvälvande händelserna i Europa under vår levnad.) Det var bland annat väldigt svårt att få tag i någon mat längs vägen. På en restaurang där vi stannade på nervägen fanns det bara kaffe. I en charkuteriaffär fanns bara otäcka korvar med stora fettklumpar (just det hade Pontus varnat för). Hanna var jättehungrig och åt ändå, men vi andra kunde inte få i oss något. I Warszawa märkte vi öststatsekonomi också på det sättet att det var en intensiv svartväxling av valuta. Men på ett fint kafé mitt i stan som Järborgs kände till åt vi cremévka, en mycket god bakelse. Susanne minns också att det var där som hon första gången hörde

”right is wrong and left is right” om ringar i örat. Det var Anna Järborg som sa det, och det markerade en ny era för Susanne genom att man lade märke till de homosexuella och även kunde urskilja dem. Karin red tillsammans med Anna på en ridklubb som låg invid floden Wisla. – Efter Warszawa åkte vi ensamma, alltså utan Järborgs, till Krakow. Där gick vi bl.a. på kaféet Jawa Michaela och restaurangen Wierzynek. På denna mycket flotta restaurang kostade middagen 75 kr för hela vår familj. Så priserna var fantastiskt låga. I Krakow klippte också Göran håret kort och förorsakade därmed höga skratt från övriga familjen. – Efter Polen åkte vi genom Tjeckoslovakien och Österrike till Prag och Wien. Vi fick hjälp med en punktering av ett ungt tjeckiskt par som vi sedan hade en del kontakt med (han hette Martin, vi minns inte hennes namn). Vi fick en liten kristallhink av dem. – Sista anhalten på resan var Berlin, där vi bl.a. var på zoo. Det här var alltså fortfarande före murens fall, och det var intressant men lite deprimerande förstås att se gränsen mellan Öst och Väst mitt igenom staden.

På sommaren var vi även i Dackebo med Lotta, Anders och barnen. Petter och Erik Johansson var med. Vi spelade boule, badade och gjorde utflykter till Örnberget och Västervik. Kurt och Hjöjjan var ute i Dackebo hos oss. – Vi var också hos Horneds i Gasarp. – I Uppsala fick vi besök av Horneds och av Sellins. Lilla Sara var ganska nyfödd. – Göran fick några år tidigare en dator av tidig modell av Christer, som hade gått in i databranschen och kunde mycket om datorer. Vi hade den i ett par år, ca 1980 – 82.

Familjen Horned skaffade sig ett nytt sommarställe detta år. Det kallades för Nytorpet och låg utanför Sturefors, nära gården Seltorp där Gunilla och Nils-Åke bodde.

Vi firade julen hemma. Ellen var hos oss. Nyåret firade vi med sommargänget (se ovan).

Det här året föddes Hans-Erik, Vibekes och Jan-Eriks son. Det var den 2 maj. Vibeke och Jan-Erik träffades i mars 1987, för övrigt på vännen Husams disputationfest.

--

I årets riksdagsval behöll socialdemokraterna makten och Ingvar Carlsson fortsatte att vara statsminister. S blev ensamma större än de tre borgerliga partierna tillsammans, och dessutom fanns V på 5,8 % och – för första gången över riksdagsspärren – Mp på 5,5 %. Kd fick 2,9 % och kom inte heller detta år in i riksdagen.

År 1989

Susanne var kvar på Valsätraskolan. Det blev sammanlagt 16 terminer där för henne, minus de två terminer då hon var mammaledig med Hanna. Just före jul blev det strejk i skolan, och den pågick i flera veckor. Då fick Susanne tid att tänka efter, och hon fick perspektiv på vad hon ville göra. Hon hade ju egentligen inte tänkt bli lärare, och nu bestämde hon sig för att hon inte ville stanna längre i skolan. Men det var först nästa år, 1990, som hon sökte sig bort och lämnade Valsätraskolan och skolvärlden.

Göran blev hovrättsassessor på våren och var kvar några månader på avdelning 3 i Svea hovrätt. Han ledde aspirantkursen, som framför allt gick ut på att lära ut föredragningsteknik, och hade ganska mycket jobb med det. En dag ringde Anders Eriksson, som var departementsråd på L2, Justitiedepartementet, och frågade om Göran ville ha jobb som rättssakkunnig på hans enhet. Det var inte mycket att fundera över. L2 betraktades som ”Kungsleden” för civilrättare. Göran började där den 1 maj. Anders blev snart rättschef efter Edvard Nilsson, och Severin Blomstrand tog över som enhetschef. När Göran började fanns i övrigt Maria Renmyr, Lars Jansson, Göran Karlstedt, Pauliine Koskelo (tillfälligt) och Bo Blomqvist på enheten. Hans Jacobson hade just slutat. Göran skrev två små departementspromemorior under våren och sommaren, dels Det allmännas ansvar enligt skadeståndslagen (Ds 1989:12), dels Vissa

äktenskapsrättsliga frågor (Ds 1989:41). Båda var enkla och kunde snabbt översättas till lagrådsremisser och propositioner. Lagrådsföredragningarna var i slutet av september (med Vängby, Berglöf och Beckman i Lagrådet) resp. början av oktober (Wieslander, Werner och Gad).

Petter gick ut nian på Eriksbergsskolan. Han fortsatte att vara mycket på Akvariegropen (se 1986). – På hösten började han på samhällsvetenskaplig linje på Ekebyskolan. Han levde ganska mycket sitt eget liv när han var 15-16 år gammal och umgicks bl.a. med Pandy, Calle Aasa, Pernilla Hägg och Maja Kåreland. Göran sa åt honom en gång att han inte behövde berätta allt han gjorde men att han inte fick ljuga. Petter svarade ”ja men, om jag inte ljuger så får jag ju inte göra det jag vill”.

Karin gick i femman på Malmaskolan på våren och i sexan på hösten. Susanne och Göran var på skolavslutningen efter femman, som på de flesta skolavslutningar. Det var en solig och fin dag, men Karin hade armen gipsad. Hon hade råkat ut för en olycka i gymnastiken. Där hade man en stor studsmatta som fälldes ihop. Karin klarade inte av att hålla emot själv utan fick högerarmen emellan. Hon bröt inte armen men fick en spricka och splitter i handleden.

Hanna var kvar hos Britta Seger på Stugan i Valsätra hela året, men hon ville egentligen aldrig vara där (se 1987). Vi hade sökt oss bort från Stugan ganska länge och fick så småningom napp hos ett föräldrakooperativ alldeles i närheten av Hörnstensvägen. Mer om det när vi kommer in på nästa år.

Från terminsavslutningen på Stugan har vi i alla fall några fina bilder, bl.a. en där de fyra småtjejerna (Kristin, Clara, Hanna och Sigrid) står i en rad bredvid stor-Hanna Wallin (senare Söderberg, advokat i Uppsala). Småtjejerna är precis jämnlånga.

Karin var ofta irriterad på Hanna under den här tiden. Hon kände irritation över att Hanna skrek, både på morgnarna, eftermiddagarna och när läxorna skulle göras. Och för Hanna var Karin ofta bara ett surt moln som gick runt och var irriterad, någon som man skulle akta sig för. Hon gjorde aldrig motstånd mot Karin, förutom två gånger som hon minns nu. En gång hade Karin hämtat på fritids och sa något som gjorde Hanna så arg att hon lipade med all kraft när Karin var bortvänd. Och en annan gång, när Fanny var med Hanna hem och de satt framför tv:n, sa Hanna ifrån när Karin ville byta kanal – annars brukade Hanna alltid vika sig i sådana lägen.

Vi gjorde en utflykt till Skokloster med Kerstin och Sten-Olof och Lotta med familj strax efter nyår. De var alltså på besök efter nyår det här året, normalt kom de annars dagarna mellan jul och nyår.

En dag på våren var vi uppe i domkyrkotornet, hela familjen utom Petter. Det var kul att se Uppsala från det perspektivet, och vi har några ganska bra bilder från tillfället. – En annan dag var det konsert på Malmaskolan med skolans blåsorkester, där Karin spelade förstetrumpet. Tapio Uimonen var dirigent. – På Sista April var vi i Carolinabacken med Horneds. Erik och Petter var inte med, men familjerna i övrigt. – I maj var Owe och Göran i Sollebrunn på Kisakamraten Weine Erikssons 40-årskalas.

Susanne och Göran var bjudna en helg till hovrättslagmannen Arvid Sanmark och hans fru Marianne. Det var på deras sommarställe utanför Malmköping. Även Clas-Göran Palmgren (vice ordförande på samma avdelning) och hans fru Ulla var med, men ingen annan. Arvid, Clas-Göran och Göran hade en bra relation och samarbetade mycket. Besöket inrymde en utflykt till det slott där Hermann Göring träffade sin första fru Carin, Rockelsta hette det. Carin Fock Göring var född 1888 och dog 1931.

Den traditionella sommarfesten med Hörnquists, Larssons, Edlunds, Erikssons, Johanssons och oss var i Enhörna hos Larssons. De flesta barn var med. På sommaren gjorde vi också en utflykt på Lennakatten med ungefär samma gäng. I varje fall Edlunds, Erikssons, Hörnquists, Larssons och vi var med. – Mats Axén köpte en MG och hälsade på en dag. Karin och Hanna fick en nedcabbad tur. Då bodde Mats på Östgöta och hade ännu inte träffat Lena.

Vi var på besök hos Horneds som nästan varje sommar. Midsommarafton firade vi i Vårdnäs. – Vi var också i Dackebo, och där var även Lotta med familj samt – förstås – Kurt och Hjöjjan och Jan med familj.

Hjöjjan, Kerstin, Göran och Ewa-Lotta gjorde en ”släktresa” på Östgöta-slätten i den röda Saaben (AYO 463). Resan gick till Hogstad (där morfar Paul och mormor Ester bodde många år), Sjögestad (där de också bodde, såväl före som efter Hogstad), Veta (där morfar Paul bodde som barn) och Herrberga (där mormor Ester bodde som ung och där hennes föräldrar bodde till sin död). De träffade Ingegärd och Karl-

Otto Olsson i Hogstad. Ingegärd var morbror Theodors och (ingifta) moster Majas dotter. De hade också en son som hette Nore. Han var gift med Gunvor, och de hade barnen Åke och Gun. Nore och Gunvor tog över Tyskegården i Hogstad efter Theodor och Maja. – Den tidigare så stolta Skattegården i Hogstad var i bedrövligt skick. Bland annat var garaget och hönshuset borta, boningshuset nedgången och marken igenväxt. Ingen bodde där, och efteråt har vi fått veta att förfallet berodde på en tvist av något slag som hade orsakat ett dödläge om vad som skulle ske med fastigheten.

Lottas och Anders bröllop firades i Västervik den 8 juli. Många trodde att de gifte sig just detta år för att det var en reform om försäkring av änkepensionen på gång. Men så var det inte, de visste inte ens om att reglerna var på väg att ändras. I stället var bröllopet ett resultatet av en intressant förhandling. Anders ville nämligen gärna gifta sig, medan Lotta var mindre angelägen. Hon å andra sidan vill gärna ha ett tredje barn, men där var Anders mindre ivrig. Nu skulle i alla fall båda få sin vilja fram, var det tänkt. Så det blev sommarbröllop. Lotta köpte sin fina blålila bröllopsklänning i Västervik. Vigseln var i S:ta Gertruds kyrka och sedan blev det bröllopsmiddag ute i Dackebo. Alla hjälptes åt att göra en blomsterbåge som sattes upp över grinden. Det var 16 personer runt bordet på altanen: Lotta och Anders, Johanna och Johan, Eivor och Bertil, Kurt och Hjööjan, Kerstin, Sten-Olof och Anna samt Göran, Susanne, Petter, Karin och Hanna. – Och hur gick det då med sladdbarnet? Jo, de nygifta försökte och försökte, men det blev inget. En undersökning visade att Lotta nog skulle behöva göra en titthålsoperation på grund av en trolig sammanväxning. Och en sådan operation planerades. Men sedan glömdes den troligen bort på sjukhuset, för ingen kallelse kom. Och så småningom tyckte även Lotta att det blev för sent. Synd!

Hjööjan fyllde sextio år den 6 september och släkten samlades. På ett kort syns bl.a. Görans kusiner Jörgen, Agneta, Christer, Jan och Mats, Christers fru Ulrika och deras Sara och Jans fru Gunilla med Helena och Niklas, Agnetas man Örjan Arvidsson och deras barn Patrik och Linda samt Agnetas flicka Anna-Karin, Kerstin och Sten-Olof, Anna och Anders (Fransson), Anna-Lisa Fredriksson från Norrköping (sommarbarn hos familjen Axén i Annedal i Sjögestad efter kriget, gift med Allan), Anders och Lotta, hela vår familj, Bibban och Sven samt Kurt och Hjööjan förstås.

Lucia firades på bl.a. Frälsningsarmén på St Persgatan i Uppsala. Clara, Kristin och Hanna var tärnor. – Lucia firades också på Malmaskolan, där Karin var tärna. Ann-Sofi Bohlin i Karins klass var lucia.

Julen firades, som vanligt numera, hemma på Hörnstensvägen. Göran var tomte, och tomten fick krama en ganska förtjust Hanna, som bl.a. fick ett nytt dockskåp i amerikansk modell av mormor Ellen.

År 1990

Susanne var kvar på Valsätraskolan till och med vårterminen detta år. Då sökte hon ett vikariat på sin gamla arbetsplats på mikrobiologen på Akademiska sjukhuset och fick det. Därmed lämnade hon alltså lärarjobbet. Hon fick bl.a. lära sig all teknik och all utrustning som var ny sedan hon var på mikrobiologen senast. Hon stannade där i en termin, närmare bestämt från den 30 augusti detta år till den 10 februari nästa. Arbetsgivaren visste att hon bara skulle stanna en kort tid och sedan dra vidare, och man var väldigt generös i att hjälpa henne med nyheterna så att hon blev rejält uppdaterad. Hon fick en riktig skjuts i yrkeslivet på det sättet.

Göran jobbade på Justitiedepartementet, som handläggare på Enheten för förmögenhetsrätt och familjerätt (L2). Han arbetade detta år till största delen med konsumentkrediter och skrev departementspromemorian Ny konsumentkreditlag (Ds 1990:84). Han satt även med (som sakkunnig) i utredningen om det allmännas skadeståndsansvar med Sören Mannheimer som ordförande, Bertil Bengtsson som oerhört nyttig ledamot och Anna Skarhed som sekreterare. Ytterligare några personer var med, och utredningen

var mycket trevlig och lärorik att delta i. – 40-årskalaset var hemma med ungefär 30 gäster. Det var alldeles fullt i vardagsrummet, där vi hade ställt in bl.a. pingisbordet. (Vi har tyvärr inte några bilder från kalaset.) På natten till den 17 februari kom några av kamraterna från Sommargänget och överraskade, anförda av PO. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Reykjavik. Väldigt bra som vanligt. Och kul att komma till Island. Detta bör ha varit första gången där för Göran. Sedan blev det ytterligare ca 10 gånger, mest arbetsmöten på Justitiedepartementet och Justitiekanslern samt ytterligare ett Nordiskt juristmöte (2005).

Petter gick samhällsvetenskaplig linje på Ekebyskolan på vårterminen, men tröttnade på det. Mot slutet av terminen berättade han att han hade svårt att hitta någon motivation för skolan. Det blev en överraskning för Susanne och Göran, men vi hade på den tiden inte särskilt god koll på Petters studier. Vi försökte övertala honom att fortsätta, men inte särskilt intensivt eller länge. Petter tog sedan studieuppehåll i ett år och arbetade då, om minnet stämmer, på Akvariegropen. – En av Petters kompisar var Calle Aasa. Han gav bland annat Petter ett konstverk i form av en miniatyrgalge, där han hängde Petter för att han tyckte att Petter tog alla tjejer. Petter och Calle hade också en klubb för personer med speciella mellannamn. Petter heter ju Rudolf och Calle heter Teodor. De satte på sig fina kläder och sammanträdde bland annat inne i Petters rum. Då hade han rummet innanför vardagsrummet efter att från början ha haft rummet rakt fram där uppe. – Petter jobbade en hel del på Akvariegropen (se ovan) och gjorde ett jättefint saltvattensakvarium (troligen 1987 eller 88) som han hade i sitt rum med färggranna fiskar, bl.a. clownfiskar och drakfiskar. Han hade också med sig en orm hem en dag, vi har ett kort när den ligger på skänken i hallen. – Petter skrev en gång en hatlista som Susanne fick syn på och som var ganska lång. Han hatade bl.a. de ljusblå stolarna i köket (Susanne hade målat om de träfärgade stolarna), liksom alla Saintpaulior.

Karin gick ut sexan till sommaren och slutade därmed på Malmaskolan. På skolavslutningen var hon konferencier med armen i bandage efter olyckan med studsmattan. Hon började sedan på hösten i sjuan på Valsätraskolan och kom alltså dit samma år som Susanne slutade där. Klassföreståndare var Göran Sellberg och en kvinna som Karin för närvarande inte minns namnet på. Göran Sellberg var en mycket bra lärare. Kristina Stenkvist var också bra (gymnastik) liksom musikläraren Rolf. Karin kommer inte ihåg så mycket av lärarna i högstadiet. Däremot minns hon att hon och Therese Richter var de enda tjejerna i klassen som hade svenska föräldrar. I övrigt var det bl.a. Joanna, Nadja och Elham (som var från Iran). Karin trivdes bra med både skolan och klassen. – Det intensiva umgänget med Eva Rexed hade tunnats ut sedan Eva flyttat från Malmaskolan till Eriksbergsskolan i sjuan. Då blev Karin i stället bästis med Karolina Larsson, ”Barro”. Hon bodde i Valsätra. Hennes föräldrar hade både bulldoggs och blodhundar och åkte på hundutställningar. – Sedan blev Karin bästis med Camilla Jorlin en period, det handlade rätt mycket om att båda gillade Michael Jackson och såg mycket på video tillsammans. Göran sa till Karin att han hade gillat alla Karins kompisar tidigare men var lite tveksam till Camilla. Under högstadietiden var Karin också kompis med Jenny Stenius i en parallellklass.

Hanna var kvar hos Britta Seger på Stugan i Valsätra under en del av våren. Det gjordes bl.a. en trevlig utflykt till Wiks slott där föräldrarna var med. Vi har många ganska bra bilder därifrån. – Det var som sagt aldrig riktigt bra på Stugan, och senare under våren fick Hanna en plats på det föräldrakooperativa dagiset Myggan på Tallbacksvägen. Där trivdes hon mycket bättre och blev också genomgående mycket lugnare och mer harmonisk. I personalen på Myggan fanns Malou (Hallström hette hon väl?), Kerstin, Annette Olsson (sedermera gift med Stefan Nyman), Mary som lagade mat och ytterligare en ung tjej som vi inte kommer ihåg namnet på. Barn på Myggan var bl.a. (om vi tar med alla fyra terminer som Hanna var där): Erika och Johan Schedin, Ellen och Hanna Embring, Viktor Gerdin, Ingrid Sörman, Elin och Joel Martelleur, Cecilia Wesslén, Josefin Ågren, Caroline och Johan Nydahl, Agnes Carlsson, Aron och Viktor Bergehall, Anna och Caroline Ramtoft, Sebastian Refai, Mark och James Cole och Jenny och Oskar Landström. Ralph Bergehall var ordförande i den ekonomiska föreningen, men Johan Sörman var nog den meste initiativtagaren. Mest aktiva i övrigt bland föräldrarna var nog Bengt Gerdin och Erik Schedin. – På hösten spelade barnen på Myggan ”I Bergakungens sal”.

Hanna minns hur Karin en gång kom och hämtade henne på Myggan. Hon tyckte det var så konstigt att Karin hämtade, men hon följde med. Då hade Karin symaskinen på slagbordet där uppe. Hon hade sytt en dress i Greklands färger (se nedan) med en kjol (som Susanne tyckte var lite för kort) och en topp. Hanna tyckte det var det snyggaste hon hade sett och ville inte ha på sig något annat.

I början av året var familjerna Fransson och Nordin hos oss i ett par dagar. Vi gjorde flera utflykter.

Karin var på läger ute i Fjällnora med Uppblåset, eller om det möjligen var någon av de andra orkestrarna (Paradorkestern eller Zondereds).

Mikael, Marie och Sebastian var på besök och vi gjorde bl.a. en utflykt till Slottsbacken. Där stötte vi på en amerikan som hette Hamilton och som hade en metalldetektor som han letade metallföremål med i omgivningarna. Göran hade tidigare tappat bort pappa Lasses vigselring i trädgården på baksidan, och vi kom på att vi skulle fråga Mr Hamilton om han trodde att han kunde hitta den. Han följde med oss hem. Och mycket riktigt – han hittade ringen!

Justitiedepartementet fick besök av fyra småflickor under en dag. Det var Hanna, Letti Freivalds (född 1985) och KG Ekebergs båda döttrar Olivia (född 1984) och Cecilia (född 1985 eller kanske 1986). Göran tog hand om flickorna under dagen, och på eftermiddagen var de med och tittade på en fotbollsmatch som Justitiedepartementet spelade mot något av de andra departementen. Bland annat Göran, Owe, Nils Rekke, Bertil Wennberg och KG Ekeberg var med i laget, som inte hade några stora framgångar.

På sommaren gjorde vi en resa till Grekland med familjen Horned. Alla tio var med och vi bodde i Tolon på Peloponnesos. Familjerna hade sina lägenheter en bit ifrån varandra, och det blev flera promenader längs den gata (eller egentligen bilväg) som gick genom hela stan. Vi besökte bl.a. Mykene, Nafplion och på hemvägen Atén med Akropolis. Och vi gjorde åtminstone en utflykt med mopeder i omgivningarna + en dagsutflykt till öarna Hydra och Spetses. Vi har ett helt album från denna resa, som var mycket trevlig och lyckad.

Vi var på besök hos Allith i Kisa. Det kan ha varit denna gång som Allith och Göran hjälptes åt att komplettera Alliths berättelse till den släktkrönika som Göran tog initiativ till efter att pappa Lasse dött år 1986. Sedan tidigare hade vi jobbat fram en släktkrönika på mamma Elsvigs sida. Det gjordes efter att hon dog år 1978, och väldigt många medverkade lojalt och bra. Bland annat skrev pappa Lasse en lång och fin berättelse.

Vidare var vi på besök hos Kerstin och Sten-Olof i Österbymo. Med dem gjorde vi bland annat en utflykt till en gammal vattenkvarn halvvägs mellan Österbymo och Tranås. Och med Lottas familj gjorde vi en utflykt till Skurugata med en utsiktsplats uppe på berget. Vi var också i Dackebo och hos Horneds i Nytorpet. (Detta år hade vi ännu inte börjat hyra Dammstugan på Asby udde, det började vi med 1991.)

Hemma i Uppsala kom bl.a. Kerstin, Östen och Rikard (f. 1981) på besök. Kerstin och Östen var aldrig gifta. De flyttade så småningom isär år 1995, och Kerstin gifte sig år 2004 med Bengt Gill. Han är från Hudiksvall och var bosatt där. Och där har Kerstin bott sedan dess.

Görans kamrat från USA-året Chuck Geber hälsade på. Och Olov Larssons 40-årskalas gick av stapeln i Enhörna. Vi firade den traditionella sommarfesten i anslutning till det.

Göran var i Visby i mitten av augusti och agerade vigselförrättare åt Christine Lager och Stefan Carlsson. Vigseln var i Botaniska trädgården, och middagen var på Lindgården.

Karin och Göran och två av Karins kompisar, Kajsa Hedin och Karolina Larsson (Barro), var på Rytta-VM på Stadion i Stockholm.

Den 29 och 30 september var det släktträff i Hjo för släkten under Görans morfar Paul. Göran och Hanna var där liksom bl.a. Hjöjjan och Kurt, Bibban och Sven, Gunborg, Kerstin och Sten-Olof samt Christer, Ulrika och Sara. De som hade skött det mesta kring träffen var barn och barnbarn under ”farbror Olle”. Det var kul att få lite koll på denna del av släkten, och Göran gjorde bl.a. en kontaktlista. Morfar Pauls faster Eva, född 1905, var den enda i den generationen som var i livet, och hon var med – still going strong.

Karin, Hanna och Göran gjorde en utflykt till Ekeby kvarn utanför Uppsala. – Håkan Bursell tog flera barn på en tur i Stadsskogen.

Hannas födelsedag firades med Sigrid, Kristin och Clara hemma hos oss.

Och julen firade vi förstås hemma. På nyåret var vi som vanligt med Sommargänget.

År 1991

Susanne började på Livsmedelsverket den 11 mars detta år. Hon var på Biologiska enheten med Per Norberg som chef. Efter en omorganisation många år senare tillhörde hon i stället Team mikrobiologi. Susanne fick första året ca 10 000 kr/mån i lön. Hon jobbade i praktiken som mikrobiolog ända från början, även om tjänsten var som laboratorieingenjör. I övrigt fanns på enheten bl.a. Ia Pudas, Ann-Charlotte Nilsson (senare Stenerud), Mats Peters, Christina Normark, Christer Wiberg, Anders Nilsson, Roland Lindqvist (som kom något år efter Susanne), Monika Olsen, Tommy Slapokas, Anna Westöö, Eva Burman (tidigare Berglund), Anita Ek, Irina Halvarsson, Paula Ågren, Lina Thebo, Ann-Kristin Antonsson och Sinikka Bergman. Senare kom bl.a. Åsa Rosengren, Catarina Flink (tidigare Nilsson), Magnus Simonsson, Moa Lavander och Monica Ricão Canalhas. Vid den här tiden var Arne Kardell generaldirektör för Livsmedelsverket, det var han åren 1986–98.

Göran arbetade kvar på Justitiedepartementet, Enhet L2. Det huvudsakliga arbetet rörde fortfarande konsumentkrediter, och propositionen Ny konsumentkreditlag beslutades av regeringen i december. Lagrådsföredragningen var i oktober, och Lagrådet bestod denna gång av Bengt Rydin, Stig von Bahr och Inger Nyström. De båda förstnämnda var mycket bra, medan Inger Nyström var ganska dålig.

Petter arbetade, om vi minns rätt, på Akvariegropen på våren. Han började sedan på målarlinjen på Bolandsskolan på hösten. Han umgicks mycket med Pandy (Andreas Boll), som gick på Bolandsskolan sedan tidigare. Och han var ute i Alunda hos familjen Boll en hel del. De körde bl.a. motorcykel där ute, inte alltid med högsta säkerhetsnivå. "När vi var nyktra brukade vi ha hjälmar." De åkte överallt, på motocrossbana var det bara en enda gång enligt Petter. Han gjorde vid ett tillfälle illa benet på motorcykeln. Då duschade han med en plastpåse fasttejp på benet. Han har bara brutit ett finger i hela sitt liv, och det var också i en motorcykelolycka. – Petter höll sina aktiviteter mycket för sig själv och berättade inte mycket hemma. Han hade ett eget rum ute i Alunda. Göran och Susanne hade inte särskilt mycket kontakt med Siv och Peter Boll om Petter, lite märkligt kan man kanske tycka i efterhand. Vi borde nog ha tagit mer kontakt med dem.

Karin gick i sjuan på Valsätraskolan på våren och i åttan på hösten. Hon spelade i Paradorkestern, som efterträdde Uppblåset, och hade Micke Sondered och Martin (minns inte heller nu efternamnet) som dirigenter. Karin kände sig ganska självständig. – Det var antingen detta år eller det förra som Karin bytte från Lurbo till Akademistallet (Akka). Och det var i det sammanhanget som Karin och Kajsa Hedin började hos Håkan Bursell. De brukade titta på hästarna när de cyklade förbi på vägen till Akademistallet. Det var nog i sjuan, tror Karin. Karin var medryttare på en häst på ridskolan på Akka, Zapata. En gång galopperade de när de var ute och red, fastän de inte fick. – Från pingisen i Årsta BTK minns Karin att hon ofta tyckte att det var väldigt kul, särskilt när hon vann mycket vilket hon gjorde under ett par år. Hon minns också att hon hade en stor blå nagel på stortån som gjorde ont när hon hade pingisskorna på sig. Då kunde hon inte träna, och då var det en period när hon inte kände någon lust. Men det var ett kul gäng därute i Årsta med bl.a. Lisa Blomqvist, Karin Johansson, Karin Wiklund och Charlotta Dackborn. Karin slutade med pingisen någon gång i gymnasiet, kanske vid 16 års ålder.

Hanna var på Myggan och trivdes fint där. Hon lekte bl.a. med Hanna Embring, Viktor Gerdin, Caroline Nydahl och Josefine Ågren. Hon lekte aldrig med de stora tjejerna (Elin Martelleur, Erika Schedin och Ellen Embring), även om de mestadels var snälla. – Barnen på Myggan red någon gång på Surmulen, vid Norra Norby gård i Hågadalén. På det kort som vi har därifrån syns bl.a.: Niklas Norén, Ingrid Sörman, Viktor Gerdin, Caroline Nydahl, Hanna, någon som vi inte kan identifiera, James Cole, Johan Schedin, Jenny Landström, Johan Nydahl, Joel Martelleur, Caroline Ramtoft, Hanna Embring, Benjamin Refai, någon som vi inte kan identifiera, Viktor Bergehall, Josefin Ågren, Cecilia Wesslén och ytterligare någon som vi inte kan identifiera. – Av grannbarnen på Hörnstensvägen var Hanna mest med Jenny Landström, men också ibland med Karin och Tove Gustafsson. Hon lekte några gånger med Tove. Väldigt mycket mer lekte hon dock med Markus Jansson på andra sidan staketet. Men hon minns inte Stina, som tog hand om henne och Markus en tid när de var små.

Vi hade letat efter något sommarställe i Östergötland och såg en annons om ett hus på Asby udde i Ydre. Göran ringde och pratade med Hulda Findahl, som bodde i gården Bötterarp i närheten. Huset, som egentligen var en liten gård, hette Dammstugan och stod tomt. Vi kom överens med Hulda efter att vi hade varit och tittat på det jättefina huset. Hyran var ganska låg, men vi har inte hittat någon precis uppgift (förutom för det sista året då det var Rune som tog betalt). Vi fick ha huset för oss själva hela tiden och var där flera veckor de närmaste sju somrarna (1991–1997). Som mest var det nog åtta veckor under en sommar, som minst tre. Hulda bodde alltså i Bötterarp 300 meter bort tillsammans med sin bror Sigge Sundbäck. Hulda hade varit gift med Olle Findahl men skilt sig från honom. De hade barnen Tage, Rune och Solveig. Rune och hans Kerstin bodde i Österbymo och hade sommarställe i gården Spakstorp, några kilometer från Dammstugan. I närheten låg inte bara Sommen utan också (ännu närmare) Ödesjön, där det var fint bad och där vi var väldigt ofta. I närheten fanns också gården Ödesjö, där Weine Jonsson bodde. Vi gjorde utflykter bl.a. till Rönnäs och Norra Vi. Och Hanna gick något år på kyrkans barntimmar i Alarps missionshus. – Både Karin och Hanna var med i Dammstugan de första åren, men de sista åren var det mest bara Hanna. Petters besök var ganska sällsynta. – Vi skriver mer om Dammstugan här nedan och längre fram.

Anna (Fransson) och Anders (Östberg) gifte sig i Hembygdsparken i Malexander, och Göran förrättade vigseln. Hanna erbjöds att vara brudnäbb men ville inte, bl.a. för att erbjudandet kom alldeles före vigseln. Efteråt var det middag i Dalgården. Hela vår familj var med, även Petter som nu också var med i Dammstugan.

På midsommaren var Rolf och Ingela med barn på besök i Dammstugan. Vi hade också besök där av Lotta med familj, av Kerstin och Sten-Olof, Anna och Anders + Anders. Även Britta och Olov + barnen var hos oss ett par dagar, och Kurt och Hjöjjan kom en dag. Owe och Kerstin med barn kom förstås. Och vi var som vanligt hos dem, i Nytorpet. (Owe red vid Styvinge.) Och i Dackebo var vi också som vanligt, dock utan att stanna så länge som vi brukat tidigare.

Sommarfesten i år var hos Edlunds. Ingela vann tävlingen och fick en inteckning i vandringspriset.

På väg till och från Östergötland besökte vi genom åren ofta Sambo på en rastplats utanför Katrineholm. Så även detta år. – På en resa mellan Kisa och Österbymo hade vi en upplevelse med en tjädertupp som spelade mitt i vägen. – Karin var på ridläger på Taffsnäs utanför Gnesta. Vi var där och tittade på uppvisningen i slutet av lägret.

Just innan skolan skulle börja efter sommaren gjorde Karin och Göran en båtutflykt till Tallinn. Där var de med en turistgrupp och visades runt i stan. Göran köpte en blå havstavla i en konstaffär nära torget mitt i centrum.

Hemma i Uppsala hade vi som vanligt flera besök, bl.a. av pappa Lasse. Och vi gjorde utflykter, bl.a. till Toran ute vid Hammarskog. Vi hade fortfarande den röda Saaben.

En adventshelg var vi hos Horneds i Linköping. På julen var Kerstin och Lotta med familjer på besök. Det blev sedan en tradition i 13 år innan den upphörde 2004. De kom nästan alltid på annandagen, eller ibland på juldagen, och stannade ett par nätter. – Nyåret firade vi som vanligt med Sommargänget.

--

I årets val blev det maktskifte och Carl Bildt tog över som statsminister efter Ingvar Carlsson i en borgerlig fyrtipartiregering. Kd kom in i riksdagen för första gången med 7,1 % (mycket beroende på partiledaren Alf Svensson), Mp hamnade utanför. De fyra borgerliga partierna blev klart större än S + V tillsammans, och S fick för första gången efter kriget mindre än 40 % av rösterna.

År 1992

Susanne arbetade sitt andra år på Livsmedelsverket. Enhetschefen Per Norberg introducerade henne ganska snart i problematiken kring Yersinia och önskade att den nya tekniken PCR skulle kunna appliceras på denna bakterie. Det skulle innebära en snabb detektion, och det blev så småningom ämnet för Susannes doktorsavhandling. Hon registrerades dock inte som doktorand förrän 1996 (se vidare detta år).

Göran blev kansliråd på L2 under året, efter ungefär tre år på departementet. Det betydde fast anställning och lite högre lön + möjlighet till s.k. huvudmannaskap. Men framför allt betydde det bekräftelse. Även Per-Anders Broqvist blev kansliråd på enheten, det var lite senare på året. Han hade börjat på enheten lite efter Göran. Under året arbetade Göran mestadels med paketresor med utgångspunkt från ett EG-direktiv, som det då hette. Sverige hade ingått det s.k. EES-avtalet med EG (de Europeiska Gemenskaperna), ett avtal som trädde i kraft den 1 januari 1993. Nu var det ett styvt jobb att implementera en massa rättsakter som redan fanns och gällde inom Gemenskapen. Direktivet om paketresor var en av dessa rättsakter. Det var ett par nordiska överläggningar som en del i arbetet. Göran skrev departementspromemorian Lag om paketresor (Ds 1992:50) och jobbade intensivare då än kanske någon annan gång under yrkeslivet. Bland annat låg han i sängen med ganska ilsket ryggont och skrev på promemorian på en liten laptop av den tidens modell. Även lagrådsremissen och propositionen kom under året, Göran föredrog ärendet för Lagrådet (Hamdahl, Solerud och Swartling) i slutet av oktober. – Det var en hel del internationella uppdrag på Justitiedepartementet, och denna höst deltog Göran för första gången i ett internationellt lagstiftningsprojekt. Det var i UNCITRAL, United Nations Commission on International Trade Law. Det första mötet i förhandlingarna om en konvention om ”on demand guarantees and standby letters of credit” var på hösten i New York. Dessa möten varade i två veckor, och det var två möten per år. Vartannat möte var i Wien (där UNCITRAL hade sin bas och där generalsekreteraren Gerold Herrmann satt), och vartannat i New York.

Petter gick i ettan på målarlinjen på Bolandsskolan på våren, och sedan första terminen i tvåan på hösten. Samtidigt jobbade han en del på Akvariegropen. Han hade sitt rum hemma men syntes inte särskilt mycket till. För det mesta höll han till ute i Alunda. – Det här året (troligen ...) gjorde han en av sina bästa resor. Det var en luffarresa i Asien där han och Peppe luffade runt i flera månader. De åkte till ett då ganska oexploaterat Thailand och till Malaysia, Indonesien och Singapore. Det var härligt på många sätt.

Karin gick i åttan på Valsätraskolan på vårterminen och i nian under hösten. Det gick fortfarande bra i skolan, och hon hade aldrig någon period av skoltrötthet. Hon läste alla delarna av Greven av Monte Christo på sommarlovet efter åttan. Hon var också en del hos Håkan Bursell och hästarna, fjordingarna Linus och Snöfall. En del av sommaren var hon på läger i Taffsnäs liksom förra sommaren. Det var en ledare som hette Snocke som var jättebra. Mannen som ägde gården och drev ridverksamheten hette Börje Klangestam, han har den fortfarande kvar i skrivande stund.

Hanna var sista terminen på Myggan på våren. Vi fortsatte att hämta henne där på eftermiddagarna. På hösten började hon sedan i skolan. Liksom Karin gick hon i Malmaskolan. Hon gick tillsammans med bl.a. Fanny och Amanda i röd grupp. Av dom som Hanna lekte med gick även Johanna Sandström där. Minna gick liksom Markus Jansson i gul grupp, och Agnes gick i grön. Man var dessutom antingen cirkel eller fyrkant. Det var helt enkelt en uppdelning i två grupper. Ibland satte man ihop cirkelarna resp. fyrkanterna i de tre klasserna med varandra. Hanna undrar nu om denna fördelning handlade om vilka som var bra i skolan. Då tänkte hon inte så. Som klasslärare hade Hanna Ulrika Bergström och Eva Markedal. Hon tyckte jättemycket om Ulrika, som luktade så gott, men hon tyckte att Eva var lite dum. Susanne hämtade Hanna i skolan. Oftast hade de Susannes cykel. – Hanna ville ibland inte göra läxorna och Susanne försökte övertala henne på olika sätt. Hanna minns inte själv detta. Men hon minns att läxorna ibland kunde vara intressanta. Hur hon kände hade nog att göra med om hon trodde att hon skulle klara det. – Det gick bra i skolan, och i alla år tävlade de fem i ”klicker” med varandra. De hörde alltid till de bättre. Fanny kunde läsa före Hanna, och det var lite jobbigt. De första åren i skolan kunde Hanna ibland upptäcka att hon hade kommit efter för att det hade gått för långsamt för henne. Det kunde bero på att hon var så noga när hon skulle skriva och var fixerad vid att det skulle bli prydligt. Hon minns att Ulrika ibland kom och satt hos henne under matten och sa ”nu räknar du så skriver jag”. Och då gick det väldigt mycket fortare.

På ett skolkort från detta år finns namnen på alla eleverna i klassen.

Vi firade Susannes 40-årsdag genom att resa till Helsingfors med båt och gå på Svenska teatern, där vi såg Oliver Twist av Charles Dickens. Vi bodde på Hotel Seurahuone borta vid Järnvägstorget. På födelsedagskvällen åt vi middag, men vi minns inte restaurangen. På resan till Helsingfors blev det en oerhörd stress när vi var sent ute på motorvägen och Göran körde fel vid infarten till Stockholm. Vi kom fram till båten i allra sista stund, parkerade utan att betala parkeringsavgift (det blev böter) och blev inropade av någon som just höll på att stänga för avgång. Pust! På hemvägen sammanstrålade vi med Horneds i Stockholm och fikade på Rosenbad med tårta. Även Owe jobbade på Justitiedepartementet, på Kriminalvårdsenheten. Susanne fick Bröderna von Wrights fågelbok av Horneds.

Görans faster Allith och kusin Gunilla firade gemensam födelsedag på Storgården utanför Rimforsa. Allith fyllde 80 den 29 mars, och Gunilla fyllde 50 den 5 september. I albumet finns ett släktkort med många i släkten, tyvärr är det delvis förstört av att halva är svart.

Vi köpte en katt på våren. Den hette omväxlande Ezette och Maja men kallades mestadels för Kissen. Vi köpte den ute i Björklinge för 1 500 kr av Margareta och Jon Olsson, och det var en söt perserkatt (utan intryckt näsa) i färgen shaded silver (= vit). Vi fick den lite billigt för att den hade ett bräck på svansen. Vi monterade in en kattlucka i balkongdörren och luckan finns kvar än i dag. Susanne minns hur kissen gjorde en för katter karakteristisk runda medsols i huset när den kom hem till oss första gången. Det var mest Karin som ville ha en katt. Det var inte någon osämja mellan Karin och Hanna om kissen, tvärtom. – När vi åkte för att hämta kissen ringde vi ett av våra första samtal på vår nya mobiltelefon. Det var Karin som ringde till Björklinge, och Göran sa åt henne att hon måste prata fort eftersom det var dyrt (5.50 kr per minut). Efter samtalet berömde Göran Karin för att samtalet hade gått så snabbt och effektivt. Karin minns detta beröm tydligt efter alla år.

Ovanför oss på Hörnstensvägen bodde vid den här tiden familjen Landström (Olle och Annika med barnen Jenny och Oskar). Hanna lekte med Jenny ibland, fastän hon var mindre. Jenny och Oskar var också på Myggan.

Vi var på någon fest detta år, troligen på Smålands, där bl.a. Ulf och Maria, Pirre och Anna-Karin, Ulf Jensen och Stefan Carlsson var med. Ulf säger att det troligen var hans professorsinstallation som firades.

På sommaren var vi en hel del i Dammstugan, där vi bl.a. fiskade och badade i Ödesjön och gjorde utflykter till Österbymo, Eksjö och Kisa. Vi hade också flera besök, liksom varje sommar där. Horneds kom förstas, och bland sådant som vi ägnade oss åt kan nämnas ringstötning, en campingutflykt till Glimmingen (Owe, Göran, Hanna och Mats bodde en natt i tält) och en utflykt till Kungsbordet i Norra Vi. Vi var också på besök hos Horneds på deras lantställe. Denna sommar hyrde de Nytorpet i Sturefors. Det ägdes av föräldrarna till Nils-Åke Carlsson, som var (och är) gift med Gunilla Baumgardt, Kerstins kamrat från skolan. De hade barnen Mimmi och Nils-David. Det var också detta år som Horneds flyttade från Vårberg och köpte ett hus på Ånestadsgatan 7 i Linköping. Det var ett ganska stort hus som de sedan sålde 1996 för att de tyckte det blev för dyrt. De köpte i stället radhuset på Gnejsgatan som de bor i än i dag.

I Dammstugan hade vi också besök av familjen Hörnquist, av Birgitta, Jenny och Allith, av familjen Larsson, av Ellen, av Lotta och Anders med barn och av Kerstin och Sten-Olof. Sigge och Hulda kom och drack kaffe, det var ovanligt med besök av Sigge. Han hade med sig lien och slog lite gräs innan han satte sig vid kaffebordet. – Karin höll sig ofta för sig själv i Dammstugan och Petter var som sagt inte där så många gånger.

Vi var på besök hos Anna och Lars och deras flickor Ebba och Gerda i Hökhult utanför Horn.

På ett kort från en av utflykterna har Göran en tröja med ”Gränslös idrott 1988-91”. Det hängde samman med ett projekt som Riksidrottsförbundet drev. Göran var inom ramen för detta projekt på kurs i bl.a. Tylösand. Utbildningen hängde ihop med det projektledarskap som Göran hade för ett projekt i Upsala IF, ”Härlig fotboll”, och ett annat i Årsta BTK. För dessa projekt, som har nämnts under år 1986, fick klubbarna pengar från Socialdepartementet som kom väl till pass. Göran ägnade under 2-3 år ganska mycket tid åt projekten – inkl. ansökningar om pengar – och ledarskapsutbildningen.

Under ett sommarbesök i Kisa deltog vi i en rundvandring med Bertil Nilsson och Göte Lindqvist. Lotta var också med. – I Österbymo var vi tillsammans med Anna och Anders och deras nyfödda dotter Linnéa (född den 3 januari). Allith var också med.

Sommarfesten i år var på Gröna Lund, där Johanssons hade ordnat femkamp. Göran vann och tog en inteckning i vandringspriset.

Susannes mormor dog detta år, nästan 94 år gammal. Hon hann nått och jämnt komma till De gamles hjem i Snedsted innan hon avled. Vi var på hennes begravning, alla i familjen utom Petter. Nu hade vi köpt en Volvo 440 med registreringsnummer HJN 991, av 1987 års modell. Petter var ganska nöjd när vi kom hem med den.

I Uppsala hade vi besök av familjen Lergård. Tobias var med i ett cykellopp som gick i Uppsala. Det var anledningen till besöket.

Till Hannas 7-årsdag var det i vanlig ordning kalas. Där var Pelle och Niklas Ekfeldt, Ellen och Hanna Embring, Fanny Söderqvist, Viktor Gerdin, Clara Ågerup, Caroline och Johan Nydahl, Kristina Lindahl, Emily Wallström, Markus och Christin Jansson, Kristin Bengtsson och Agnes Wadelius.

Göran gjorde en utflykt en dag med en granne som hette Bertil, minns inte efternamnet. Han bodde i det gula huset nere på Tallbacksvägen och var i 70-årsåldern. Det gemensamma intresset var AUS och Polacksbacken, där Bertil hade jobbat. De tittade bl.a. på ett hus nere i backen som Tolkskolan hade använt för undervisning och där Bertil hade jobbat. Där utanför satt vi och drack kaffe. Bertil bodde som anställd i ett av de hus på området som var avsedda för underofficerare.

Görans systrar med familjer kom på besök i mellandagarna, en tradition som började förra året. I år inledde vi också en tradition med julfilmer, som vi alla gick och såg. Den här gången var det Min store tjocke far med Rolf Lassgård. Det var först nästa år som vi började gå igenom ”en tråkig sak och en rolig sak” som alla hade upplevt. Den listan är nu bra att ha för hågkomster.

År 1993

Det här var ytterligare ett år på Livsmedelsverket, Biologiska enheten, för Susanne. Hon fick lönen höjd till 14000 kr. Och hon arbetade med sin doktorsavhandling om *Yersinia enterocolitica* och PCR. Hon använde ibland så mycket som 60 % av arbetstiden till det, men oftast betydligt mindre.

Göran fortsatte på L2, Justitiedepartementet. Han jobbade bl.a. med Referensränta vid konsumentkrediter (lagrådsföredragning i mitten av september för Broomé, Svensson och Baekkevold) och en departementspromemoria om Moderna betalningsmetoder (Ds 1993:56) som Pauline hade lämnat efter sig. Det var två resor till UNCITRAL, en till Wien och en till New York, sammanlagt möten i fyra veckor. Projektet var även nu Oberoende bankgarantier. Mellan de båda New York-veckorna hyrde Göran en bil och åkte till Hagerstown, där han hälsade på framför allt Whitesells (inkl. Randy och Eleana) men även familjen Weiss. Susanne och Hanna hade odlat rädisor i trädgården, och när Göran kom hem var det skörd. Hanna hade gjort en fin tallrik med rädisor åt Göran. – Göran missade det Nordiska Juristmötet den här sommaren, i Köpenhamn. Det är det enda mötet han har missat från och med 1981 och före 2017.

Petter gick sista terminen på Bollandsskolans målarlinje. Samtidigt målade han svart ute i Alunda tillsammans med Pandy + jobbade på Sten Sture. Han tog studenten till sommaren med utspring och allt. Susanne och Ellen var där, men inte Göran (se nedan). Ellen filmade, men det misslyckades tyvärr (se nedan). – Petter hade sommarjobb hos Kumliens målerifirma, men annars jobbade han aldrig som målare. – På sommaren eller hösten gav sig Petter ut på en långresa med båt tillsammans med Erik och Lasse Johansson. Dessförinnan mönstrade han, och han fick sedan en inkallelse till lumpen under resan. Han lyckades dock få inställelsen uppskjuten, och senare frikallades han. Han sa att han var drogberoende. Det visste Hanna, men till resten av familjen sa han att frikallelsen berodde på ryggen. Petter trodde att han

skulle bli testad för missbruk och åt efedrin, men det han sa var tillräckligt för att han skulle frikallas. I beslutet hänvisades till ”mental ohälsa” och att han inte var mogen att göra värnplikten. – Han jobbade på Akvariegropen (lite), Barowiak och Sten Sture efter att han hade slutat på Bolandsskolan. (Först hette stället Musikforum, då ägdes det av Uppsala kommun. Sedan blev det Barowiak, när Sten Tjäder, Erik Fredmark m.fl. köpte av kommunen. Då började Peter jobba där. Och sedan blev det Sten Sture.) På Gropen var han framför allt på mellan- och högstadiet, men också när han hoppade av gymnasiet. – Under tiden på Sten Sture bodde Petter en period i en lägenhet vid Fyrishallen hos en kille som hette Peppe. Dessförinnan hade han bott hos Kristian Eriksson, som var en av de killar som hade Akvariegropen. Där började Petter bo när han var 17 år, troligen på våren 1991. Och senare bodde han som sagt väldigt mycket ute hos familjen Boll i Alunda. Han flyttade alltså hemifrån allt eftersom, men han hade kvar sitt rum på nedervåningen i ett par år eller så. Den definitiva flytten hemifrån minns Susanne mycket väl, och med viss vanda. Vi diskuterade om han skulle betala hemma, och Göran sa att han borde göra det när han nu tjänade pengar. Då sa Petter att han hellre flyttade hemifrån, och så gjorde han det. (Och Göran har många gånger ångrat att han satte hårt mot hårt.) Då var Petter 19 eller 20 år, och det var efter att han hade slutat skolan, så det bör ha varit 1993. Petter hade i alla fall tidvis bott borta under perioder redan innan han flyttade för gott. När Petter flyttade tog Karin över rummet där nere.

Karin gick ut högstadiet. På avslutningen spelade hon solokornett, en vacker sommarpsalm, och ackompanjerades av Rolf, musikläraren. Den fina klänningen som hon hade på sig har vi kvar. Håkan Bursell kom möjligen och hämtade med hästarna efter avslutningen, men vi är osäkra på det. På festen på kvällen hade Karin en balklänning som hon hade sytt själv. – På hösten började Karin på Celsiusskolan, naturvetenskaplig linje. Arne (bortglömt efternamn) var klassföreståndare och hade kemi. (Teknologiläraren var en kvinna med tjocka glasögon, och Karin kan även se fysikläraren framför sig. Men hon kan inte minnas deras namn.) Några klasskamrater var Niklas Montelius, Markus Tynell, Jimmy, Johan, Mia Haavisto (som senare arbetade på Livsmedelsverket) och Magnus Odén. Karin trivdes bra även på gymnasiet. – Karin var på läger i Taffsnäs igen, för tredje året i rad. På kortet där tjejrna sitter på trappan är hon alltså elev, inte ledare. Hon fick efter lägret erbjudande att vara hjälpledare nästa sommar, vilket var väldigt kul för henne. Susanne, Göran och Hanna var och tittade på uppvisningen vid lägrets slut det här året. – Karin spelade även nu i blåsorkester. Det var först Uppblåset och sedan Paradorkestern. Zondereds – som fick sitt namn efter ledaren Mikael Sondered och gav ut åtminstone en skiva – höll på samtidigt som Paradorkestern. Detta var dock under gymnasiet.

Hanna gick i ettan på våren och fortsatte i tvåan på hösten. På Malmaskolan förstås, och med Ulrika och Eva som klasslärare. Som hon minns det trivdes hon väldigt bra i skolan. Det var mycket fokus på Fanny, som var Hannas bästis. De kallade sig för Fanna och Hanny. På avslutningen hade hon en fin maskroskrans i håret. – Mormor Ellen filmade på alla tre avslutningarna, men det visade sig att filmen var blank. Mycket synd förstås, för vi har dåligt med fotografier från denna dag. – Hanna var med i Maja Gräddnos-loppet tillsammans med Fanny. Man sprang 5 km. – Göran var med en dag i skolan på hösten och skrev även dagbok från skoldagen. På ett kort från den dagen syns bl.a. klasslärarna Ulrika och Eva + en annan lärare som också hette Eva. Hanna var med i Kia Önnersuds körer under många år, först Liljorna och sedan Kias korister. Det bör ha varit detta år, 1993, som de var med och backade upp Robert Robban Broberg i Fyrishallen. Då var Robbans album Målarrock väldigt populärt. Vi andra fanns i publiken.

De tre skolavslutningarna det här året var på samma dag. Och Göran var inte med, vilket han har haft Ågren för i alla år – nästan ännu värre än för den uteblivna närvaron vid Gunborgs begravning ett par år senare. En hearing var inbokad i det aktuella lagstiftningsprojektet, och Göran måste föra protokoll. Det var ju inte vilken skolavslutningsdag som helst, utan det handlade om Petters studentexamen, om Karins examen från högstadiet och om Hannas första skolavslutning. Usch så förfärligt!

På vintern var vi i Kläppen och åkte skidor tillsammans med Horneds. Vi hyrde Rolfs och Ingelas hus.

I Dammstugan hade vi besök av Horneds (alla i familjerna var med utom Petter och Erik). Owe och Göran tältade med Hanna och Mattis nära Pinnarp. Vi hade också besök av Larssons och av Kerstin och Lotta med familjer. – En dag var vi i Dalgården i Malexander, där Anna, Anders och Linnéa bodde en tid under sommaren. – När det gäller Dammstugan så blev detta det sista året med Hulda. Hon dog plötsligt på hösten, och Dammstugan blev aldrig densamma mer. Jättetråkigt. Vi hade dock kvar Dammstugan i ytterligare fyra somrar, 1997 blev den sista.

På sommaren hälsade vi också på i Eskilstuna hos Anna, Lars, Ebba och Gerda. Midsommaren firade vi i Vårdsnäs med Horneds.

Susanne, Göran och Hanna gjorde en resa till Danmark på sommaren och besökte bl.a. Gunhild i Hornbaek. Vi bodde där hos henne. Även Helmer kom och hälsade på. De var dock skilda vid det laget. Tillsammans med Gunhild gjorde vi ett besök på Fredensborgs slott. Gunhild hade packat en utflyktskorg. Vi besökte även Henry och Henny och bodde där hos dem, på gården i Sundby. Och så åkte vi till Skagenmuseet, en stor upplevelse tyckte nog särskilt Göran. – Vi hade den röda Volvon.

På hemvägen från Danmark var vi i Floda hos Suss och Hans. Där var även Maud och Gunnar och Mikael med sambo och hennes två döttrar.

Detta var sista året som Horneds hade Nytorpet. Sedan var de utan sommarställe i 10 år, fram till hösten 2003 då de köpte Näset.

Sommarfesten var hos oss på Hörnstensvägen detta år. Göran hade ordnat tävlingen och Roffe vann.

Det var ganska många gäster på Hannas födelsedagskalas även i år, då hon alltså fyllde 8. Det var bl.a. Ingrid Häggblom, Marika Hillblom, Amanda Westin Liljenäs, Filippa Hübinette, Markus och Christin Jansson, Pelle och Niklas Ekfeldt, Johanna Jansson, Agnes Wadelius, Viktor Gerdin, Jenny och Oskar Landström och tre personer som vi inte känner igen.

I mellandagarna mellan jul och nyår var Görans systrar med familjer på besök, en tradition som inleddes förra året. Julfilmen den här gången var Kådisbellan. Det här året började vi också med traditionen att alla skulle säga en tråkig sak och en rolig sak. Sten-Olof nämnde att hans mamma Märta dog under året. Hon var född år 1905 och blev 88 år gammal.

Och nyåret firade vi med sommargänget som vanligt.

År 1994

Susanne jobbade vidare på Livsmedelsverket och med sin avhandling. Det här året var hon med på sin första artikel. Hon skrev inte själv men bidrog. Det blev till sist fem egenskrivna artiklar i avhandlingen, plus en kapp. Vi nämner artiklarnas namn under respektive år. Under detta år, 1994, fick Susanne fast tjänst som mikrobiolog.

Göran jobbade på våren med bl.a. Rönteskillnadsersättning och skrev först departementspromemorian och sedan propositionen. Han föredrog lagrådsremissen i mars för Gad, Lindstam och Lambe. Senare under året blev Göran departementsråd (enhetschef). Anders Eriksson blev Säpo-chef och Severin Blomstrand tog då över som rättschef för civilrätt. De som jobbade på enheten när Göran blev chef eller något senare var bl.a. Per-Anders Broqvist, Mats Dahl, Ingemar Persson, Mikael Mellqvist, Gudrun Antemar, Anders Eka, Per Hall, Anne Ottosson (senare Mellqvist) och Gun Andersson Wåård. På den här tiden satt L2 i "finkorridoren" på plan 6 i Rosenbad, några rum bort från justitieministern. Laila Freivalds kom tillbaka som minister detta år efter tre år med Gun Hellsvik och Reidunn Laurén i den borgerliga regeringen. – Tillsammans med Ingemar Persson skrev Göran departementspromemorian Oskäliga avtalsvillkor m.m. (Ds 1994:29), och senare även propositionen som kom på hösten. Ingemar drog den i Lagrådet – Även detta år var Göran två gånger på möten med UNCITRAL om bankgarantier. Petter var med i New York och bodde tillsammans med Göran i det hotell på Lexington Avenue där svenska tillresta delegater till FN bodde när de inte bodde i lägenhetshotellet Beekman Towers, som låg alldeles intill FN-högkvarteret. Helgen mellan mötesveckorna var Whitesells på besök i New York. Även Randy och Eleana + Susan var med. Vi var bl.a. på Guggenheimmuseet och i Central Park. Och Göran bjöd familjen på Restaurant Aquavit. Han hade ju tidigare bjudits så många gånger av Mom and Dad, så nu var det dags. Men det blev dyrt!

Petter kom hem från sin stora seglingsresa på våren. Sedan jobbade han på Barowiak / Sten Sture. Det var så han inledde sin långa restaurangkarriär. Och på sommaren var han alltså med Göran i New York. De gjorde även en bilresa, och Petter hittade en sköldpadda mitt på vägen i en kurva. Den lastades in i en kartong i Görans väska och fick följa med hem till Sverige. Sköldpaddan Orup fick sedan vistas på Akvariegropen. Calle Aasa älskade en annan sköldpadda som de tog hem från Gropen, Hector hette den.

Karin gick i ettan på Celsiusskolan på våren och i tvåan på hösten. Det gick bra och hon trivdes. Hon fortsatte att spela i orkester även under gymnasiet. – En del av sommaren var hon ledare på Taffsnäs, där hon hade varit på läger de tre föregående somrarna. Hon var ledare under minst fyra somrar sammanlagt. (Vi har bilder från 1997 då hon var ledare.) Hon minns bl.a. att ledarna satt i sin särskilda lägenhet och tittade på Glenn Killing i manegen. – Hon var även i Alvastra och deltog i krönikespelet på sommaren. Det fortsatte hon sedan med i ytterligare ett par år. – Karin var tillsammans med en kille som hette Marcus, som hon dock inte visade upp hemma.

Hanna gick i tvåan på Malmaskolan på våren och trean på hösten. På vintern gick hon i skidskola i Sunnerstabacken tillsammans med bl.a. Johanna och Moa Sandström. Där var också Elin Martelleur, Erika Schedin och Joel Martelleur som alla var superduktiga. Det var brant tyckte Hanna. – På påsken var hon påskkäring tillsammans med Johanna och Moa. Johanna Sandström var en av Hannas bästa kompisar på den tiden, och de var bl.a. med i Kia Önneruds körer tillsammans (Liljorna och senare Kias korister). Hanna säger att hon stalkade Johanna för att Johanna hade en så söt lillasyster, Linn. – Hanna var även detta år med i Maja Gräddnosloppet, och nu var också Susanne med. Det var start vid Polacksbacken (med betoning på första stavelsen ...). Som en tråkig sak det här året nämnde Hanna att hon inte fick ta håll i öronen. – En dag kom Petter och hämtade Hanna i skolan, eller rättare sagt på fritids. Han hade just kommit hem från sin långa seglingsresa, och hon kände inte igen honom. Känner du inte igen mig?!, sa han. Hon hade ingen aning om att han skulle komma hem, han skulle ju vara borta längre. Då var han tatuerad. Susanne fick besked från fritids den dagen att ”någon med långt hår” hade hämtat Hanna.

En vårdag hade vi besök av Marie (Thisted) och hennes son Anton som är sex år yngre än Hanna (född 1991).

Vi var förstås i Dammstugan även denna sommar. Och vi hade besök av bl.a. Horneds, Ellen (då åkte vi med Boxholm II till Tranås) och Kerstin och Lotta med familjer. En av dagarna var vi i Dalgården och hälsade på familjen Östberg, som den 13 mars hade utökats med en liten Elin.

Som vanligt var vi också på besök hos Horneds, och vi gjorde en utflykt på Rengen med dom. Kissen var med, och vi såg en mink. Horneds besökte också oss i Uppsala. Vi var bl.a. på Disagården i Gamla Uppsala tillsammans.

På sommaren åkte Susanne, Göran, Karin och Hanna till USA. Det berodde mest på att det var 25-årsjubileum i Görans klass i Hagerstown. Vi passade på att stanna till i Portugal och gjorde en biltur där, bl.a. till Europas västligaste punkt. Vi stannade och badade på ett ställe där strömmen utåt var ganska otäck. Lissabon är en fin stad!

I USA var vi först i Hagerstown, och vi bodde hos Mom and Dad. Randy och Eleana var där också. Washington besökte vi, och vi tittade på Washington Zoo, Vita huset, Washington Monument, Lincoln Memorial, ett frihetsmonument för de svarta och Arlington cemetery med bl.a. John F Kennedys grav. Till New York åkte vi via Ocean City, New Jersey. Göran trodde först att det var samma Ocean City som han hade varit i med Whitesells men insåg så småningom att det den gången var Ocean City, Maryland. New York såg vi förstås en del av. Och på Broadway såg vi Miss Saigon, en riktig höjddare. Petter tog hand om kissen under vår resa, något han var ganska ovan vid.

Senare var det ofta Aina som tog hand om kissen när vi var borta. En gång hade hon ringt flera samtal som vi inte hade hört för att berätta att hon inte kunde hitta kissen. Då hade kissen råkat bli instängd i garaget hos grannen och Hanna hittade henne där. Kissen hörde när Hanna ropade, och jamade så högt att Hanna hörde.

Som vanligt var det sommarfest med 3C-gänget. Vi var hos Hörnquists i Knivsta och PO vann tävlingen, som Roffe hade ordnat.

Annars präglades sommaren rätt mycket av VM i fotboll i USA. Vi var mestadels hemma medan turneringen pågick, och även Susanne tittade en del. Hanna var inte särskilt intresserad. TV:n hade vi nere

i vardagsrummet, och när Sverige mötte Rumänien och vann på straffar vaknade Hanna och Minna av skrikandet. De tältade ute i trädgården. Sverige tog bronsmedalj, en stor framgång. Men vi gjorde en riktig plattmatch mot Brasilien i gruppspelet och var helt utspelade.

Görans morbror Kurt dog på hösten. Göran och Hanna var på begravningen i Västervik.

Det var folkomröstning om medlemskap i EU. Ja-sidan vann ganska betryggande. Det stämde med hur Susanne och Göran hade röstat. Det hade runnit mycket vatten under broarna sedan Göran engagerade sig hårt i kampanjen "Nej till EEC!" under gymnasietiden. – En annan stor händelse under året, och desto hemskare, var katastrofen på Östersjön med passagerarfartyget Estonia den 28 september. Estoniakatastrofen fortsatte att plåga landet under många år, inte minst på grund av striderna kring frågan om kropparna skulle bärgas eller inte. Göran var med i en departementsgrupp efter en utredning som hade kommit fram till att bärgning borde ske. Gruppen – som leddes av Christina Salomonsson – rapporterade till Mona Sahlin och rekommenderade det motsatta. Det blev en del kritik från många starkt engagerade, framför allt anhöriga.

Konstigt nog har vi inga fotografier från det andra halvåret detta år. Men vi firade julen hemma, och i mellandagarna hade vi som vanligt besök av Kerstin och Lotta med familjer. Julfilmen det här året var Änglagård – den andra sommaren.

Möjligen var detta det första nyåret som vi firade med enbart Larssons och Hörnquists. Tidigare hade vi firat med även de andra i sommargänget, men ett år – möjligen alltså 1994 – meddelade Johanssons och Erikssons att de avsåg att fira nyår i Kläppen i stället.

--

Den borgerliga regeringen åkte på en rejäl förlust i årets riksdagsval, och S blev på nytt större än de fyra borgerliga partierna tillsammans. S bildade en minoritetsregering, men den här gången fick man efter valet stöd av inte bara V utan också C. Mp kom in i riksdagen igen med 5 %. Ingvar Carlsson blev statsminister, men han efterträddes 1996 av Göran Persson. – Nu hade grundlagen ändrats så att mandatperioderna från och med denna blev fyra år i stället för tre som de varit sedan 1970. Det var en i allt väsentligt bra förändring.

År 1995

Susanne arbetade på Biologiska enheten på Livsmedelsverket, samtidigt som hon jobbade vidare med sin avhandling när hon hade tid. Så kallad PCR spelade en viktig roll både på jobbet och i avhandlingsarbetet. PCR står för "Polymerase Chain Reaction" och är en metod för att kopiera ett exemplar av en viss DNA-sekvens så att man får tusentals, eller ibland miljontals exemplar av sekvensen. På så sätt kan man detektera en bakterie mycket snabbare än med gamla odlingsmetoder, på några timmar i stället för flera veckor. (Kary Mullis fick Nobelpriset för PCR-metoden år 1993.)

Göran gjorde sitt andra år som enhetschef på Justitiedepartementet (Enheten för familjerätt och allmän förmögenhetsrätt, L2). Nu hade han inte några egna lagstiftningsprojekt utan var s.k. huvudman på medarbetarnas. Han gick ett par chefskurser som var givande och lärde sig bl.a. att det inte kan vara alltför demokratiskt på en arbetsplats; det gäller att ta beslut, både lätta och svåra. Och alla kan inte vara med och bestämma. – L2 fick flytta från "finkorridoren" på plan 6 i Rosenbad till plan 5. Det berodde mest på att Stefan Strömberg, som var expeditionschef och departementets internt starkaste man, ville ha sina enheter samlade. – Det här året var det inte som tidigare år några tvåveckorsmöten med UNCITRAL angående konventionen om bankgarantier. Det var i stället ett möte i Wien med själva kommissionen ("C" i UNCITRAL), där konventionen beslutades. Den antogs sedan av FN:s generalförsamling i december. Den trädde i kraft den 1 januari 2000 sedan tillräckligt många medlemsstater ratificerat den. Det var utomordentligt intressant att delta i detta arbete. Där träffade Göran också många trevliga människor från länder runtom i världen. Många av dem blev goda vänner, som Alexander Markus från Schweiz, Tiina Astola från Finland, Zen och Atsuko Shishido från Japan, Roger Fayers från England och Kanokwan Pibalchon från Thailand. Många goda vänner gav förresten också mötena i Haagkonferensen,

Europarådet (CDCJ) och EU, för att inte tala om NÄL (Nordiska Ämbetsmannakommittén för lagstiftningsfrågor) och annat nordiskt samarbete. Ingen nämnd, ingen glömd. Jo förresten, NÄL-kollegerna Pekka Nurmi och Sten Palmgren (Finland) samt Inge Lorange Backer (Norge) måste nämnas.

Petter bör ha varit på Barowiak och/eller Sten Sture hela detta år. Han bodde huvudsakligen hos en kompis i en lägenhet vid Fyrishallen (nuvarande Fyrishov).

Karin gick i tvåan på Celsiusskolan på våren och i trean på hösten. Orkestrarna, pianot och pingisen tog en hel del av hennes fritid. – Denna sommar var hon ledare på ridlägret i Taffsnäs utanför Gnesta. Hon var där sammanlagt tre år som elev (1992–94) och tre år som ledare (1995–97). Hon var också i Alvastra och deltog i krönikespelet. Göran Sarring var regissör. – Som en bra sak från det här året nämnde hon i mellandagsgenomgången ”att träffa Djurgårdens hockeylag”. Hon var rejäl Djurgårds-fan under några år.

Hanna gick i trean på Malmaskolan på våren och i fyran på hösten. Det var en härlig skolavslutning när hon gick ut från lågstadiet. Vädret var soligt och fint, och barnen kom tågande på rad med fioler m.m. i täten. – På mellanstadiet blev det väldigt mycket hon, Fanny, Minna och Amanda. Hon var dock fortfarande lite mer med Fanny än med de andra. De var också en hel del med killarna i klassen. Det var bl.a. Axel Heyman, Henrik Ljungman, Rickard Toss och Johan Mikaelsson. Tjejerna i klassen var bl.a. Anna Due, Christina Lindahl, Sofia Norberg, My Albjär, Marika Hillblom (som Hanna satt bredvid i trean, längst fram) och Jasmine Kollberg. Hanna minns att Jasmine lånade pengar av Göran och att hon tyckte det var bekymmersamt att Jasmine inte betalade tillbaka. Lärare i mellanstadiet var Margareta Josefsson. Hon såg lite sammanbiten ut och var inte särskilt positiv. Hon blev så arg och så röd i ansiktet när hon var arg. Hanna stötte på henne för några år sedan i Fålhagen. – Kissen var en viktig del av tillvaron, men så var det även under lågstadietiden (vi fick den på våren 1992). – Hanna var även detta år med i Maja Gräddnosloppet. Även Fanny, Susanne och Charina var med. Och hon sjöng i Kias Korister. Vi har bilder från en konsert som var stor och fin. – Hanna fick vattkoppor just efter att Göran hade åkt iväg till januari. Hon kände sig jättedålig med hög feber och var hemma från skolan i en dryg vecka. (Detta kan ha varit ett annat år.)

Troligen detta år köpte vi en ny taklampa till vardagsrummet, en Sigma pendel i glas. Att vi nämner detta beror bara på att vi har den kvar än och att den får sägas vara en karaktärspryl.

På sportlovet var vi i Kläppen med Horneds. Vi bodde i Rolfs och Ingelas stuga. Shiori var med (se nedan), och hon fyllde år under denna vecka.

Vi besökte kusin Christer Sellin med familj i deras sommarhus vid Skälderviken utanför Ängelholm. Där var även Sven och Bibban, liksom Kerstin och Sten-Olof. Kanske var detta när Bibban fyllde 70 år, vilket hon gjorde den 4 mars detta år.

Gunborg dog det här året. Göran har ända sedan dess haft dåligt samvete för att han inte var med på Gunborgs begravning. Han var inbokad för att hålla en kurs i insolvensrätt i Göteborg tillsammans med Stefan Lindskog och tyckte inte att han kunde ställa in sin medverkan. Usch!

Hanna hade ett s.k. levande löv som hette Rodriguez och Fanny hade ett likadant djur som hette Livanov. De brukade ha dem tillsammans och byttes om att ta hand om dem. En dag när Livanov var hos oss hittade Hanna plötsligt kissen, som såg lite skyldig ut. Bredvid henne låg en kroppsdel från Livanov. Kissen hade mumsat i sig resten. Fanny tog det ganska lugnt, kanske för att Hanna köpte en påse godis åt henne som tröst.

Shiori från Japan bodde nästan ett helt läsår hos Horneds, från oktober 1994 till sommaren 1995. Hennes organisation var YFU. Vi träffade dem flera gånger under denna tid och var bl.a. i Stockholm tillsammans. På en bild i albumet sitter vi och fikar, möjligen i Wasamuseets restaurang. Shiori var också med upp på Justitiedepartementet. Sedan firade vi även midsommaren med Horneds i Vårdnäs, och då var även Shioris föräldrar på besök.

Efter sitt år hos Horneds var Shiori hemma i Japan och tog en examen. Men sedan kom hon tillbaka och gick bl.a. på Stockholms universitet en tid. Hon bodde på Lappkärrsberget, men trivdes aldrig riktigt. Så hon åkte hem. En kort period bodde hon hos Vibeke med familj, och i samband med det blev hon intresserad av att bli flygvärdinna. Hon kom inte in i vid SAS men gick utbildningen i Sydkorea och har sedan arbetat för olika flygbolag. Nu bor hon med man och två barn (tvillingflickor) på Hawaii. Horneds besökte familjen år 2017.

På sommaren var vi flera veckor i Dammstugan, och även ett par dagar i Dackebo. Där var även Jan och Gunilla och barnen, liksom Hjöjjan.

Den 10 och 11 juli åkte Susanne, Göran och Hanna till Skåne i bilen. Vi hälsade på Hilding i Önnestad och åt lunch med honom på golfklubben. Han var på gott humör och skojade en hel del med Hanna, som fick lova att skicka honom ett kort från Frankrike senare på sommaren. Det gjorde hon också, och sedan hittade Hanna kortet på hans kylskåp efter att han hade avlidit sommaren efter.

Hos Hilding träffade vi också en av Susannes två kusiner på hennes pappas sida. Han heter Lars Haarløv och var på besök hos Hilding tillsammans med sina barn Johan (då 7 år) och Hanne (5 år). Efter att ha lämnat Hilding i lägenheten i Önnestad tillbringade vi kvällen med Lars, Johan och Hanne på ”Kristianstads-dagarna”, främst på ett tivoli. Vi övernattade sedan i tält på Tosteberga ängar och besökte bl.a. Boda glasbruk på hemvägen till Dammstugan. Göran läste Onkel Toms stuga för Hanna.

En annan gång denna sommar gjorde vi en tur med Horneds runt Sommen. (Vi har också varit i Kolmården tillsammans, men det var ett tidigare år. Karin, Mats, Karin och Hanna var med, men inte grabbarna.)

På sommaren gjorde Susanne, Göran och Hanna en resa till norra Frankrike. Vi flög till Paris och hyrde bil där och körde sedan i Normandie och Bretagne + tillbaka till Paris genom Loire-dalen. Vi bodde bl.a. i Deauville och Trouville, var ute till Mont St Michel, badade i ebb och flod, såg begravningsplatsen efter landstigningen på Dagen D och besökte ett par vingårdar i Loire-dalen. Även Paris såg vi ganska mycket av innan vi reste hem. Vi var bl.a. på Disneyland Paris, och Göran nämnde detta besök som ”en bra sak” i årsgenomgången i mellandagarna.

Så var vi i Västervik hos Hjöjjan, och där var även Allith. Sten-Olofs 60-årsdag, den 1 juli, firade vi i Malexander. Även där var Allith med.

Det här året var det sommarfest hos Larssons i Enhörna. Gudrun vann tävlingen, som PO hade ordnat.

Vi firade jul hemma som vanligt, och i mellandagarna hade vi besök av familjerna från Eksjö och Österbymo. Julfilmen i år var Bert, den sista oskulden. Och vi noterade ”en tråkig sak och en rolig sak”. Det började vi med 1993 och höll på ända till 2016 med undantag för några få år (på slutet noterades bara roliga saker). Den förteckningen har varit bra att ha vid skrivandet av denna berättelse.

Strax före nyår åkte vi till Cervinia i italienska Alperna tillsammans med familjerna Hörnquist och Larsson. Vi tre familjer firade nyår ensamma numera, sedan övriga familjer i sommargänget (Johansson, Eriksson och Edlund) valt att fira i sina skidstugor e.d. I Cervinia alldeles intill Matterhorn – som heter Cervino på italienska – firade vi nyåret på en restaurang med massor av mat, dans och støj. Maten var inte särskilt bra. Men skidåkningen i Cervinia var helt underbar med långa lagom flacka och lagom branta backar. Tyvärr skadade Karin knät redan på nyårsafton. Hon ramlade i en puckelpist och knät knäcktes till. Hon fick en skena på benet men kunde ändå åka lite igen i slutet av veckan. – Beskrivningen av vistelsen i Cervinia fortsätter lite grand under nästa år.

År 1996

Susanne arbetade på Livsmedelsverket som tidigare, och det här året kom hon igång på allvar med sin avhandling i och med att hon registrerades som doktorand vid Veterinärmedicinska fakulteten på SLU. Titeln på avhandlingen var ”Development of a PCR-based method for detection of pathogenic *Yersinia enterocolitica* in pork”. Kollegan Mats Peters hade tidigare doktorerat hos Marie-Louise Danielsson

Tham på Veterinärmedicinska fakulteten, och det var henne som Susanne fick som handledare. Hon var professor i Livsmedelshygien. (Angående biträdande handledare, se 2000.) Genom Susannes doktorsarbete fortsatte samarbetet myndighet – universitet, som på den tiden ansågs mycket positivt. Senare har man velat renodla myndigheternas arbete och menat att det inte bör innehålla forskning. – För Susanne var det fördelaktigt att få doktorera inom ramen för tjänsten på SLV, men doktorandarbetet var villkorat. Susanne fick ägna sig åt det så länge det inte fanns annat på jobbet som måste göras. Samarbetet med handledaren fungerade lite upp och ner, vi återkommer till det (se 2000). – Det här året publicerades också Susannes första artikel i den blivande avhandlingen: "S. Thisted Lambertz, A. Ballagi-Pordány, A. Nilsson, P. Nilsson, P. Norberg and M.-L. Danielsson-Tham. A comparison between a PCR method and a conventional culture method for detecting pathogenic *Yersinia enterocolitica* in food. *J. of Applied Bacteriology* 1996, 81, 303-308". – Beträffande Mats Peters kan nämnas att vi båda träffade honom en gång i Porto och åt middag på en trevlig restaurang nere vid vattnet.

Göran var även detta år departementsråd i Justitiedepartementet och chef för enhet L2. De andra cheferna för civilrättsenheterna var Göran Karlstedt (L3, han efterträdde Magnus Göransson och Stefan Strömberg) och Michael Koch och senare Sten Andersson (L1). Även detta år var det internationella förhandlingar inom UNCITRAL, men också inom EU där vi ju var medlemmar sedan 1995, Europarådet med civilrättsgruppen CDCJ, och Haagkonferensen för internationell privaträtt. Enhetschefen skötte en hel del av förhandlingarna. På sommaren var Göran i New York på UNCITRAL-möte (inledningen av ett arbete på en konvention om "receivables") och träffade då Whitesells inkl. Randy och Laura. Göran var också i Cannes och London och höll anföranden för advokater. I Cannes var det Konkursförvaltarekollegiet, och i London var det Lagerlöfs, den byrå där Rolf Johansson var VD (sedermera Linklater). (I London blev det också en familjesemester, se nedan.) På sommaren var det Nordiskt Juristmöte i Stockholm. – Detta år var Göran också på sitt första möte i Haagkonferensen om internationell privaträtt. Där blev han aldrig lika etablerad som i UNCITRAL, mycket för att internationell privaträtt i hög grad domineras av specialister.

Petter arbetade på Svenssons Taverna. Han var helt ointresserad av mat ända tills han vann en vinresa och åkte till Toscana. När han jobbade på Tavernan sålde de en massa viner, och han och 11 andra personer från olika restauranger blev bjudna till ett vinslott i Toscana. Det var en jättestor upplevelse och han blev medveten om att mat kan vara en stor njutning tillsammans med vin. Hans starkaste minne av den resan är annars att de hyrde en minibuss som bara hade plats för 11 fastän de var 12 personer. När frågan ställdes om någon kunde tänka sig att sitta där bak bland bagaget blev Petter frivillig. Vägen från Palermos flygplats till vinslotten var kringelkrokig och många timmar lång. Då mådde han riktigt dåligt.

Karin tog studenten på Celsiusskolan den 7 juni. Vi hade en skylt med en jättefin bild på Karin i 2-årsåldern. Ellen var med, och efter examen gick vi på JayFu i Saluhallen och åt. Karin fick massor av blommor. Klassen gick ut på kvällen, och då råkade Karin vricka foten. De skulle springa över vägen och äta på någon av Kinarestaurangerna på Kungsgatan, och Karin kom snett. Hon fortsatte kvällen haltande. Ännu senare var det dans på Flustret. – Karin var ihop med Markus Tynell under en period på gymnasiet. I ettan hade hon även varit ihop med Erik Malmqvist. – Karins klaraste minne från Celsius är skolkören, som leddes av Robert Sundh. (Kanske var det även en brasskvartett, där möjligen bl.a. Björn Wickström spelade.) Hon var också med i kören I Prometenti, som bl.a. hade en konsert i Helga Trefaldighets kyrka som Göran och Susanne var och lyssnade på. Karin sjöng solo i ett avsnitt. – Karin gick ju naturvetenskapligt program, men hon läste en tillvalskurs i ryska och gick en självförsvarskurs. Vidare läste hon en kurs i aktiekunskap (elevens val). Och hon skrev en uppsats om Pricer. (Det var kanske i tvåan.) Därför köpte Susanne så småningom aktier i Pricer för 10 000 kr av arvet efter Hilding på 25 000 kr. Dessa pengar förlorades, för Pricer blev aldrig någon riktig hit. – På hösten läste Karin sin första kurs på universitetet, socialpsykologi. Det var roligt och intressant. De hade Eva Lundgren i en kurs om sexualiserat våld. Den välkända och omdiskuterade rapporten Slagen dam kom ungefär vid denna tid. – På sommaren, före de nämnda studierna, var Karin i Alvastra och spelade med i krönikespelet. Hon gjorde sin andra sommar som ledare på Taffsnäs. – Karin fortsatte att spela kornett även efter gymnasiet, bl.a. under tiden på Östgöta nation. Nationsorkestern ledde de själva och hade alltså ingen ledare. Trummisen räknade in. De spelade på gasker till dans, på Valborg och alltid på större fester, men inte på Vårbalen. De var bl.a. nere i Lund på karnevalen där. Och Lundaorkestrar kom upp till Uppsala på Stork (studentorkesterfestivalen).

Hanna gick i fyran på Malmaskolan på våren och i femman på hösten. Det gick bra, och de fem i "klicken" fortsatte att dels tävla med varandra, dels ligga bland de bättre i klassen. Klicken bestod alltså av Hanna, Fanny Söderqvist, Amanda Liljenäs Westin, Minna Olausson och Agnes Wadelius. Agnes var ny i gänget, hon hade varit lite ensam tidigare. Hannas årskurs gjorde bl.a. en utflykt till Alnäs, då föräldrarna var med. Även detta år var det en väldigt fin skolavslutning med härligt väder. Hanna och

Fanny var fortfarande bästisar, det ser man på flera av korten. – När det gällde mat tyckte Hanna mycket om att få majscolvar hemma. Hon ville hellre ha det än pizza. Och så gillade hon lövbiff med pommes frites och bearnaisesås som gjordes på pulver. Och citronfromage till efterrätt. Maten i skolan var genomgående ganska äcklig, tyckte hon. Men det var också så att man ”skulle” tycka så. Om det någon gång var gott, vågade man nästan inte säga det. – Som en tråkig sak nämnde Hanna vid mellandagsgenomgången ”att morfar, Rodriguez och Viva har dött”.

Vid årets början var vi alltså i Cervinia i italienska Alperna. Vi hade en fantastisk utsikt över Matterhorn från frukostmatsalen. Det berg vi åkte på var annars Monte Rosa, och någon av dagarna var vi nästan ända uppe på toppen med linbanan. Plateau Rosa hette det där uppe. – På ett konditori i byn lärde vi oss om grappa. På en annan restaurang åt vi fondue och blev otroligt mätta. – Vid lunchtid samlades vi ibland allihop i backen, och en dag hade vi med oss picnic och satt och njöt i solen. Då hördes plötsligt bullret från en lavin som gick i närheten. – Petter och Anders L var inte med på resan, men annars var alla i familjerna där. Vi hade härlig sol stora delar av veckan. Men första dagen var ganska disig, och färden ner till byn sista dagen var hemsk för att det var så dålig sikt. Vi hade svårt att hålla ihop, och för några var det lite mardrömslikt. – När vi skulle åka hem från Milano var det problem med dimma och vi blev fast på flygplatsen. Till sist kom vi ändå med, och med stor tur (och hygglighet från SAS) kom vi även vidare från Köpenhamn till Stockholm.

På sportlovet var vi i Kläppen och åkte skidor. Vi hyrde Rolfs och Ingelas hus. Vi hade alltså (och flera år än) vår röda Volvo 440 med registreringsnummer HJN 991.

Anders och Lotta var hos oss när Anders fyllde 40 år den 16 mars. Vi firade honom just den dagen med prinsessårter hemma hos oss.

Kerstins tredje barnbarn, Eric, föddes den 24 mars. Annas och Anders tredje barn alltså. Samma år som Eric föddes dog den sista personen i släkten som var fyra generationer ovanför, nämligen Görans morfars syster Eva Rapp, ”faster Eva” allmänt benämnd i släkten. Hon var född på julafton 1905.

Vi gjorde en badutflykt med Fanny och hennes familj till Lyssnaängen (Graneberg, vid Mälaren). En annan dag var vi i Västerås och matade bl.a. änder nere vid Svartån.

På sommaren var Göran, Susanne och Hanna på Irland. Vi var i bl.a. Dublin, Galway (fint) och Limerick (en besvikelse), och vi åkte bil tvärs över ön. Vi bodde bl.a. på ett B&B någonstans mitt på ön. Det var ridning för Hanna och Susanne på Connemara-ponnier (nära Galway), och vi besökte Blarney Castle + såg whiskytillverkning. – Irland var verkligen en grön ö, det var fantastiskt vackert. Vi var nere vid klipporna i söder för att få se ”muffins”, men lyckades inte se några. Däremot badade Hanna och Göran i väldigt kallt vatten. Och i Dublin en av de sista dagarna hamnade vi vid ett tillfälle mitt emot trafiken; det var vänstertrafik på Irland och det fungerade inte alltid i Görans huvud.

På Irland fick vi veta att Hilding var död. Det var Petter som hade blivit uppsökt av polisen i sin egenskap av närmaste tillgängliga släkting, och han ringde och berättade. Då var vi på en plats där det var kristalltillverkning (Waterford), på väg tillbaka till Dublin. Hilding satt i rullstol, och han upptäcktes av hemtjänsten när han hade ramlat ur rullstolen och låg på golvet. Han dog den 27 juli. Han var född den 1 oktober 1922.

Vi var även i Dammstugan på sommaren. Bland annat Petter och Sanni var på besök. Hanna red vid Ödesjö, det finns flera bilder på hur Weine ledde hästen som hon red på. Vi var också i Malexander, och Allith var med. Vidare var vi och badade med Kerstins och Lottas familjer i Norra Vi. – Horneds flyttade detta år från det stora huset på Ånestadsgatan i Linköping till ett mindre hus (radhus) på Gnejsgatan. De planerade att köpa sig ett sommarställe, vilket blev av år 2003 då de skaffade Näset mellan Hycklinge och Björkfors. Det har de kvar än idag.

I London sammanstrålade vi, dels med varandra och dels med Susie, Buddy och Alison. Göran kom direkt från Cannes (se ovan). Susie säger att bilderna i albumet är från Grinnell, så då borde de inte ha något samband med att vi träffades. Men hon har förmodligen fel, de togs nog i den lägenhet som de hade i London.

Det var ingen sommarfest med gänget kring Klass 3C på Katedralskolan denna sommar. Vi minns inte anledningen.

På sensommaren var vi på Hildings begravning i Önnestad utanför Kristianstad. Men Hilding är begravd med sina föräldrar i Hobro i Danmark. Vibeke, Jan-Erik och Hans-Erik åkte tåg till Hobro med askan i en urna. Vibeke kunde inte stå ut med tanken att urnan skulle forslas i ensamhet med flyg, så de valde att åka med den. Vibeke beskrev hur hon skulle sova på natten och ställde in urnan i en garderob. Hon hade jättesvårt att sova. – Efter begravningen gjorde Hildings barn en genomgång av hans bo och kom överens om en delning. Vibeke tog mycket ansvar.

På hösten gjorde Hannas klass en naturutflykt till Rävsnäs. De sov i stora runda tält.

Just efter sin födelsedag fick Hanna hög feber. Den kom efter att hon hade varit och tagit håll i öronen. Den försvann men kom tillbaka efter ett bad i Fyrishov. Som mest hade hon 39,7 grader den 21 oktober.

Kring julen någon gång hade vi besök av Vibeke med familj. Vi var ute och åt på Svenssons Taverna, där Petter jobbade. Han serverade oss. Vibeke hade påls. Det var ett antal år då familjerna brukade träffas på juldagen, vartannat år i Stockholm och vartannat i Uppsala.

Juloratoriet var årets julfilm när Kerstin och Lotta med familjer var på besök i mellandagarna. Även detta år gjorde vi en förteckning där alla sa ”en tråkig sak och en rolig sak”.

Nyår firade vi som vanligt tillsammans med Hörnquists och Larssons. Vi har konstigt nog väldigt få kort från våra nyårsfiranden.

År 1997

Susanne fortsatte arbeta på Livsmedelsverket och med sin avhandling. Per Norberg var fortfarande chef för enheten, och Arne Kardell gjorde sitt sista år som generaldirektör.

Göran blev rättschef för civilrätt detta år, när Severin Blomstrand blev justitieråd. Det var lite grand av en överraskning för Göran att han fick frågan, eftersom Göran Karlstedt var äldre i tjänst och ansågs mycket skicklig. Sannolikt var det ett val som Laila Freivalds och kanske Kristina Rennerstedt (som var statssekreterare) gjorde utifrån personlighet. Nu blev det ännu mindre grundarbete med lagstiftningsprojekten, och även mindre jobb över huvud taget. Det blev också betydligt mer av politiska hänsynstaganden än tidigare. Att sitta med i departementets ledningsgrupp var verkligen intressant. Där satt statssekreteraren (Kristina Rennerstedt) och de politiskt sakkunniga (Dan Eliasson och Annica Dahl), pressekreteraren (Jan Persson), expeditionschefen (Stefan Strömberg och senare Lars Dahllöf), rättscheferna (Göran och Fredrik Wersäll), administrativa chefen (Claes Kring) och personalchefen (Ann-Mari Dierauer). – Göran jobbade med en skiljetvist under året och en hel del med Karnov, där han skrev om konsumentkrediter och paketresor under några år. – På den internationella scenen var det detta år bl.a. kommissionsmöte med UNCITRAL i Wien på sommaren.

Petter arbetade vidare på Svenssons Taverna. Han stannade där ända till dess att han värvades av Katalin Varga för att vara med om uppstarten av musikrestaurangen Katalin i Östra Station. Lokalerna hade tidigare fungerat som godsmagasin men byggdes nu om väldigt fint för restauranger och affärer. Det får vi återkomma till. Petter var ihop med en tjej som hette Sara Carlsson. Enligt Petter är hon den enda vid sidan om Sanni som är ”värd att nämna” före Tamela.

Karin läste Juridisk introduktionskurs för Jan Melander på vårterminen. På hösten läste hon sedan ryska, vilket fortsatte på våren. Det var bekymmersfritt första terminen. Men andra terminen var inte rolig. Läroarna var otrevliga och väldigt kritiska. De skällde på uttal och annat. Karin läste alltså ryska i två terminer men hon blev inte helt klar med den andra. – Under sommaren var hon i Alvastra och deltog i

Krönikespelet. Hon gjorde Ängeln och sjöng mycket fin duett med djävulen. Hon tog också upp extranumren och blev mycket uppskattad. Vi var där och såg en föreställning tillsammans med Horneds. En kväll var också Kerstin, Sten-Olof och Hjöjjan och såg föreställningen. Kerstin ringde och berättade med stor glöd om Karins insats, då var hon en stolt faster. En annan gång var mormor Ellen där. Hon hyrde en häst med vagn, och Karin fick vara kusk på Omberg. – Karin var också på Taffsnäs gård utanför Gnesta på sommaren och jobbade på ridlägret. Detta var den sista sommaren som hon gjorde det. Vi andra var där och hälsade på och hämtade då också hem henne på vägen hem från Dammstugan. – I år tog Karin högskoleprovet för andra gången. Och hon fick 2,0, dvs. högsta möjliga betyg. Det är en väldigt liten del av dom som skriver som får det betyget, så det var härligt. Förra gången Karin skrev provet fick hon 1,6.

Hanna gick i femman på Malmaskolan på våren. När det var dags för klass 6 på hösten fick hon och kompisarna flytta till Eriksbergsskolan. Dit kom man alltså redan sista klassen i mellanstadiet. Klasslärare där var Karin (kort och rund, vi minns inte efternamnet) och Kent (som möjligen hette Arenrot). Matteläraren hette Karin Hellström, hon var superbra tyckte Hanna. (Möjligen kom hon först i högstadiet.) Den första Karin var inte så bra. Och Kent var lite märklig. Hanna hade också Ville Widerholm som lärare i Eriksbergsskolan. Han hade varit på fritids i Malmaskolan också och var bra. Eleverna var ute på hans gård och hälsade på. Han hade en egen gård fast han var ung. Hanna hade en kamera och knäppte kort på grisar. – Hanna började också rida det här året. Fanny och Amanda ville börja rida tillsammans och Hanna hängde på. Det var först på en gård i Bälinge och sedan på en annan gård därute. Hedvig (vi har glömt efternamnet) var ridlärare på båda ställena. Hanna både gillade och inte gillade henne. Hon hade en otrolig respekt med sig, och man såg upp till henne. Men Hedvig var också lite egensinnig, och det kunde ibland drabba hennes elever. Hon behandlade dem inte som barn, utan det var otroligt allvarligt och komplext med ridningen. Men sedan kunde det också vara bara skoj. Hon var lite udda. Hon gav otroligt sällan beröm. Men rätt vad det var kunde hon säga ”bra där”, och det kunde man leva på i flera veckor. – En annan fritidssyssla för Hanna vid den här tiden var att spela teater. Det var dock betydligt mer kortlivat än ridningen. Hon, Tove Adelsköld och Tove EH var med. Man tränade i lokaler nere på stan, nära Livsmedelsverket. Hanna tog sig dit själv. De spelade upp Romeo och Julia och ytterligare någon pjäs. Hanna minns detta som en härlig period och kommer inte ihåg nu varför hon slutade. – Under en hel del av året hade Hanna ont i knäna.

På sportlovet var vi i Kläppen och åkte skidor. Det var vi ofta de här åren, och ibland var vi i Riksgränsen. Några år åkte vi med Horneds, andra med Hörnquists och Larssons och ibland ensamma.

På våren hjälpte Susannes kollega Christer Wiberg oss att fälla granen på framsidan. Han var mycket vig och klättrade högt upp i granen. Han var också extremt noggrann, en riktig personlighet. Genom att granen togs bort försvann även basketkorgen, som vi haft i granen ända sedan vi flyttade in 1984.

Kerstins sjukdom utvecklades ytterligare åt det tråkiga hållet. Det var Alzheimers sjukdom enligt läkarna. Inte roligt alls. Med hjälp av bromsmedicin levde Kerstin med sin sjukdom i över 25 år, men hon blev hela tiden långsamt sämre.

På midsommaren besökte vi Vibeke med familj i Rättvik. Vi deltog i det traditionella dala-midsommarfirandet, och det var mycket trevligt. Brita döptes också i Rättviks kyrka. Hon föddes den 18 april det här året. Strax senare föddes Julia Egermo, den 5 maj.

Lottas 40-årsdag firades med sommarfest i Holmen med Anders släkt, inkl. Eivor och Bertil, och oss syskon med de flesta barn (sammanlagt 25 personer). De barn som var med på festen var Johanna, snart 18 år, Johan 15, Hanna snart 12, Linnéa 5, Elin 3 och Eric 1½, Cecilia 9, Caroline 8 och Kristian 4, Erik 6 och Elina 3. – Eivor och Bertil bodde på Holmen från 1954, då de gifte sig. Dessförinnan hade Bertil bott där från sin födelse år 1925. Huset byggdes år 1905. Då bodde Bertils mamma där med sina systrar. Numera har Anders bror Göran och hans familj tagit över Holmen.

Bob och Ruth Whitesell var på besök. Vi gjorde bl.a. en utflykt med båten Cinderella till Sandhamn. Det var kul att ”mom and dad” fick se en del av Stockholms skärgård.

Vi var som vanligt i Dammstugan, i år tre veckor i juli. Sedan Hulda dött år 1993 hade somrarna där blivit lite kortare, och den här gången blev det alltså bara tre veckor (mot sju eller åtta som längst en sommar). Detta var också den sista sommaren för oss i Dammstugan. Vi betalade nu 2 000 kr per vecka, förra året var det 1 500 kr per vecka. Rune (Findahl) höll på att renovera torpstugan och gjorde väldigt fint. När vi åkte hem plockade vi ihop alla grejer, inkl. en del av det som vi tidigare brukat lämna efter somrarna. Allt

som vi nu lämnade – utom tre cyklar och en handgräsklippare – skänkte vi till Dammstugan. Det sa vi till Rune och han tyckte nog det var skönt att ha fått ordning på vem som ägde vad av grejerna där.

Många kom på besök i Dammstugan även denna sommar, bl.a. Horneds, Hörnquists och Hjööjan. Fanny var med hela den första veckan; vi hämtade upp henne på Norrköpings flygplats och lämnade henne där igen när hon skulle tillbaka till Gotland. Innan hon flög hem var vi på Kolmården, där vi såg bl.a. delfinerna och den nyfödda noshörningen Newton. Under veckan red Fanny och Hanna på fjordhästar på en gård som heter Sprängsbo (hos Ann-Charlotte Petri). Där red sedan Susanne och Hanna ytterligare ett par gånger.

Några utflykter gjorde vi, bl.a. till Gränna, Tåkern, Tranås, Ellen Keys Strand och Mantorp (för att se trav).

På sommaren gjorde vi också en födelsedagsresa för Lotta med Kind på Kinda kanal. Totalt ca 40 personer var på båten varav vi var sexton: Lotta, Anders och Johanna, Göran, Susanne och Hanna, Kerstin, Sten-Olof, Anna, Linnéa, Elin, Anders, Susanne och Julia samt Bertil och Eivor. Johan, Mellan-Anders och Eric stannade hemma. Mellan Hovetorp och Hamra promenerade vi under slussningen. Owe, Mattis och Nils-David var där, för familjen Horned var en del i Hovetorp denna sommar. Kerstins föräldrar hade hyrt detta ställe på somrarna i många år. Hanna tog hand om Linnéa och Elin nästan hela resan.

Detta år dog Görans morbror Sven, 78 år gammal. Vi var på begravning i Ängelholm.

Shiori var på besök hos oss i Uppsala. – Sommarfesten i år var hos Greger och Inger i Norrviken. Lars vann trofétävlingen.

I mellandagarna hade vi som vanligt besök av Lotta och Anders med barn och Kerstin och Sten-Olof. Julfilmen detta år var Ogifta par – att skiljas på låtsas. Och vi gick igenom ”en tråkig sak och en rolig sak”. Det här året var en kompis till Johan med, Joakim hette han.

Och nyåret firade vi ”som alltid” med Gudrun och PO + Britta och Olov.

År 1998

Susanne jobbade vidare på Livsmedelsverket och med sin avhandling. Detta år publicerades hennes andra artikel till avhandlingen: ”S. Thisted Lambert, A. Ballagi-Pordány and R. Lindqvist. *A mimic as internal standard to monitor PCR analysis of food-borne pathogens. Letters in Applied Microbiology*, 1998, 26, 9-11”. – Arne Kardell avgick som generaldirektör för Livsmedelsverket och ersattes av Bertil Norbelie. Bertil stannade till 2004 och var en mycket uppskattad chef.

Göran var rättschef för civilrätt i Justitiedepartementet och ingick i departementets ledningsgrupp (se föregående år). Rättschefsjobbet innebar bl.a. att han hade det svenska ansvaret för Nordiska ämbetsmannakommittén för lagstiftningsfrågor. Så det blev en del resande inom Norden under åren, något som var väldigt trevligt. Göran hade hela tiden en medhjälpare från departementet i NÄL. Större delen av tiden var det Maria Kelt på straffrättsenheten (L5), dessförinnan Ulrika Hansson (sedermera Ihrfeldt) på immaterialrättsenheten (L3). Det här året var NÄL-mötet i Visby, så Göran fick börja sin verksamhet i NÄL med att vara ordförande. – I rättschefssysslan ingick även möten i juristkommittén CDCJ i Europarådet, och Göran deltog på sitt första möte i Strasbourg på våren. Även på hösten var det ett sådant möte. På sommaren var det ett kommissionsmöte med UNCITRAL i New York. Och på sommaren var Göran också i södra Frankrike på en tvåveckors kurs i franska som förberedelse för det

svenska ordförandeskapet i EU 2001. Kursen var på ett slott som hette Millefeuille Provence, och den var mycket bra. Man pratade franska precis hela tiden. EU-möten i Bryssel var mycket vanliga.

Petter var på Svenssons Taverna. Han bodde nu i lägenheten på Östra Ågatan 65 C. Där bodde han först tillsammans med Per-Anders Husberg och senare med Janne Lundqvist. PA är officer i flygvapnet och jobbar på MUST (militära underrättelsetjänsten). Janne jobbar främst med musik och har bl.a. gjort underhållningsmusiken till Melodifestivalen i många år (vinjetter m.m.). Det var en fin lägenhet på Östra Ågatan med otroligt bra läge. En sådan våning fick man betala en viss "köpeskilling" för, fast det var och är otillåtet att handla med hyresrätter. (Den som säljer begår ett brott, men inte den som köper.)

Karin var i Paris sommaren 1998 och gick en kurs i franska. Hon bodde hos några nunnor inte så långt från Place Saint-Germain-des-Près. Hon började läsa franska på universitetet hemma i Uppsala efter det, men höll bara på i ett halvår. Det var troligen detta år som hon flyttade hemifrån, på hösten. Hon fick ett rum på Östgöta nation, inne på gården med adress Nedre Slottsgatan. Karin var aktiv på Östgöta från hösten 1998 till 2001. Hon var under olika perioder klubbverkare, hovmästare samt barmästare och filmansvarig. Hon satt också i nationsstyrelsen en period. Och hon var med i flera spex. Efter att ha lämnat förtroendeuppdragen blev hon s.k. senior. Det var ungefär i samma veva som Göran blev hedersledamot på nationen.

Hanna gick i sexan på Eriksbergsskolan på våren. Sexan var jobbig för henne, då grät hon nästan varje kväll för att hon tyckte att det var tungt. Hon fortsatte sedan i sjuan på samma skola. Då hade hon bl.a. Karin Hellström i matte och fysik; "hon var så jäkla bra". I kemi och biologi hade hon Lars-Olov Johansson. Det var massor av tävling inom klicken. De hörde till de allra bästa i klassen och konkurrerade med ett litet killgäng som också var duktiga. Det var ett nördgäng med bl.a. Andreas Nikami och Ehsan (Hanna har glömt efternamnet). I övrigt var det flera flummare i klassen, som Kave, Ivo och Sam. Och så var det Emily H, Pontus Wass, Anton Forsberg och David Lindvall.

Det var ovanligt mycket snö denna vinter. Vi var i Kläppen och åkte skidor på sportlovet. Vi hade en svart skidbox på vår röda Volvo. Senare skaffade vi en vit box, som vi har kvar än i dag (2018) men som numera mestadels står och samlar damm i lilla huset.

Hanna och Göran var i Paris i början av maj. Göran var där sedan tidigare, och Hanna flög själv till Charles de Gaulle-flygplatsen. Vi bodde på ett hotell vid Boulevard de Montparnasse och var bl.a. uppe i Eiffeltornet, i Notre Dame och i Hallarna, där Hanna shoppade. Vi var också uppe i Montmartre, där en skicklig målare från Kambodja gjorde ett porträtt av Hanna för 200 Francs.

Hanna red tillsammans med bl.a. Fanny och Amanda ute i Bälinge. De var på två olika gårdar i Bälinge och detta var den första. Hedvig var ridlärare (se år 1997).

Det sista året vi hade Dammstugan på sommaren var alltså förra året, 1997. Huldass son Rune Findahl och hans Kerstin hade tagit över huset efter Huldass död 1993. Vi fick ha det kvar på sommaren, men det började kännas som om vi bodde hos någon annan. Så vi avbröt denna trevliga tradition och beslöt oss för att göra annat på somrarna. Ett tag funderade vi på att köpa ett eget sommarhus, men vi kom fram till att det skulle passa oss bättre att resa lite mer i stället.

Anders och Susanne Egermo gifte sig på sommaren. Bröllopet var i Tuna kyrka, två mil utanför Vimmerby, och bröllopsmiddagen hölls i Tuna bygdegård. Susanne, Göran och Hanna var där. Petter kom också förbi i sin BMW. Just då hade han fått den skrapad med något vasst i lacken nästan runt om hela bilen. Anders och Susanne åkte häst och vagn, och Anders hade frack. – Sten-Olof, Kerstin, Anna och Anders sålde Sten-Olofs barndomshem, Dalgården i Malexander, detta år. Det var sorgligt för Sten-Olof.

Hanna var på Gotland hos Fanny. Under mellanstadietiden brukade tjejerna vara på Medeltidsveckan i Visby. Då sydde Charina tidsenliga kläder som de hade på sig.

Även detta år var sommarfesten hos Erikssons i Norrviken. Lars ordnade tävlingen och Rolf vann.

Det var tioårsjubileum på Myggan och man bjöd in de gamla barnen. Där var bl.a. Marika Hillblom, Hanna, Hanna Embring, Erika Schedin, Emily Halling, Jenny Landström och Viktor Bergehall.

Susanne, Göran och Hanna reste till Thailand på semester. Vi flög till Bangkok och såg en del av staden innan vi for vidare till Phuket. Där var vi sedan i nästan två veckor och bodde på Karon Beach. Grannstranden hette Kata Beach. Stränderna var inte särskilt vackra, men de var inte heller särskilt kommersiella och hade t.ex. inte en massa parasoller uppställda. Man kunde få massage på stranden om man ville. – Det var en del utflykter vid sidan av bad och sol. Susanne och Hanna red tillsammans på en elefant, medan Göran fick en egen. Vi var också på Phi Phi Island i minst en natt. Där såg vi korallrev med en massa färggranna fiskar. Det blev så mycket thailändska smaker – bl.a. citrongräs, ingefära och koriander – att vi blev ganska trötta på maten. En kväll gick vi till en hamburgerbar för att få smaka något vanligt. – Karin var i Paris medan vi andra var i Thailand, och vi ringde till henne när Frankrike vann VM i fotboll. – En bra sak med resan var att den väckte ett intresse hos oss av att åka till andra länder i Asien. Det ledde bl.a. till Indien-resan år 2004.

I albumet finns många bilder på kissen. Här hade vi fortfarande den ursprungliga klädseln på soffan och fåtöljen i vardagsrummet.

På julen var vi hemma i vanlig ordning. Vi hade besök av familjen Täpp, det var troligen på juldagen. Även Ellen och hennes särbo Jörgen Eriksen från Thisted var med. Jörgen var Ellens kusin Gerdas man. Gerda hade dött några år tidigare.

En ganska dramatisk händelse denna julhelg var när grannen Sievert Hallin plötsligt kom in på natten i bara strumplästen. Han sa att han var rädd för Aina. Han hade blivit lite konstig, Aina säger att det berodde på de mediciner han fick. Sievert var hemma från hospice (han hade fått lungcancer trots att han aldrig hade rökt) och hade vanföreställningar. Göran och Sievert tog en skinkmacka – julsinkan var just färdig – och pratade ganska länge vid köksbordet. Efter en stund kom Aina in, men Sievert ville inte gå med henne. Vi ringde till sjukhuset, och Sievert tog den medicin som ordinerades för att han sa att han litade på Göran. Sedan blev han helt lugn. – Sievert dog sedan ganska snart, år 1999. Egendomligt nog dog Sessan, Sieverts och Ainas labrador, samma dag.

Och i mellandagarna hade vi besök, också som vanligt, av Kerstin och Lotta med familjer. Julfilmen detta år var Under solen av Colin Nutley med bl.a. Rolf Lassgård, Helena Bergström och Johan Widerberg. På en bild kan man se att vi redan då hade en Sverigekarta på en av väggarna i köket. – Som vanligt förtecknade vi en tråkig sak och en rolig sak. Hanna nämnde ont i knäna som en tråkig sak och Thailandsresan som en rolig sak. Susanne nämnde Karins 2,0 på högskoleprovet som en rolig sak. Karin var inte med det här året. Och inte heller Petter var med. Men det var han å andra sidan inte särskilt ofta när släktingarna kom på besök. Anders N nämnde som en tråkig sak att hans pappa Bertil hade fått återfall i cancer.

--

I årets riksdagsval förlorade S nästan en femtedel av sina röster och blev klart mindre än de fyra borgerliga partierna. Men V fick hela 12 % och Mp 4,5 %. Så S kunde fortsätta i minoritetsregering med Göran Persson som statsminister.

År 1999

Susanne jobbade vidare på Livsmedelsverket, och med sin avhandling. Nu var Bertil Norbelie generaldirektör och Per Norberg gjorde sitt sista år som enhetschef.

Göran var rättschef på tredje året. Det blev alltmer intressant med de politiska kopplingar som rättschefsjobbet har. Det var särskilt roligt att jobba nära Laila Freivalds, som nog är den bästa chef som

Göran har haft. Och det berodde helt på att hon var vindsnabb i huvudet och hela tiden inriktad på att hitta de sakligt bästa lösningarna. Det var oerhört skönt. Göran var med henne och hennes familj på en längre resa, till Brasilien. Även Dan Eliasson, som då var statssekreterare, var med. Resan varade i en vecka. Det var officiella besök i Brasilia och Sao Paolo, men också härliga semesterdagar i Rio de Janeiro. Göran skrev ett tal till Laila som hon höll inför Svenska Handelskammaren i Sao Paolo och som han har skämts för många gånger (illa upplagt, alltför detaljerat, ett rättschefstal men absolut inte något justitieministertal). – Arbetet i NÅL (Nordiska Ämbetsmannakommittén för Lagstiftningsfrågor) medförde som sagt minst ett nordiskt möte per år. Detta år var vi i Reykjavik. Göran var även på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Oslo. CDCJ-möten hölls i Strasbourg både på våren och hösten, och ett UNCITRAL-möte (kommissionen) hölls i Wien på sommaren. I Haag var det ett möte om s.k. partnerships, troligen på sommaren. Och i Bryssel var det som vanligt flera möten. Ofta åkte man dit över dagen, dvs. utan att övernatta. Kvällsflyget hem var alltid påtagligt trevligt.

Petter var på Svenssons Taverna även detta år.

Karin läste medicin. Det höll hon på med i knappt två terminer. Den andra terminen blev begränsad genom att hon fick körtelfeber – som också kallas kissing disease – och hade det rätt jobbigt. Sjukdomen blev ganska långdragen. Hon var hemma från studierna i två veckor och kände sig otillräcklig för att hon inte kunde hänga med. Hon missade någon tenta. En kombination av sjukdomen och att studierna var pressande gjorde att hon bestämde sig för att hoppa av. Fram till dess hade hon bara pluggat hela tiden, men nu fick hon möjlighet att jobba på nationen. Hon blev barmästare, som kallas fjärde kurator nuförtiden. Och hon bodde på Östgötagården.

Hanna gick i sjuan och åttan på Eriksbergsskolan. Det hade ju varit väldigt jobbigt i sexan. Skolan i högstadiet var bättre. De fem i klicken pressade varandra att vara duktiga. Nuförtiden tycker Hanna att det var dumt att de alltid tävlade. De jämförde provresultat, och Hanna tyckte alltid att det kändes jobbigt om någon var bättre. Och så var det ofta, att hon kände sig sämre. Samtidigt var alla fem otroligt duktiga. De gick i samma klass hela mellanstadiet och hela högstadiet. – Även om hon trivdes rätt bra i skolan under högstadiet kände hon ofta en väldig skolångest. Det var hård press. Hon minns att vi satt vid något utvecklingssamtal och pratade om att det var jobbigt, och hon grät varje kväll. Det var inte för att det var så svårt, förutom franskan. Utan det var att komma igång med läxorna. När hon väl hade gjort det så gick det bra. Ganska ofta var det så att hon gjorde läxan i sista stund. Hon satt aldrig hemma och njöt av att vara klar med läxan. ”Jag struntade absolut inte i skolan någon gång, men det hände att jag inte hade gjort läxan. Det var superjobbigt!” – Under en period gjorde de läxor tillsammans i klicken, och då var det mycket lättare. – Franska gick aldrig bra i skolan. Matte gick alltid bra, förutom i gymnasiet. Fysik och kemi och biologi gick bra. – I skolan hängde de en del med ett killgäng: Anders Hedlund, David Lindvall, Karl Dahlgren och Anton Forssell. De var alltid väldigt trevliga och schyssta.

Vi var i Riksgränsen tillsammans med Horneds på sportlovet. Det var ganska tuff åkning, svårare än vi var vana vid från Kläppen. Horneds åkte sedan aldrig tillbaka till Riksgränsen. Vi gjorde det många gånger. Detta år åkte vi tåg tillsammans till Narvik på en dagsutflykt. Karin och Karin var med, liksom Hanna och Mats. Men inte de stora grabbarna.

På våren var Göran på Saint-Barthélemy i Västindien och var marskalk på Chris och Rosemary Clines bröllop. Det var mycket trevligt, och Göran passade på att köra runt ön i hyrbil. Han såg också huvudstaden Gustavia ganska noga. Saint-Barthélemy var ju en gång i tiden (1784–1878) en svensk koloni men tillhör numera Frankrike.

Hanna var på konfirmationsläger. Då träffade hon David Westerlund. Han gick också på Eriksbergsskolan. Hanna blev ihop med honom i åttan. Han var trevlig och snygg, men han hade en ganska konstig familj säger Hanna. De tyckte bl.a. inte om att Hanna var vegetarian. David sa att Hanna inte behövde säga hemma hos honom att hon var det. Det var han som gjorde slut, och Hanna förstod aldrig varför. Det kändes som ett riktigt svek. Hanna ringde mamma från Eriksbergskyrkan och var så olycklig, mamma kom och hämtade henne i bilen. – David hoppade in genom fönstret på nedervåningen i vårt hus några gånger.

Hanna fick sitt första jobb efter konfaläget, på Landings. Maureen på Landings hade ringt hem till oss när Hanna var borta. Hon började arbeta där för 42 kr i timmen. Hon jobbade där varannan helg tills hon slutade gymnasiet. – Hanna red även detta år ute i Bälinge med Hedvig som lärare. Hedvig hade också ett ridläger utanför Knivsta. Dit skulle man ha med matsäck. Susanne hade gjort mackor åt Hanna varje dag.

Det var bl.a. en macka med ost och rödlök på. Hanna tyckte inte att det var gott, men hon vågade inte riktigt säga det.

Göran och Hanna och Emmeli Sjöqvist var i Köpenhamn några dagar när Göran hade nordiskt möte där. Emmeli bodde i Sunnersta och gick i Hannas högstadielklass. Hanna var lite besviken på henne under resan. Hanna skulle söka upp Göran i Köpenhamn, och Emmeli ville inte följa med. Hon ville mest sova. Det var likadant när hon var med på en Gotlandssommar. I Köpenhamn var vi bl.a. på museet Arken söder om stan. Emmeli och Hanna var också på ön Ven utanför Helsingborg. Där hade Emmeli släkt. Hanna tyckte att Emmeli kunde ha ringt och bett dem komma och hämta vid båten, men Emmeli ville inte besvära. Så de gick en lång lång sträcka på ön.

Det här året var det Nordiskt justitieministermöte på Island. Susanne och Hanna var med Göran dit. Efter mötet reste vi runt en del på ön och red bl.a. på islandshästar. Vi var vid Gullfoss och Thingvellir.

På sommaren var Hanna hos Fanny på Gotland, som ganska många somrar. De var på Lennarts gård, där hans föräldrar hade bott, nära Slite. På en bild syns en stökig byrå i det rum där flickorna bodde.

Kissen blev dräktig trots att hon åt p-piller. Vi förstod inte hur det var, men Susanne minns att kissens beteende ändrades. Och en dag – troligen var det på julafton – hittade Susanne en liten unge som låg död på golvet.

Senare på sommaren besökte vi familjen Järborg, som bodde i ett stort hus i Bryssel. Pontus jobbade nu på EU-kommissionen. Hanna var med men inte Petter eller Karin. Och Charlotta var med på utflykter m.m., men inte Rasmus eller Martin.

Nu hade vi ju inte Dammstugan kvar. Men vi fick låna familjen Skarhed-Holmquists ställe i Hökhult utanför Horn i en vecka. Mycket trevligt! Familjen Horned besökte oss. Och vi hälsade på Allith. Av bilderna i albumet att döma gjorde vi det ett par gånger under denna sommar.

Hanna valde ”Frankrikeresan” som en rolig sak under året. Det måste ha varit en av de gånger som klicktjejerna var nere och hälsade på Agnes i familjen Wadelius sommarhus i södra Frankrike.

Vi var, av någon anledning som vi inte minns, inte med på årets sommarfest. Den hölls hos Erikssons i Norrviken. Rolf ordnade tävlingen, som Britta vann.

Susannes gamla grupp från Lärarhögskolan hade återträff på restaurang Lingon. På bilder syns bl.a. Elisabeth Rastner, Gilbert Welander, Roland Lenneborg, Stefan Ågren och Helena Norgren.

Göran var på kungamiddag. Han hade grön fluga och gördel, fastän kutymen är svart. Avvikelsen berodde nog mest på okunskap.

Susannes morbror Henrys hustru Henny dog denna höst. Vi var inte med på begravningen.

När Hanna fyllde 14 var Sofia Danielsson, Maria Hermansson, Sofia Lemhagen, Emmeli Sjöqvist, Agnes, Amanda och Minna på kalas på Hörnstensvägen. Fanny bör också ha varit med men syns inte på något kort.

På Halloween klädde tjejerna i Klicken ut sig på ett mycket fantasifullt och helgtroget sätt. De var hemma hos oss och visade upp sig. Sedan var de ute i Sunnersta hos en av kompisarna där. Bordsplaceringen bestod av gravstenar med tjejernas namn på.

Owe Horneds föräldrar dog båda detta år, först Gereon och sedan Karin några månader senare. – Dad Whitesell fick ledsamt nog cancer och avled efter en ganska kort sjukdomstid.

Julafton firade vi som vanligt hemma. På juldagen var vi hos Vibeke med familj i Stockholm. Vi hade den traditionen under några år, och vi växlade om att bjuda. Alla Vibekes barn var med detta år (och ofta annars också), dvs. även Magnus och Andreas.

Och i mellandagarna kom Görans systrar med familjer. Julfilmen detta år var Tomten är far till alla barnen.

Och nyåret firades i vanlig ordning med Britta och Olov, PO och Gudrun. Nu var det ju millennieskifte, eller åtminstone gällde detta för millennieskiftet. Och vi skulle gå in i år 2000, så det var stort. Gänget reste till Stockholm och gick på fest på Kulturhuset. Vid tolvslaget var vi ute vid Strömmen och tittade på millenniefyrverkerierna, som föregicks av ett historiskt tal av Herman Lindqvist från en plåtå ute i vattnet. Vi bodde på hotell i närheten av Norra Bantorget, på Wallingatan. Hanna och Martin var med av ungdomarna.

År 2000

Nytt millennium! Så räknades det i varje fall, fastän många sa att det nya millenniet ju egentligen inte började förrän 2001, precis som det inte börjar med 0 utan med 1 när man räknar. Men en större och viktigare fråga var om man skulle säga tvåtusen eller tjugohundra. Det senare rekommenderades, men man får nog säga att det första med tiden vann hos de flesta.

Susanne fortsatte att jobba på Livsmedelsverket, och med sin avhandling. Det blev så småningom en del problem med handledaren, Marie-Louise Danielsson Tham. Susanne var extern doktorand och fick därmed inte så mycket hjälp som hon hade behövt och hoppats på. Susanne kände att hon belastade Marie-Louise, som pustade över de insatser som hon behövde göra. Det handlade bl.a. om att hon inte behärskade modern teknik (bl.a. PCR), hon var praktiskt inriktad och försökte klara sig med det. Susanne hade dock som tur var tre biträdande handledare. Det var András Ballagi-Pordány (FD, 1:e forskningsingenjör på Centrum för ytbioteknik vid BMC), Karl-Erik (Kaggen) Johansson (professor vid SLU) och Roland Lindqvist (FD och mikrobiolog på Livsmedelverket). De tyckte nog att Marie-Louise åkte lite snålskjuts på dom. I praktiken var det Roland som gjorde det största handledarjobbet. En erfarenhet var att förväntningarna på de olika handledarna kan vara väldigt oklara. – Det här var en tuff period för Susanne, och ibland var det nästan oöverstigligt. Marie-Louise men Vilhelm Tham skulle ibland rycka in för Marie-Louise när hon inte hade tid. Men det här var inte hans ämne heller, och han var okunnig om mycket av det som var viktigt. Han var ändå hård i sina omdömen och enligt Susannes erfarenhet inte någon bra handledartyp. Susanne fick i det här skedet god hjälp av Anna Aspan, som arbetade med både Marie-Louise och Vilhelm och som sa att en text som Vilhelm hade dömt ut var utmärkt. Den blev f.ö. sedan snabbt publicerad. Av personer som spelade en positiv roll för avhandlingsarbetet bör även Per Stålhandske och Maria Fredriksson-Ahomaa nämnas. – Från Livsmedelsverkets sida ville man naturligtvis att Susanne skulle bli klar med avhandlingsarbetet så snart som möjligt, och det var svårt att skylla fördröjningen på att hon inte fick den hjälp som hon behövde. På verket hade Susanne annars bra medarbetare, bl.a. Catarina Nilsson (senare Flink). Det här året avgick enhetschefen Per Norberg och ersattes av Emma Frändberg. – Något år efter att Susanne hade avslutat sitt avhandlingsarbete år 2005 fick Marie-Louise och Vilhelm lämna SLU efter en lång konflikt. Från Susannes perspektiv handlade det mycket om att de inte hängde med i utvecklingen med den moderna molekylärbiologiska tekniken men försökte klara sig med det gamla. De var nog också ovanligt envisa med svårigheter att samarbeta. – Detta år publicerades Susannes tredje artikel i avhandlingen: ”S. Thisted Lambert, R. Lindqvist, A. Ballagi-Pordány and M-L. Danielsson-Tham. A combined culture and PCR method for detection of pathogenic *Yersinia enterocolitica* in food. *Int. J. of Food Microbiology*, 2000, 57, 63-73.”

Göran fortsatte som rättschef i Justitiedepartementet. På hösten detta år avgick Laila Freivalds som justitieminister efter en ”affär” som handlade om att familjen köpte sin bostadsrätt när den omvandlades från hyresrätt, fastän hon och socialdemokraterna var emot sådan omvandling. Det blev ett oerhört mediadrev, och hon blev väldigt tydligt arg på journalisterna. Det var en sorgens dag när hon samlade alla i departementet och meddelade att hon skulle avgå. Alla i departementet var nog på hennes sida. Sedan

blev Thomas Bodström justitieminister, troligen lite för att han hade utmärkt sig som målsägandebiträde i målet om katastrofbranden i ett diskotek på Hisingen. Han var inte alls i Lailas klass, men han var rätt bra ändå och ville i regel det bästa. Han var nog emellertid lite för självcentrerad och uppmärksamhetstörstande. Lailas avgång skedde strax innan Göran skulle ha åkt med henne på en utlandsresa som hade känts trevlig att tänka på, till Mexiko. – Men det var inte någon brist på utlandsresor i tjänsten detta år. NÄL-mötet hölls på Fanø på västsidan om Jylland, mycket fint. Och i övrigt var det möten med Haagkonferensen i Ottawa, Washington och Haag, med UNCITRAL i New York och med någon av organisationerna i Basel. Justitieministermötet hölls på Grönland (en helt fantastisk resa!), och i Australien var det familjerättsseminarium (se nedan).

Petter gick över från Svenssons Taverna till Katalin detta år. Katalin Varga öppnade restaurang i nya lokaler i Östra Godsmagasinet och Petter var mycket aktiv i ombyggnaden och öppnandet. Katalin, eller Östra som Petter oftast säger, har blivit en etablerad och mycket omtyckt institution för musik i Uppsala med gästspel av många välkända artister. Vi har varit där och sett bl.a. Svend Asmussen (när han fyllde 88 eller 89!), Mikael Wiehe (flera gånger), Viktoria Tolstoy, Rebecka Törnqvist, Louise Hofsten, Lisa Ekdahl, Salem al Fakir och Bo Kaspers.

Karin jobbade heltid på nationen i stort sett hela året. Samtidigt hade hon jobb på krog, bl.a. som croupier. Hon bodde först på Östgötagården men flyttade till en studentlägenhet i Flogsta och bodde då tillsammans med Olof Stenberg. Han utbildade sig till pilot i försvaret och Karin var med honom bl.a. på kadettbal i Halmstad och på Flygets dag i Sätenäs. De var ihop i ungefär ett och ett halvt år. – Som en tråkig sak under året valde Karin att hon inte hade spelat något instrument under året.

Hanna gick i åttan och nian på Eriksbergsskolan och fyllde 15 under året. Den mest dramatiska saken som hände detta år var att hon i februari föll av en häst (Miranda) ute i Bältinge. Hon slog sig rejält, blev blek och fick flyga ambulanshelikopter till Akademiska sjukhuset. Göran mötte upp där, och hon bars in på en bår. Göran var skitskraj, Hanna inte alls. Mjälten var skadad, och det bestämdes att den skulle opereras bort. Göran åkte hem, och det var ganska tryckt stämning hemma. Men det hade ju i alla fall gått någorlunda bra, vi tröstade oss med det. Sedan ringde de från sjukhuset och sa att de hade upptäckt att Hanna var under 15. De tar inte bort mjälten på så unga personer, så hon fick väckas från nedsövningen utan att ha blivit opererad. Det tyckte hon var lite snöpligt, för hon hade nog velat bli opererad. Hon låg kvar två veckor på sjukhuset och fick bl.a. rejält med smärtstillande, nästan så att hon blev beroende. Hon vill gärna ha sprutor, inte stolpiller! Och ibland ljög hon om smärtan för att hon ville ha morfinet, som kändes skönt. Hon minns att hon var lite besviken över att vi inte pysslade om henne mer än vi gjorde. Hon kände att hon hade velat bli tyckt mera synd om. Men direkt kom vi med skolböcker, och mamma tyckte att det luktade äckligt i rummet och ville vädra. Men Hanna fick ett Gameboy Colour, och det var hon glad för. Fanny kom till henne på sjukhuset varje dag, hon flätade Hannas hår. – Som en rolig sak under året valde Hanna att säga ”David”.

Anna-Karin Ståhl Mosten var med i gruppen hos Hedvig och hade själv hästar. Miranda var hennes häst. Senare kom Hanna till Anna-Karins gård. Anna-Karin var gift med Patrik Mosten och de köpte en gård i Lurbo. Anna-Karin erbjöd alla i stallet i Bältinge att flytta sina hästar dit, och ridverksamheten överfördes till Lurbo. Hanna flyttade med och blev då medryttare på Miranda, det var ett särskilt ansvar. Hedvig var inte med i Lurbo.

Görans 50-årsdag firades med ganska stor fest på O’Connors vid Stora torget. Där var så gott som alla släktingar och nära vänner, liksom några arbetskamrater (bl.a. dåvarande justitieministern Laila Freivalds och enhetscheferna under Göran, alltså Sten Andersson, Dag Mattsson och Per Hall). Det var otroligt trevligt och lyckat, det tyckte i varje fall Göran. Barnen höll tal och systrarna hade gjort ett album som är roligt att ha. Drygt 43 000 kronor kostade kalaset allt som allt.

På påsklovet var Susanne, Göran, Hanna, Fanny, Amanda och Agnes i Riksgränsen. Vi gjorde då även en resa ut på fantastiska Lofoten med båtresor tillbaka till Narvik.

Adam Egermo föddes den 27 mars. – Kerstin blev tvungen att sluta arbeta på grund av sin Alzheimersjukdom. En sorg.

Hanna konfirmerades. Maria Rengård Sivertsson var konfirmationspräst.

Göran fick cykeln, plånboken och mobiltelefonen stulna.

Kerstin Horned fyllde 50 den 5 maj, och vi var där på Gnejsgatan och firade henne. Där var bl.a. Bönners, Svahns, Björnståhls och Gregersens. Katharina, Nils-Petter Gregersens fru, heter Ekman i efternamn och är från Österbymo. De har flickorna Malin, Sofia och Elisabeth. Karin Horned och Malin var kompisar. – På festen var det bl.a. en frågesport där det avslöjades att Kerstin hade sett Mitt Afrika med Meryl Streep och Robert Redford precis hur många gånger som helst. Det framgick också att Kerstin tvättar golvet väldigt ofta.

Vi hade besök av familjen Weiss på sommaren, alltså Bob, Barb, Geoff och Aaron. Hanna kommer ihåg dom mycket väl, men Karin minns inte om hon träffade dom. Petter var i alla fall med, det ser vi på en bild. Hanna kommer ihåg att Geoff och Aaron frågade, när vi var nere på stan: ”What is slut rea? What is dam barn?” Vi gjorde bland annat utflykter till Stockholm och Vreta udde.

I juli var Susanne, Göran och Hanna i Australien, och på vägen hem också i Singapore. Två och en halv vecka varade resan (7-24 juli). Göran skulle delta i en familjerättskonferens i Brisbane (ISFL:s 10:e världskonferens), där han presenterade ett papper (om bl.a. kollisionen mellan barnets bästa och rätten till familjeliv) tillsammans med Patrik Örnsveld. Vi såg Brisbane och omgivningarna under en knapp vecka och gjorde bl.a. en utflykt till havet och upp i bergen. Sedan flög vi till Sydney och var där i ungefär en vecka. Där träffade vi också Mary Fisher och Lou Pether och umgicks med dem ganska mycket. Vi gjorde några utflykter och var bl.a. på Taronga zoo (där det fanns en massa koalor och där Hanna köpte en zebromask), på operahuset och i Olympic park (där OS skulle hållas ett par månader senare). På operahuset såg vi The Gondoliers av Gilbert & Sullivan. Vi träffade även bl.a. Euan Upston (Lou's ex-man). På hemvägen var vi i Singapore under ett par dagar. Vi tog en guidad tur och var bl.a. på Raffles Hotel och drack en Singapore sling. Vi gjorde också en tågresan upp i landet, till gränsen mot Malaysia.

Susanne och Göran hade 25-årig bröllopsdag den 6 augusti. Vi firade genom att åka på fin-picnic ut till Ultuna.

Vi var i Floda och firade Suss 50-årsdag. Där var även bl.a. Svante Forenius och Suss bror Michael. Suss fyller den 3 juni. – Senare firade vi även Olov Larssons 50-årsdag i Enhörna. Om vi minns rätt hölls då också årets sommarfest med tävling. Britta hade ordnat tävlingen och Rolf vann. Därmed fick han sin tredje inteckning i vandringspriset och tog hem det för alltid.

På hösten hade vi besök av Ellen och hennes särbo Jörgen Eriksen. Vi gjorde bl.a. en utflykt till Kronåsen och Sten Sture-monumentet.

Under detta år med massor av 50-årsfiranden var vi även på Mia Idars 50-årsmottagning i Stockholm.

Ove Horned fyllde 50 den 2 november och hade kalas i en hyrd lokal. Det var ett stort kalas och bl.a. Bönners, Svahns, Kerstins kusiner (bl.a. Håkan och Mats Fyhr) och en massa folk från Kriminalvården var där. Även Kerstins morbror Sven var med (näst längst till höger på ett kort när de står på scenen), liksom förstås Oves syskon. Gunnar Engström spelade munspel. Susanne hade honom till bordet, han var jättetrevlig.

På julen var vi hemma på Hörnstensvägen. I mellandagarna hade vi besök, som vanligt, av Görans systrar med familjer. Karins Olof var med på en julfest. År 2000 var julfilmen Billy Elliot.

Nyår firades som vanligt med Larssons och Hörnquists.

Susanne var även detta år på Livsmedelsverket, biologiska enheten. Avhandlingsarbetet tog ganska mycket tid med ibland besvärliga problem (se 2000). Men det var alltid stimulerande och nästan alltid roligt. Samarbetet med bihandledarna var väldigt bra, liksom med de forskare utomlands som Susanne fick kontakt med. Forskningsuppgiften kändes dessutom mycket meningsfull, den var utan tvivel praktiskt viktig. Allteftersom gick dessutom själva skrivandet bättre och bättre. – Monica Olsen vikarierade detta år som chef för biologiska enheten. Emma Frändberg var föräldraledig.

Göran gjorde sitt sista år (knappt) i Justitiedepartementet. Redan föregående höst hade Kristina Rennerstedt, som då var statssekreterare, bett om förslag på personer som kunde efterträda Hans Regner som justitiekansler. Göran nämnde några namn, bl.a. Per Virdesten, men sa att han också själv var intresserad. Och utnämningen kom före sommaren 2001 med tillträde den 1 oktober. Människor var väldigt uppskattande och trevliga, och Göran har en lång lista på presenter och gratulationer av olika slag. – Men innan Göran lämnade Justitiedepartementet hände det även detta år ganska mycket. Att ingå i ledningsgruppen innebar som sagt en hel del kontakter med de politiska frågorna, och det var långa diskussioner både inom Justitie, med andra departement och ibland även med personer i riksdagen. Denna sommar (eller möjligen 2000) gjorde också civilrättsenheterna en resa till London med bl.a. besök hos Lord Chancellor's office och på Svenska ambassaden. Och i övrigt var det resor till Ottawa (åter med Haagkonferensen, då passade Göran för övrigt på att se en NHL-match med Ottawa Senators, det var när Daniel Alfredsson var ganska ny i klubben), Edinburgh (EU-möte), Levi (familjerättsseminarium), Wien (UNCITRAL), Haag (Haagkonferensen förstås) och Åland (NÄL). – Med jobbet som justitiekansler började den allra roligaste tiden i Görans yrkeskarriär. De åtta åren som JK var fantastiskt spännande och intressanta. När Göran kom till myndigheten, som då fanns i enbart Överkommissariens hus på Riddarholmen, var det 16 medarbetare allt som allt inkl. en notarie. Det var Håkan Rustand, Gun Löfgren Cederberg, Britt-Mari Lundberg och Daniel Kjellgren som var byråchefer. Margit Kallner var byrådirektör med ansvar för ekonomi, personal och administration, hon blev sedermera kanslichef. Och så var det några rättssakkunniga och tre personer (förutom Margit) på kansliet. – Till justitiekanslerns privilegier hörde att bli bjuden på Svenska Akademiens högtidssammanträde och då ha en särskild plats i salen. Detta första år var Göran "ensam" där, men senare följde Susanne med utom vid ett par tillfällen då Karin (2004) resp. Hanna (2005) ersatte.

Petter jobbade på Katalin Östra station hela detta år och var lite grand av spindeln i nätet där. Det var ett hektiskt men roligt år, som var fullt av arbete men som Petter trivdes ohyggligt bra med. Den nya restaurangen, som Petter kallar Östra (efter Östra Station), gick som tåget. Han bodde på Östra Ågatan 65 tillsammans med Janne Lundkvist. – På våren detta år träffade Petter Tamela, som kom och sökte jobb hos honom på Östra. Han hjälpte henne att hitta andra jobb än hos honom, eftersom han enligt reglementet inte kunde dejta egen personal. Tamela och Petter började ses, och efter bara några veckor blev Tamela rätt bofast hos Petter och Janne. Någon gång i slutet av sommaren började de prata om hur det skulle vara om de förflyttade sig tillsammans till Costa Rica. Tamela åkte tillbaka dit precis före terrorattacken i New York 9/11 och Petter tog en månad ledigt från jobbet och åkte dit och hälsade på henne och familjen. Han "rekade" och kände efter om en flytt borde förverkligas eller ej. Det kommande året blev flytten till Costa Rica av. Då hade Petter fått ihop en försvarlig summa pengar efter ett antal års sparande hos Didner & Gerge, som var mycket framgångsrika. – Pandys hund Neo var detta år, och några år dessförinnan, en huvudfigur i Petters och hans kamraters liv. Neo var en enorm Grand Danois som levde ett fantastiskt liv och var älskad av alla i sin närhet.

Karin jobbade på flera olika krogar det här året, bl.a. med kasinoverksamheten. Bland de krogar som hon har jobbat på kan nämnas Alcatraz, Påvels, Sala stadshotell och Flustret. Hon hade jobbat på krogen parallellt med studierna även tidigare, både för att det var kul och för att det gav en inkomst. Hon var också ibland på Mio (möbelaffären). – Under våren lämnade hon sin lägenhet och flyttade tillbaka till sitt rum på Östgötagården (som hon hade hyrt ut under tiden), medan vi hjälptes åt att leta lägenhet. Vi köpte Karins lägenhet på Öfre Slottsgatan 16 på hösten, och hon höll på att flytta in när 9/11 hände. Då var för övrigt Hanna och Susanne i köket hemma på Hörnstensvägen, medan Göran var på jobbet i Justitiedepartementet, en ganska lång stund i statssekreteraren Dan Eliassons rum. Alla höll andan av fasa när det andra tornet rasade i direktsändning.

Hanna gick ut nian till sommaren. Det var fortfarande tungt för henne att göra läxorna. Hon minns gymnasievalet bra. Hon tyckte det var så jobbigt att ta sitt livs kanske viktigaste beslut. Till slut valde hon Natur media, för då hade hon alla dörrar öppna. Hon undersökte också mediaprogrammet på GUC, men tyckte att det var skruvt. Fanny gick liksom Hanna på Skrapan (Lundellska skolan) på Ulleråkersområdet. Agnes, som gick IB-programmet på Katedralskolan, flyttade till Wales under ett år efter ettan. Minna gick fransklass och Amanda läste journalistik på Ekebyskolan. Hannas klasskamrater var bl.a. Kristina Dahlin, Lovisa Ahnlund och Sofia Wiberg (som alla tre var med till Australien och Nya Zeeland, se

2005). Och så var det Maria Tunström, Annika Kihlström, Caroline Nydahl, Rebecka Rynning, Elin Eriksson, Isabelle Petersson och Johanna Sandström. Och Agnes W i ettan. Anders Sunesson gick i den klassen, han hade varit i USA ett år. Andra killar var Per Hellström, Per Wikström, Axel Lindblom, Staffan Dahlén, Kalle Eriksson, Pinak och Emil. Bland lärarna fanns de två klassföreståndarna, Tina Grönvik och Birgitta. Tina hade biologi och kemi. Fysikläraren hette Inger och var väldigt rolig. Hon var också lärare på Ångström mittöver. Hennes brorson bodde hos henne, och de rättade prov tillsammans. Gympalärare var Jörn Norrman. – Och vad tyckte då Hanna om gymnasiet? ”Jo, det var väl bra.” Det var fortfarande lite tungt med läxorna, men hon var lite mer avslappnad än i högstadiet. Hon hade börjat känna att livet var mer än skolan. I gymnasiet blev hon också med i elevrådet och tyckte det var kul. Franska gick aldrig bra i skolan, inte heller i gymnasiet. Matte hade alltid gått bra tidigare, men i gymnasiet blev det lite problem ibland. Fysik och kemi och biologi gick bra. – Hanna umgicks som vanligt mest med tjejerna i Klicker, men hon hade även en hel del andra kamrater. I ettan på gymnasiet hängde hon mycket med Knivstattejeerna. I nian var det bl.a. Emmeli Sjöqvist och Caroline Selén, som gick i samma klass (9 F). Och det var Sofia Danielsson, Maria Hermansson, Elin Ternström och Sofia Lemhagen. Dom tjejerna hade en lokal i Ekeby, och det hände att den lokalen utnyttjades för vissa lögner. Man sa att man skulle ha tjejmiddag och sova över i lokalen, medan det i själva verket handlade om killar. Och för Hannas del var det vid denna tid David Westerlund. Hon gick med honom till balen efter nian. Det var på Skaris och Hanna hade en rosa och lila klänning som Karin hade sytt.

På tal om klänningen så minns Hanna tydligt detta som ett tillfälle när Karin och hon blev kompisar. Hanna skulle alltså sluta nian och Karin frågade om hon fick sy Hannas balklänning. Det var när Karin bodde tillsammans med Olof i Flogsta, och klänningen provades där. Det kändes väldigt speciellt för Hanna då att vara hemma hos Karin. Och det blev den snyggaste klänningen! Efter detta blev det något slags förändring i relationen mellan Hanna och Karin. De pratade på ett annat sätt med varandra. Karin hade bl.a. gjort ett konstverk som de pratade om, och Karin berättade lite om Olof på ett sätt som hade varit otänkbart tidigare. På julen senare under året, när vi gick igenom en tråkig och en rolig sak, sa Karin som en rolig sak att hon och Hanna hade börjat umgås som kompisar. Det kändes väldigt speciellt för Hanna, hon hade aldrig anat att Karin skulle säga så.

Amanda Axén, Mats och Lenas dotter, föddes den 10 februari detta år.

Det här året fyllde Görans syster Kerstin 60 år och firade på Söderköpings brunn. Vi kom dit i vår nya bil, en blå Volvo S40 (SGU 234) som vi fortfarande har kvar. Det var första gången vi hade köpt en fabriksny bil. Anders E noterade bara att vi inte hade tagit bort vinterdäcken.

Görans present till Kerstin var en resa till Balticum. Dit åkte Kerstin, Sten-Olof och Göran på sommaren. De var i Tallinn, Tartu och Narva, ända bort till gränsen mot Ryssland, och i Riga + en del i Lettland i övrigt. De åkte i Sten-Olofs och Kerstins Saab. Det var en mycket lyckad resa. Sten-Olof hade länge velat åka till Balticum och uppskattade det mycket. Han blev visserligen magsjuk på hemresan, och väl i Sverige blev även Kerstin magsjuk. Men det tog inte bort de trevliga minnena. Det finns ett litet album från denna resa.

På sommaren var Hanna, som ofta, på Gotland med bl.a. Fanny. De bodde i familjen Söderqvists sommarhus i närheten av Slite. Fanny och Charina tog med hästar till Gotland, bl.a. deras Tindra. Ett tag hade de med även Jasmine som sällskapshäst till Tindra. Ett år tog de dit Miranda, alltså Anna-Karin Ståhl Mostens häst som Hanna var hjälpryttare på. Hanna brukade flyga till Gotland eller ta färjan. Och hon var där oftast i två veckor, medan hästarna var där. Det här fortsatte även under gymnasiet. – Den här sommaren åkte tjejerna till Gotland och campade. Det var slut mellan Hanna och David Westerlund, och Hanna träffade en kille som hette Markus Gärd och var från Sandviken. Han var åtta år äldre än hon. Hanna minns att Petter blev arg för det. Och då var han ändå ihop med Tamela, som var nio år yngre än han. Markus besökte oss i Uppsala ett par gånger. – Hanna slutade rida det här året. Det skedde genom att Miranda flyttades.

Vi brukade alltid göra en utlandsresa på sommaren under Hannas hela uppväxt, och det bör vi ha gjort den här sommaren också. Men detta är ett år som vi har väldigt få fotografier från, de som fanns förstördes när Görans externa hårddisk rasade i golvet 2009. Så i varje fall för närvarande kan vi inte komma ihåg vart vi (eventuellt) åkte.

Sommarfesten i år var hos Johanssons. Rolf, som vann vandringspriset för gott förra året, hade satt upp ett nytt pris. Britta tog den första inteckningen.

På julen var vi hemma i Uppsala och i mellandagarna hade vi som vanligt besök av släktingarna från Östergötland och Småland. Årets julfilm var den norska Elling som var nominerad till en Oscar för bästa utländska film men som inte fick något högt betyg av oss (Göran gav en 6). Susanne och Hanna såg Amelie från Montmartre i stället.

På nyåret firade Susanne och Göran som vanligt med Hörnquists och Larssons.

År 2002

Susanne fortsatte att arbeta på Livsmedelsverket och med sin avhandling. Det var fortsatta problem med handledaren Marie-Louise Danielsson Tham och hennes Vilhelm (se år 2000). Som tur var fanns Kaggen och Roland Lindqvist. På hösten tyckte Susanne att det var ganska segt på jobbet, och hon noterade det som en tråkig sak när året skulle summeras i mellandagarna.

Göran var justitiekansler, på andra året. Det blev snabbt ganska mycket att göra, och med tiden också rätt omfattande medieuppmärksamhet. Jobbet var hela tiden trevligt med lojala och skickliga medarbetare. Håkan Rustand blev ganska snart ställföreträdare för justitiekanslern med utökade befogenheter. Det nordiska samarbetet utvecklades med åren, och vi tog initiativ till träffar med ländernas motsvarigheter till JK. I Danmark var det Kammeradvokaten, i Norge Regjeringsadvokaten, i Finland Justitieministeriets avdelning för statens skadeståndsansvar och i Island Regjeringsadvokaten. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Helsingfors. Och den 14 maj var det teklubb i JK-huset. – Det var ett familjerättsmöte i Uppsala, troligen för att färdigställa någon av de nordiska böckerna. Svend Danielsen, Urpo Kangas, Peter Lödrup, Anna Singer, Tove Fries (från norska Börn- och familjeministeriet) och Anders Agell var med. Göran var med på en middag.

Petter jobbade på Katalin en kort tid i början av året, men redan i januari eller februari gick flytten till Costa Rica tillsammans med Tamela. De bosatte sig i huvudstaden San José och öppnade ganska snart en restaurang, Cavale, i en lokal i stadsdelen Zapote som de lät bygga om. Namnet Cavale, som betyder ungefär ”gömsle”, hade Petter hittat i boken Papillon av Henri Charrière. – Före flytten till Costa Rica gjorde Petter och Göran en resa till norra Italien för att se på fotboll. Vi bodde i Milano och såg Inter–Torino där. Så tog vi tåget till Verona och såg Verona–Atalanta. I Milano var vi också på middag hemma hos Donatella och Carlo Lampugnani.

Karin var ganska nyinflyttad i sin lägenhet på Öfre Slottsgatan. Hon jobbade på restauranger och på Mio som föregående år. Från och med detta år var hon inte längre aktiv på Östgöta nation.

Hanna gick i ettan på gymnasiet på våren och i tvåan på hösten. Hon gick som sagt i Lundellska skolan, som numera låg på Ulleråkersområdet (förr i tiden låg den vid Trädgårdsgatan och därefter i gamla Johannesbäcksskolan). Se föregående år angående kamrater, lärare m.m. Agnes var i Wales ett år från hösten. På sommaren var Hanna i Juan les Pins i Sydfrankrike och gick en franskkurs tillsammans med Emmeli Sjöqvist. Susanne och Göran hälsade på henne där (se nedan).

På våren gjorde vi två resor till Riksgränsen. Den första resan, på sportlovet, gjorde vi i familjen ensamma. Vi bodde på hotellet och åt på restaurangen där på kvällarna. På lunchen åt vi antingen i restaurangen vid nedfarten eller nere i hotellrummet. På påsken var vi där med Hörnquists och Larssons, och då var vi även i Narvik. Fanny var med oss, Karin var inte med.

Vi hälsade på Petter och Tamela i Costa Rica i mars. Det var Susannes födelsedagsresa. Vi gjorde en veckolång biltur i landet, först till Karibienkusten och sedan tvärsöver landet till Stillahavskusten. Där bodde vi på ett hotell i Manuel Antonio och firade Susannes 50-årsdag där. Badade gjorde vi förstås vid

båda kusterna, och det var jättehärligt. Vi hälsade också på Tamelas syster Marine och hennes man i Barbilla, en djungel mitt i landet. Där bodde vi en natt och gjorde en rejäl vandring i urskogen. Vi såg bl.a. mycket färggranna grodor och många fåglar. Under veckan hälsade vi också på Tamelas föräldrar, Ingemar och Maria, som bodde i San José men var på väg att flytta till ett hus i Orotina åt Stilla Havskusten till. Och vi tittade också till den lokal där Cavale var under byggnation.

På sommaren hade Göran skolträff i Kisa. Det var 35 år sedan han tog realen år 1967. Några åt lunch på Kisa Wärdshus, och efter ett besök på Värgårdsskolan var det middag på Bygdegården. Det var också fika för några inne på Elimkyrkans gård.

Hans-Erik konfirmerades i Tyska kyrkan, och det var fint firande hemma hos familjen Täpp. Ellen var med liksom Andreas och Magnus med dåvarande flickvänner. Husam och Randi var också med. I present från sin mormor fick Hans-Erik Olles fickklocka.

I juli var det 50-årskalas för Lars Edlund i Norrköping. De hade ställt upp ett stort tält i trädgården. Årets sommarfest var hos Larssons i Enhörna. Susanne vann tävlingen, som Britta ordnade.

På sommaren var Susanne och Göran i södra Frankrike och nordvästra Italien. Vi flög till Nice och hyrde bil där. Vi åkte upp i bergen och bodde i Grasse och Lavande. Vi hälsade också på Hanna i Juan les Pins och Antibes (se ovan), och egentligen var det väl det som var huvudanledningen till resan. Tillsammans åkte vi tre till Cannes, Nice och Monaco samt till Ventimiglia på den italienska sidan.

I december hade PO och Gudrun gemensamt 50-årskalas på Sven Dufwa. Och även Rolf och Ingela hade gemensamt födelsedagskalas, på Eklundshof.

I mellandagarna kom Kerstin och Lotta med familjer som vanligt på besök i Uppsala. Årets julfilm var Alla älskar Alice i regi av Richard Hobert med Lena Endre, Mikael Persbrandt och Marie Richardson i huvudrollerna. Lotta och Anders såg dock Mitt stora feta grekiska bröllop i stället.

Nyår firade vi tillsammans med Hörnquists och Larssons. Det var sista gången som Gudrun var med, för det påföljande året skilde sig hon och PO.

--

I årets riksdagsval fick S en framgång (39,8 %) och kunde fortsätta regera med stöd av V och Mp. Göran Persson fortsatte som statsminister.

År 2003

Susanne fortsatte att arbeta på Livsmedelsverket, biologiska enheten, och det var spännande och kul (se 2008). Hon jobbade också med sin avhandling. Nu började avhandlingsarbetet närma sig slutet. Marianne Boysen blev ny enhetschef efter Emma Frändberg. Marianne stannade till 2009. Under två år, då hon var föräldraledig med tvillingar, vikarierade Monica Olsen resp. Hans Lindmark för henne.

Göran hade nu varit JK i två år och trivdes allt bättre. Jobbet var olikt de som han haft tidigare genom att det var så självständigt och gav så goda möjligheter att tänka och agera efter eget huvud. Det här året hade vi ett möte mellan JK och JO i JK-huset, det s.k. Överkommissariens hus. Alla fyra JO var med: Claes Eklundh, Kerstin André, Nils-Olof Berggren och Anna-Karin Lundin. – Göran ägnade sig en del åt

Qi Gong under ledning av Anna Skarhed. Det var tidvis väldigt givande. För Anna var Qi Gong ett led i att komma tillbaka till hälsan efter maken Lars stroke och hennes utbrändhet efter det.

Petter bodde i Costa Rica tillsammans med Tamela och hade kommit igång med Cavale. Det gick trögt i början, men med åren etablerade de sig och det gick bättre. De kom på besök till Uppsala på sommaren och vi åt bl.a. middag på Katalin, vid ett bord utomhus.

Karin jobbade även detta år på restauranger och på Mio. Hon bodde kvar i sin lägenhet på Övre Slottsgatan.

Hanna gick i tvåan på gymnasiet på våren och i trean på hösten. Som en tråkig sak under året nämnde hon ”hostan”, och som en bra sak nämnde hon ”födelsedagsfesten”. Hon fyllde 18 år och blev myndig i år. – Hela Klicken är fotograferad i vår kökssoffa, alltså Hanna, Fanny, Amanda, Minna och Agnes.

Vi var på barndop i Bälinge. Det var Gustaf som var nyfödd (8 december 2002). Hjöjjan var där liksom Lenas mamma och hennes systrar, Jan och Gunilla och vi.

Allith dog detta år, 91 år gammal. Hon begravdes i Tjärstad och det var en mycket fin minnesstund i prästgården.

Susanne, Göran och Hanna gjorde en resa till Danmark och Västkusten på sommaren. Vi åkte först till Järborgs på Tjörn. Där firades Bo Järborg 85. Vi gav honom en bok om de viktigaste filosoferna och en fin fågelbok. – I Danmark hälsade vi på Henry i det hus inne i Snedsted dit han och Henny hade flyttat strax före hennes död år 1999. Kurt och Ane-Marie var där, liksom Karsten och Margit. Vi var också i Hornbæk och hälsade på Gunhild och Ingvard. På hemvägen var vi i Ängelholm och hälsade på Jörgen, Tina, Petra och Sanna. Där bodde vi också över en natt. Sanna var drygt två år då (hon är född den 3 februari 2001), Petra fyra år äldre (hon är född den 29 mars 1997). Och så hälsade vi på Bibban på Gasverksgatan. Tillsammans med henne var vi på kyrkogården i Ängelholm, där Sven är begravd i minneslunden.

Vi hade ett kalas i trädgården på Norra vägen i Österbymo. Ingen fyllde jämnt, så det var förmodligen inte mer än en ”släktträff” när vi var på besök i Östergötland.

Vi lånade Hökhult av Anna Skarhed en dryg vecka denna sommar. Och under ett par dagar hade vi besök av Carlo och Donatella Lampugnani, som kom med tåget till Kisa. De hade dyra fina skor som kanske inte passade så bra i Hökhult. De hade också dyrbara presenter med sig. Vi fikade bl.a. vid Lomsjön och körde en tur åt Björkfors. Vi ville visa dem Kindabygden. Men det förstod nog inte Donatella, för hon frågade Göran under bilfärden ”Göran, why are we doing this?”. De uttryckte sig även illa om invandrare, och det blev inte mycket av med kontakterna med Carlo och Donatella efter detta.

Horneds var på besök hos oss i Hökhult. Detta var dock inte det tillfälle då Göran övningskörde med Mats. Det måste ha varit ett par år senare. Göran minns det för att han gjorde bort sig och slarvade med att stänga grinden när de åkte ut på vägen utanför Hökhult. Bonden i gården bredvid fick hålla tillbaka korna när de var på väg att smita ut.

Göran och Karin gjorde en semesterresa till Tunisien, till Sousse vid havet. Det var första gången i Afrika för bådas del. Vi läste flera böcker under resan båda två.

Hanna och Fanny kom ridande på varsin häst en dag förbi Hörnstensvägen. De blev fotograferade inne i vår trädgård. – Sommarfesten detta år var hos oss. Susanne hade ordnat tävlingen och Britta vann sin andra inteckning i vandringspriset.

Anna Lindh mördades den 11 september. Det var en psykiskt sjuk 24-åring vid namn Mijailo Mijailovic som gjorde det just i slutskedet av den valrörelse som handlade om införande av euron i Sverige. Ja-sidan förlorade, trots mordet kan man kanske säga. Så någon euro blev det inte i vårt land.

I mellandagarna hade vi besök av Kerstin och Lotta med familjer. Detta blev dock tyvärr den sista gången. Kerstins sjukdom satte definitivt stopp för hennes och Sten-Olofs rörlighet. Julfilmen i år var Skenbart, en film om tåg i regi av Peter Dalle med bl.a. Gustaf Hammarsten, Magnus Roosmann och Anna Björk.

År 2004

Susanne spurtade intensivt med avhandlingsarbetet under det här året. Hon skrev på sin s.k. kappa, dvs. sammanfattningen av de fem artiklar som hon skrivit tidigare. Fyra av dessa var publicerade innan avhandlingen lades fram. – Bertil Norbelie gick i pension och ersattes som GD och chef för Livsmedelsverket av Inger Andersson, verkets första kvinnliga GD. Hon var inte så tokig men nådde inte upp till Bertils nivå som chef. Hon stannade till 2013.

Göran hade ett intensivt och bra år som JK. Någon kom på idén att myndigheten skulle ställa upp med ett lag, eller två, i Bellmanstafetten. Det är en löparstafett på 5x5 km som går i slutet av augusti ute vid Frescati. Och vi anmälde två lag. Göran sprang i det ena tillsammans med Jan-Olov Sundqvist (JOS), Elin Carbell, Marlene Stenmans kille och en tjej vars namn just nu inte dyker upp. Susanne sprang i det andra laget tillsammans med Marlene Stenman, Erik Mosesson, Peter Lidman och Gunilla (Göran minns inte hennes efternamn). Det var mycket trevligt. – Vid slutet av året var Göran på Österåkers fängelse tillsammans med Trond Sefastsson och hälsade på Veija Borg. Han var en följetong under Görans JK-år.

Petter var i Costa Rica och vi hörde av honom lite då och då. Cavale började gå bättre.

Karin jobbade även detta år på restaurang, bl.a. med casino, och på Mio. Hon bodde förstås på Övre Slottsgatan 16. – Som en tråkig sak det här året anmälde Karin ”att stå i kö 4 timmar för Empire State Building”. Hon gjorde alltså en resa till USA. Det var mest för att hälsa på Erik Mats, som jobbade där.

Hanna gick ut gymnasiet och tog studenten. Hon fick priset som bästa kamrat, en stor glädje för föräldrarna förstås. På mottagningen hemma på Hörnstensvägen var dessa personer med förutom Hanna: Göran, Susanne och Karin, Kajsa och Niklas Westman, Johanna och Johan (Lambertz och Stenberg), Vibeke, Jan-Erik, Hans-Erik och Brita, Janne och Åsa (grannarna), Jan, Gunilla, Helena och Niklas Andersson, Mats, Lena, Amanda och Gustaf Axén samt Owe och Kerstin Horned. – En av klassföreståndarna (den som var man, Hanna minns inte hans namn just nu) sa på avslutningsdagen att de borde ha en klassåterträff och att han hoppades att Hanna och Annika skulle ordna det. Så blev det också (2014). – Hanna lämnade nu Landings, och efter studenten jobbade hon i stället på Restaurang Ugglan i Kungshörnet och på Waynes för att få ihop till den resa som hon planerade tillsammans med tre tjejer till våren (se 2005). Och hon fick ihop så mycket som 55 000 kr. På hela hösten var hon ledig bara två dagar. – Hanna var kvar på gården i Lurbo och red hela detta år. Hon var medryttare på Miranda, vars mamma var Minerva som också fanns hos Anna-Karin. De första åren i Lurbo red hon även andra hästar, men sedan blev det bara Miranda. Det var inte så mycket lektioner på slutet. När de flyttade hästarna till Anna-Karin var Hedvig inte med längre.

På påsken åkte Göran, Hanna och Minna till Riksgränsen. Några av tjejernas kompisar var också där, de bodde i tält nere på sjöisen. Vi bjöd alla på mat en kväll. De som var med var Anders Sunesson, Axel Danielsson, Axel Lindblom, Julia Martinis (de både sistnämnda är nu gifta och har barn) och Christina Bergmark.

Susanne och Göran gjorde sin dittills intressantaste utlandsresa. En månad i Indien. Vi flög till Delhi och bokade där in oss på flygresor som skulle täcka hela månaden. Egentligen hade vi tänkt åka tåg men blev övertalade på turistbyrån att flyg skulle fungera bättre – och det gjorde det säkert också, i varje fall snabbare. Vi flög först till Kashmir och var där i nästan en vecka. Där red vi bl.a. upp på en av Himalayas lägre toppar, drygt 5000 m över havet. Sedan flög vi vidare till Mumbai (Bombay) och sedan till Goa, Kerala, Calcutta och åter till Delhi. Vi avslutade sedan med en vecka runt Rajasthan och hade då en hyrbil med chaufför, Rakesh, som vi blev mycket goda vänner med. I Jaipur i Rajasthan träffade vi Rekah, som Göran mött på en familjerättskonferens i Köpenhamn något år tidigare. Hon var advokat och ordnade en

träff med andra advokater i stan. Göran höll ett litet anförande och svarade på frågor. Rekah ordnade också träffar med hennes föräldrar och med goda vänner. Hon var då gift med en man, Pyush, som hon dock skilde sig från strax senare. – Även i ett tidigare skede av resan hade vi en bil med chaufför. Det var mellan Mysore och Bangalore. Och från Bombay åkte vi tåg till Pune och hälsade på den SOS-barnby där vårt fadderbarn Rohan bodde. Vi blev mycket väl mottagna och fick även träffa Rohan, fast han nyligen hade flyttat ut ur byn. Hans fulla namn är Rohan Kashinath Dhamale, och han är född den 8 oktober 1987. Senare fick vi ett annat fadderbarn i Pune, en flicka som heter Arti Bhimshankar Dishmane. Henne har vi fortfarande kvar. Vi har inte tillgång till hennes födelseuppgifter just nu, men hon bör vara född år 2000. (Vårt andra fadderbarn, Bendek i Ghana, är född 2006.) – Vi har ett fullmatat album från Indienresan, som verkligen var fantastisk på alla sätt.

Sommarfesten det här året var hos Britta och Olov i Enhörna. På dessa fester ingår alltid en tävling med flera grenar. En av grenarna det här året gick ut på att man skulle känna igen sin partners fötter och smalben med händerna när man hade ögonen förbundna. Det var Britta som hade ordnat tävlingen och Susanne vann sin andra inteckning i vandringspriset.

På sommaren gifte sig Karin Horned med Tobias Thorén. Karin var med på bröllopet, som var på Bjärka Säby slott.

Den här sommaren var det en ny träff i Kisa, denna gång med gänget i Hemgården och Åkerdala. Det var Bitte, Anna-Carin, Margareta, Toto och Göran som sågs. Vi var bl.a. uppe på Hemgårdens vind och tittade ut över Kisa genom takluckan. Och vi bjöds på kaffe hemma hos Göte och Ingrid Lindqvist på Fimongatan, där de fortfarande bodde i det hus som de flyttade till från Hemgården när det var nybyggt.

Vi bjöd hem våra gamla Hörnstensgrannar på träff. Ingemar Wängelin och Margareta (Rolands fru) var döda, men de övriga från våra fyra hus kom. Det var alltså Sune och Elny Mårtensson, Kerstin Wängelin och Roland Svensson. Karin var också med.

En helg var vi hembjudna till Göran Lind och hans fru på tennis med middag i Håtuna prästgård, där de bor. Torgny och Karin Håstad var också med + ett par som vi inte minns namnet på. Susanne sitter bredvid honom på ett fotografi ute i Linds fina lusthus. Det småregnade utanför och var väldigt vackert.

Kissen började bli gammal, det ser man på några bilder. Vi hade haft henne sedan hon var alldeles liten, år 1992, och hon blev alltså 12 under året.

Det här året var Karin med Göran på Svenska Akademiens högtidssammanträde den 21 december med mottagning hos landshövdingen (Per Unckel) efteråt.

Traditionen med mellandagsfirande hos oss med Görans systrar och familjer fick som sagt avbrytas från och med detta år på grund av Kerstins sjukdom. I stället inleddes en ny tradition med träff den 28 december (Sara Sellins födelsedag) tillsammans med Hjöjjan och hennes familjer + så många som möjligt i övrigt i släkten. Det här året var vi hos oss, och de som var med var Hjöjjan, Gerd, Jan, Gunilla, Helena, Magnus, Niklas, Mats, Lena, Amanda, Gustaf, Susanne, Göran, Karin, Hanna och Anders S. Även Lotta, Anders, Johanna, Johan och Johannas Johan var med på listan över ”en tråkig sak och en rolig sak”, men såvitt vi minns var ingen av dem med på träffen.

I mellandagarna inträffade en av de värsta katastrofer som har drabbat Sverige i modern tid. En tsunami i Sydostasien, bl.a. Thailand, svepte in från havet och dödade massor av människor i en enorm våg. Det var flera hundra svenskar som dödades, och tsunamin blev ett lika stort sår i den svenska samhällskroppen som mordet på Olof Palme 1986 och Estoniakatastrofen 1994. Tsunamin skakade också om rejält i Regeringskansliet, som fick kritik för sin katastrofberedskap. Särskilt Lars Danielsson, som var statssekreterare hos statsministern, blev rejält hudflängd. Men även Laila Freivalds fick en släng av slev. Då var hon utrikesminister.

I slutet av detta år dog Inger Eriksson, Gregers fru och Maries och Johans mamma, mycket hastigt. Ett blodkärl i hjärnan brast. Vi var på begravning i Sollentuna kyrka.

År 2005

Susanne blev klar med sin avhandling efter många års arbete och en hel del kämpande. Inte minst de senaste åren var besvärliga med strulet med handledaren Marie-Louise Danielsson Tham (se år 2000). Susanne disputerade i december, och hela familjen utom Petter – men inkl. Ellen, Vibeke, Andreas och Hans-Erik – var där och hejade. Även bl.a. Gudrun och Mia & Allan var där liksom bokcirkelgänget. Allt gick mycket bra. Anja Siitonen från Finlands smittskyddsinstitut var opponent. Susanne kände henne sedan tidigare, liksom Saija Hallanvuo som också var i Helsingfors och hade Anja som chef. En av doktorspresenterna var en "Oscarina", som kollegerna på Livsmedelsverket överlämnade. Susanne sydde sin klänning till disputationen själv och arbetade med den sent natten före. Disputationsmiddagen var på Värmlandsskällaren och väldigt trevlig. – Det här året publicerades också den fjärde artikeln i avhandlingen: "Thisted Lambert, S. and Danielsson-Tham, M-L. *Identification and characterization of pathogenic Yersinia enterocolitica by PCR and PFGE. Applied and Environmental Microbiology*, 2005, 71, 3674-3681". Susanne hade fått lite kritik för att vara alltför ambitiös eftersom det egentligen hade räckt med tre artiklar som försteförfattare. Men hon ville att arbetet skulle hänga ihop på ett bättre sätt och ville därför inte nöja sig med de tre första artiklarna. Hon fick också gehör för detta. – Den femte artikeln förelåg vid disputationen men var inte publicerad då (se 2007). Förutom de fem artiklarna innehöll avhandlingen – *Development of a PCR-based method for detection of pathogenic Yersinia enterocolitica in pork* – i vanlig ordning en s.k. kappa, dvs. en sammanfattning av artiklarna och avhandlingsarbetet. – Susanne fortsatte sedan att skriva artiklar inom Yersinia-området. Hon publicerade fyra artiklar, varav två inom detta område (se åren 2008, 2012 och 2013 nedan). Det var bl.a. två artiklar för att anpassa verksamheten på SLV till ny apparatur, s.k. realtids-PCR. Det blev massor av övertid. – Susanne deltog under ett tiotal år som Livsmedelsverkets representant i ett standardiseringsarbete i CEN (European Committee for Standardization) och ISO (International Organization for Standardization) för Yersinia. Hon hade publicerat artiklar om realtids-PCR, och det blev så småningom den metoden som arbetades fram i CEN-ISO. Det arbetet var klart år 2006 eller 2007. – Förutom de nio artiklar (sju om yersinia och två om listeria) där Susanne står som förstanamn har hon deltagit i ett ganska stort antal artiklar, bokkapitel, postrar m.m. som medförfattare. Dessa finns listade i hennes CV.

Göran gjorde sitt femte år som JK och var ganska varm i kläderna vid det här laget. Det var mycket publicitet, nästan bara positiv. Och stämningen på jobbet var härlig. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Reykjavik. Han var referent på en session om rättshaverister som var mycket välbesökt och uppmärksammasad.

Petter var fortfarande i Costa Rica, det blev sammanlagt åtta år för honom där. Susanne och Göran åkte och hälsade på honom och Tamela, och de gjorde även en bilresa ut till halvön på andra sidan Nicoyabukten. De bodde en natt i Montezuma. Fantastiskt fint!

Karin jobbade även detta år på Mio och på krog och kasino. På sommaren gick hon körkortskurs i Ludvika, och Göran och Susanne skjutsade henne och Hanna dit vid ett antal tillfällen. Sitt körkort fick hon sedan tidigt på hösten. Så det var en effektiv utbildning, och i huvudsak bra även om det blev mycket resande. Karin har inte skaffat sig någon bil, det har inte behövts, men hon har kört med hyggligt jämna mellanrum. I familjen betraktas hon som expert på fickparkeringar.

Hanna gav sig iväg på långresa tidigt i januari. Hon reste med tre kompisar från Knivsta: Lovisa Ahnlund, Sofia Wiberg och Kristina Dahlin. Vi var på Västerås flygplats och vinkade av tjejerna. De åkte först till Bali, sedan till Australien och sist till Nya Zeeland. De köpte en begagnad bil och åkte runt i. De bodde för det mesta på hostals och i sovsalar. Hanna hoppade bl.a. bungy jump på ett ställe och fick med sig en hisnande film från hoppet hem. Hon stannade i Nya Zeeland lite längre än de övriga tre tjejerna, som åkte till Thailand och Vietnam. Hanna hade alltid velat resa i Nya Zeeland, och därför stannade hon. Då reste hon tillsammans med en kille som hette Kalle Eriksson. Han var inte med från början men de träffades där nere. Han överlappade lite med tjejerna. Hanna och Kalle reste i en månad ungefär. De trivdes bra ihop i början men blev sedan lite osams. De åkte dock hem tillsammans. Med tjejerna hade hon inget problem att hålla sams. – Hanna träffade både Mary Fisher, Louise Pether och Euan Upston under resan. Han kände dom lite sedan bl.a. vår resa till Australien år 2000. – Hanna kom hem på sommaren. Sedan

gick hon en körkortskurs under sommaren i Ludvika tillsammans med Karin. Och hon klarade sitt körkort i augusti, på första uppkörningen. – Hösten 2005 var Hanna på Cupolen i Knivsta, ett slags ungdomsgård. Hon pluggade även pedagogik A på hösten, en termin. Jobbet gick ut på att ta hand om en fritidslokal som ungdomarna skulle kunna gå till efter skolan. Det var Sofia Wiberg som slussade in Hanna där. Detta jobb fortsatte även en bit in på våren 2006.

Vid den här tiden hade Hanna inte träffat Petter Tarland. Men han flyttade upp till Uppsala detta år. Då bodde han ihop med en tjej som heter Tove Persson. Hanna kände henne lite sedan tidigare. Hennes bror Dennis var kompis med Anders Sunesson.

Susannes morbror Henry dog på våren och det var begravning i mars. Göran och Susanne åkte till Snedsted tillsammans med Vibeke. De flög i ett litet plan till Thisted och var de enda passagerarna. Begravningen var förstas i Snedsteds kyrka, och middagen efteråt var på Vildsund, där nästan hela släkten träffades. Dock tyvärr inte Ellen. Vid den här tiden fanns det en fnurra på tråden mellan Ellen och hennes två syskon.

Den 18 juni vigdes Susannes gamla vän Mia Idar med Allan Eriksson på familjen Idars ställe Solbacken en bit utanför Västerås. Göran och Susanne var med.

Sommarfesten i år var hos oss på Hörnstensvägen. Susanne ordnade tävlingen och Göran vann den.

Det här året var Hanna med Göran på Svenska Akademiens högtidssammanträde den 21 december. Det var som vanligt mottagning hos landshövdingen, Per Unckel, efteråt.

Den 23 december fyllde Ellen 80 år. Det firade vi i Vibekes och Jan-Eriks hus i Tällberg och med fin födelsedagsmiddag på Åkerblads, där Ellen bodde över. Det var mycket lyckat.

I övrigt firade vi jul hemma. Och i mellandagarna var vi i Sigtuna, hos Jan och Gunilla. Det var första mellandagsträffen där. Någon genomgång av tråkiga och roliga saker gjorde vi inte det här året, den traditionen hade inte satt sig ordentligt sedan förra året. Träffen var mycket trevlig. De som var där var Hjöjjan, Jan, Gunilla, Helena, Magnus, Niklas, Mats, Lena, Amanda, Gustaf, Göran, Susanne, Karin och Hanna.

Och på nyåret umgicks vi med PO och Britta. Vi kan inte minnas säkert när PO:s Birgitta och Brittias Tommy kom in i bilden.

År 2006

Susanne hade nu lagt avhandlingsarbetet bakom sig, vilket var en stor avlastning. Hon promoverades till filosofie doktor på våren med efterföljande mycket trevlig middag på Uppsala slott. Ellen var med under både promotionen och middagen. Vi har väldigt fina bilder på de tre generationerna kvinnor i vår familj. – Monica Olsen vikarierade som enhetschef mellan två chefstillsättningar. Hon ledde in Susanne på Listeria, vilket kom att få stor betydelse. Anna Westöö var gurun på det området på Livsmedelsverket men på väg att gå i pension. ”Skulle du kunna tänka dig att ta ansvaret för Listeriaarbetet”, frågade Monica Susanne. Det innebar en stor förändring i Susannes arbete, inte minst för att man i den vevan satte upp ett antal nätverk i EU, av vilka ett rörde just Listeria. Susanne fick ta hand om det EU-samarbetet. Anna Westöö var med på det första mötet i Paris, men sedan var det Susanne som skötte det på egen hand. (Mer om detta under 2007.) För henne gick Yersinia och Listeria parallellt i nästan tio år innan man var klara med det som skulle göras i fråga om Yersinia. – En annan uppgift för Susanne var att tidvis sitta

i Livsmedelsverkets upplysning och svara på alla möjliga frågor. Även detta var det Monica Olsen som ledde in Susanne på, och det sysslade hon med i ca fyra år.

Göran var fortfarande JK och trivdes fortsatt förträffligt. Han drog igång ett utredningsarbete med hjälp av Hans-Gunnar Axberger som slutade med rapporten Felaktigt dömda, som kom att bli mycket uppmärksammas och omdiskuterad. När Göran slutade som JK sa han – och menade det – att detta var det viktigaste han gjorde som JK. Hans-Gunnar var en mycket bra utredare, och han hade Jens Västberg som sekreterare. Även Feryal Montes och Karin Palmgren Goodhe deltog i arbetet. – Det här året hände en sak som skulle få verkningar många år senare. Johan Asplunds föräldrar anmälde Christer van der Kwast och Seppo Penttinen till JK för åtal och hävdade att de hade gjort sig skyldiga till tjänstefel i utredningarna mot Thomas Quick. Vi kom fram till att inga avgörande fel var gjorda, ett beslut som kom att ifrågasättas från 2008 och framåt när Quickärendet svängde och Sture Bergwall fick resning i alla morddomarna. – Den nordiska JK-resan gick till Svalbard, ett fantastiskt resmål. Sven-Ole Fagernes var sysselman just då och ledig från jobbet som regjeringsadvokat. Vi flög i helikopter över isbjörnar och valrossar, vi besökte det ryska Barentsburg och vi fick lära oss massor om Arktis. Oförglömligt.

Petter var kvar i Costa Rica och jobbade med Cavale, som gick allt bättre. Rik blev väl aldrig Petter på sin restaurang, men han levde tidvis gott på den. Och den var mycket fin och omtyckt, det hade vi kunnat konstatera när vi var där förra året. Det här året träffade vi honom inte alls, och det var förstås lite tråkigt.

Karin började plugga juridik på hösten. Hon kände att det var dags för henne att göra något annat. Det hade inte med pengar att göra, men det underlättade att vi föräldrar utfäste oss att betala hennes studiemedel. Särskilt Göran var förstås glad över Karins studieval. Han försökte tidigt få henne att välja juridik, mycket för att hon skulle passa så bra för det. Men hennes intresse för juridiken hade inte vaknat då.

Hanna jobbade vidare i Knivsta på våren. Hon bodde hemma men började prata om att flytta. Vi hade ju hjälpt Karin med hennes lägenhet, och då var Karin 23 år gammal, nästan 24. Nu var Hanna 20 på väg att bli 21. Och vi köpte lägenheten på Torkelsgatan 16 i oktober, just innan hon fyllde 21. Den kostade 1 005 000 kr. Karins hade kostat 715 000 kr. Vi hade en uppgörelse som gick ut på att flickorna ägde 10 % var av lägenheterna, medan Susanne och Göran ägde resten. Av värdestegringen skulle vi ha motsvarande andelar. Efter några år ändrade vi detta så att de får 90 % av värdestegringen och vi får 10. Våra andelar är alltså konstanta i kronor. – Hanna började plugga på hösten. Hon var lite osäker på vad hon ville läsa, men hon tog intryck av Anders Sunessons pappa Torbjörn och började läsa till landskapsarkitekt på Sveriges Lantbruksuniversitet (Ulna). Där pluggade hon sedan i drygt fem år. Vid den här tiden var Hanna ihop med Anders Sunesson, Sune kallad.

På Sportlovet eller påsklovet var vi i Björkliden med Minna. Vi ville pröva någon annanstans än Riksgränsen, och det var trevligt även om Riksgränsen är bättre.

Gunhilds 75-årsdag firades med ett stort kalas i Gentofte. Där har vi varit på flera trevliga kalas, och så småningom hölls även minnesstunden efter Gunhild där. Men då var det 2015. Ellen var med på 75-årskalaset och höll även ett litet tal till Gunhild. Även Vibeke och hennes familj var med liksom kusiner och sysslingar. Både Karin och Hanna var med, men inte Petter förstås.

I år fyllde Anders 50, och det firades med fest i trädgården på Maskrosgratan 10 i Eksjö. Festen blev även till en trevlig släkträff. Anders föräldrar och syskon med familjer var med, liksom Lottas syskon med familjer. Bara Petter saknades. Det finns en fin bild på alla som var med. Av vår familj fick Anders en ganska fin brosch, konsthantverk från Kaleido.

På sommaren gjorde vi (Susanne, Göran, Karin och Hanna) en resa till södra Italien. Vi flög till Rom och hyrde en bil där, körde över till östsidan och fortsatte söderut på stöveln. Vi stannade en natt per stad, mycket trevligt. Färden gick runt foten på kartan hela vägen och till Medina. Där tog vi båten över till Sicilien och åkte runt på ön en dryg dag. – I Brindisi blev det bråk mellan Hanna och Göran. Det handlade om att Göran enligt Hanna inte lät de andra bestämma något utom när han bestämde det. Då var även Karin på Hannas sida. De tyckte också att Göran hade en lite avfärdande attityd mot Susanne med maktdemonstration och icke-respekt. Det var ungefär på samma sätt i Washington ett år senare.

Susanne och Göran var på Gotland i en vecka kring Almedalenveckan. Vi bodde i ett litet hus strax söder om Visby (Tofta) och reste runt på ön en del. Vi var bl.a. uppe på Fårö. I Almedalen var vi fem eller sex år sammanlagt. Göran deltog i ganska många arrangemang när han var JK. Den här sommaren var det ett

specialarrangemang kring en bok som Susanna Popova hade producerat kring några personer som ”vågade” i olika hänseenden, bl.a. Göran. Den hette Sverige och tystnaden. Det var releaseparty för boken under Almedalsveckan. Och på kvällen bjöd förlaget (Lind & Co) på middag. På ett kort som vi har sitter (från vänster) Göran, Susanne, Jan Edling, Sverker Åström, Johan Hakelius, Fredrik Feffe Andersson, Lotta Gröning, Erik Blix, Maria Rankka, Marie Söderqvist, Susanna Popova (som skrev boken), Kristoffer Lind, Johan Tralau och Cecilia Stegö Chilo kring ett bord på Donners brunns uteservering.

Ett par dagar besökte vi Karin och Torgny Håstad på Ljusterö. Vi gjorde bl.a. en segeltur där vi gick på grund och Torgny blev lite stressad. Men det var mycket trevligt, och Torgny och Karin var väldigt gästfria. Tänker man efter så är vi skyldiga dem en eller annan bjudning.

På sommaren var vi också hos Horneds på Näset. Där var även Björnståhls. Både Karin, Hanna och Anders S var med.

Göran gjorde en resa med Kerstin och Sten-Olof till Hogstad en sommardag. Det såg tyvärr ganska bedrövt ut. Särskilt boningshuset är helt förfallet, och ingen bor där. Det handlar tydligen om att ägaren, en kvinna som vi f.n. har glömt namnet på, av någon anledning vägrar att vare sig renovera eller riva. – Ett par dagar senare gjorde vi en ungefär likadan resa med Gunilla Berg Samuelsson i Kindabygden. Vi var bl.a. vid Fridhem och i Boda, samt i Valla där Gunilla ännu drev sin lilla lanthandel.

Även detta år var sommarfesten med gymnasiekamraterna hos oss i Uppsala. Göran hade ordnat tävlingen, och den vanns av Britta. Hon fick därmed sin tredje inteckning i vandringspriset och tog hem det för alltid.

Rasmus och Camilla Järborg fick sitt första barn, Emily, detta år. Deras andra flicka, Julia, är född 2008. Martins och Camillas barn är födda 2011 (Frank) och 2013 (Ada).

Vi firade jul hemma, och även mellandagsträffen var hos oss. Det var vår familj, Jans och Mats familjer samt Hjöjjan. Det här var sista gången som vi gick igenom både en tråkig sak och en rolig sak. När vi tog upp traditionen igen (2010) nämnde vi bara roliga saker.

--

I årets riksdagsval blev det maktskifte. De fyra borgerliga partierna – som nu gick under beteckningen Alliansen – fick tillsammans fler röster än S + V + Mp. Nu hade Sverigedemokraterna blivit en faktor, även om man inte kom in i riksdagen. Man fick 2,9 % av rösterna. Fredrik Reinfeldt blev statsminister. Göran Persson lämnade partiledarskapet i S och Mona Sahlin tog över.

År 2007

Susanne fortsatte arbeta på Livsmedelsverket, på biologiska enheten. Det var ganska mycket arbete i EU och CEN-ISO med relativt många resor. Susanne var nu NRL-representant för *Listeria monocytogenes* i livsmedel. NRL står för nationellt referenslaboratorium. Detta var ett kommissionsarbete med samtliga EU-medlemsländer plus Norge representerade. Koordinatorland var Frankrike och ansvarig myndighet var French Agency for Food, Environmental and Occupational Health & Safety, ANSES. Gruppen på ANSES bestod av 10-15 personer. Susanne arbetade med bl.a. Benjamin Felix, Bertrand Lombard, Adrien Asséré, Anne Brisabois, Léna Barre och Sophie Roussel. Genom EU-arbetet fick hon ett brett och värdefullt nätverk av kollegor. Flera av dem fick även lite av en vänskaplig kontakt. Det var bland andra Benjamin Felix från Frankrike, Bernadette Hickey från Irland, Silva från Tyskland, Aiane Pietzka från Österrike, Taran Skjerdal från Norge, Marie Polet och Nadine Botteldoorn från Belgien, Cathie Grant från

UK, George Papageorgiou från Cypern, Lenka Cabanova från Slovakien, Ife-Fitz James från Nederländerna samt Jens Kirk Andersen och Charlotte Löfström från Danmark. – Det här året publicerades också den femte artikeln i Susannes avhandling: ”Thisted Lambertz, S., Granath, K., Fredriksson-Ahomaa, M., Johansson, K-E. and Danielsson-Tham, M-L. *Evaluation of a combined culture and PCR method for detection of presumptive pathogenic Yersinia enterocolitica in pork products*. *J. of Food Protection*, 2007, 70, 335-340”.

Göran var JK och trivdes även nu mycket bra. Nu blev det dock motstånd från medierna ett par gånger. Det gällde särskilt Leif Thorssons sexköp, då Göran beslöt att inte begära hans avsked från tjänsten som justitieråd. Mats Melin (som var chefs-JO) och Göran kom överens om att Göran skulle ta frågan, eftersom Mats fru Annika är syssling med Leif. Görans beslut var definitivt inte populärt i medierna, där man gärna jagar skalper. – Annars var detta år nog ett slags höjdpunkt på Görans juristkarriär. Han blev utsedd till Årets Jurist av tidskriften Legally Yours (efter omröstning bland unga jurister) och fick ett fint diplom. Och han fick förtroendet att ha ett Sommar-program i P1. Det spelades in i förväg, och Göran tyckte att det fungerade rätt bra. Brita-Lena Ekström var producent och mycket hjälpsam och trevlig. Görans manus blev ett av de ganska få som togs in i den ”Sommarbok” som det året gjordes med några av programmen. Människor var extremt uppskattande och hyggliga efteråt, men det hörde förstås till. Ett roligt äventyr var det i alla fall. Göran hörde programmet på Island, där det då hölls nordiskt JK-möte. Susanne och Karin var med dit (se nedan).

Petter var fortfarande i Costa Rica, och vi började längta efter att få hem honom. Det var ju egentligen inte något som höll kvar honom sedan det blivit slut med Tamela och hon dessutom gift sig.

Karin läste juridik på andra året och trivdes utmärkt. Studierna gick bra för henne ända från början. En utbildning till jur.kand. tar 4 ½ år enligt studieplanen. Det är oftast bara en tenta per termin, så det är mycket kunskap att samla ihop till ett tillfälle. När Göran läste var det lite fler tentamenstillfällen.

Hanna fortsatte plugga på SLU, på landskapsarkitektprogrammet. Hon trivdes för det mesta fint. Hon och Anders Sunesson flyttade ihop i hennes lägenhet, men den lyckan varade inte länge. Anders tyckte nog att saker och ting gick för fort och bröt förhållandet. Hanna var riktigt olycklig ett tag.

Ewa-Lotta firade sin 50-årsdag genom att resa bort över dagen (i skrivande stund minns hon inte vart), genom en resa till Italien med familjen på sommaren och genom smärre bjudningar. Vi var där en dag i samband med att vi hälsade på Kerstin och Sten-Olof i Österbymo. Lotta bjöd på laxsoppa med räkost i, ett recept som vi sedan använde några gånger. Anders E var också med vid denna lunch, och efteråt åkte vi och tittade på Julia när hon spelade fotboll för Tranås mot Eksjö.

Det här sommaren gjorde vi en riktigt härlig resa, nämligen tvärsöver USA. Det var Susanne, Göran och Karin som var med under hela resan. Hanna hakade på i San Francisco, dit hon flög. Sedan fortsatte vi alla fyra tillsammans längs Highway 1 till Los Angeles, och därifrån flög vi så småningom till Washington och vidare hem. Det finns massor att berätta från resan, och kanske skriver vi in mer här så småningom. Tills vidare kan man titta i vårt album och läsa i Karins blogg från resan, som för övrigt började på Island (se ovan). Vi besökte bl.a. Chris och Rosemary Cline i Westhampton, Susie och Buddy Strauber i Grinnell (Iowa), Järborgs i Georgetown (fast det var bara Charlotta som var hemma) och Randy Whitesell och hans Laura i Alexandria. På vägen mot Chicago och Detroit var vi inne i Kanada, bl.a. vid Niagarafallen. Och sedan var vi i bl.a. Las Vegas, Grand Canyon och Yosemite innan vi kom fram till underbara San Francisco och kunde bada på andra sidan kontinenten.

Efter många års övertalningsförsök fick vi äntligen besök av Susannes kusiner från Danmark det här året. Det var alltså Kurt och Ane-Marie och Karsten och Margit. Rikke var också med. Vi hade bl.a. en mycket trevlig middag i JK-huset då även Ellen och Vibekes familj var med.

Årets sommarfest med gymnasiekamraterna var hos Larssons i Enhörna. Göran vann trofétävlingen.

Det här året satte Facebook igång på riktigt. Både Göran och Karin hakade på nästan direkt, Hanna, Petter och Susanne lite senare.

På hösten var det 110-årsfest på Smålands för Ulf Göranson och Maria Angberg. De fyllde alltså 60 resp. 50. Hanna hade hand om passningen av Axel.

Göran och Susanne var på Åland tillsammans med Norrtälje juristklubb. Göran höll ett föredrag på båten över dit. KG Ekeberg var den som ordnade. Under resan träffade vi Madeleine, som så småningom blev Anders Larssons hustru.

Julen firade vi hemma, och i mellandagarna var vi i Sigtuna. På nyåret var vi hemma hos oss tillsammans med PO, Britta och Olov.

År 2008

Susanne arbetade vidare på Livsmedelsverket, på biologiska enheten. En stor del av arbetet bestod av internationellt samarbete i EU och CEN-ISO. Det här året publicerade hon ytterligare två vetenskapliga artiklar: "Thisted Lambertz S, Nilsson C, Hallanvuo S and Lindblad M, *A real-time PCR method for detection of pathogenic Yersinia enterocolitica in Food. Applied and Environmental Microbiology*, 2008, pp. 6060-67" och "Thisted Lambertz S, Nilsson C and Hallanvuo S, *A TaqMan-based real-time PCR method for detection of Yersinia pseudotuberculosis in food. Applied and Environmental Microbiology*, 2008, pp. 6465-69". – Arbetet på Livsmedelsverket var i alla år väldigt stimulerande och intressant, och det fanns alltid möjlighet till nya och varierande arbetsuppgifter.

Arbetskamraterna var engagerade och bra, och umgänget vid kaffe, lunch och fester var trevligt. Susanne ångrade aldrig att hon bytte bort skolans värld mot myndighets- och forskarvärlden (vilket alltså skedde hösten 1990). För det var egentligen den sortens arbete hon hade tänkt sig när hon gick sin utbildning. – Susanne hade ett arbetsmöte i Skottland detta år, i Aberdeen. Hon reste med bl.a. Åsa Rosengren och Mats Lindblad.

Göran fortsatte som JK, kanske med lite avtagande entusiasm. Han meddelade Justitiedepartementet att han nu inte skulle ha något emot att utses till justitieråd i Högsta domstolen. Det tog ett drygt år innan detta blev verklighet. Men en viktig sak som hände detta år var att en parlamentarisk grundlagskommitté tillsattes, Ytrandefrihetskommittén. Där blev Göran ordförande, och kommittén arbetade till år 2012. Det var ett mycket intressant och givande arbete som tyvärr slutade i ett magplask när ledamöterna inte ville föreslå någon ny teknikoberoende grundlag i stället för TF och YGL. – Även detta år deltog JK i Bellmanstafetten, som blev till ett väldigt trevligt projekt på myndigheten. En stor del av medarbetarna deltog så småningom, och som mest hade vi fem lag gånger fem personer. Då var det dock flera anhöriga som förstärkte. Susanne var med även detta år. Bland övriga som var med fanns Håkan Källgård, Erik Karlsson, Britt-Mari Lundberg, Mats Forslund, Daniel Kjellgren, Nina Forsgren, Viktor Hensjö, Thomas Hedstrand, Nils Friberg, Jaennice Fährlin, Judit Farago Gontier och hennes Mikael samt Stefan Nyman. – Göran var på Nordiskt Juristmöte på sommaren, i Köpenhamn. – Det var ett JK- + JO-möte i Tallinn. Susanne var med. Vi minns bl.a. en trevlig kväll i hotellets bar tillsammans med Arne Fliflet, Sivilombudsman i Norge.

Petter var kvar i Costa Rica och fortsatte att driva Cavale. Vi gjorde en sommarresa tillsammans med honom och Sergio, se nedan.

Karin läste juridik på tredje året och trivdes fint. I studierna ingår såväl föreläsningar, lektioner och seminarier som ganska mycket PM-skrivande och en examensuppsats. Betygen sätts inte bara utifrån tentorna, utan också med hänsyn till undervisningsprestationer och promemorior. Det är nytt sedan Göran pluggade och undervisade.

Hanna läste på landskapsarkitektutbildningen, på tredje året. Hon trivdes för det mesta bra. Det här året träffades hon och Petter. Första gången (som Petter minns men inte Hanna) var i vår Petters lägenhet på Östra Ågatan. Där bodde Amanda, Fanny och Dennis, och Petter T var där på fest med Tove. (De bröt sedan ganska tidigt detta år.) Hanna var också där. Sedan har de lite olika bild av hur de träffades. Enligt

Petter var det så här: De träffades hos Petters kompis Jocke Malmberg och Hannas kompis Lovisa Ahnlund, de båda var tillsammans då och bodde på Triangeln. Petter var där på en förfest före en studentklubb. Det var inflyttningsfest med ett partytält ute på gården. Hanna var där för att hon kände Lovisa. Petter fick höra att Hanna inte var tillsammans med Sune längre. Hanna sa att hon skulle gå ut och röka och Petter sa att han kunde följa med fast han inte rökte. Kristina Dahlin gick också ut. Detta minns inte Hanna alls, inte ö.h.t. att de träffades då. Enligt Hannas minne var det så här: De träffades i Jockes och Lovisas lägenhet, men senare, i december. Det var en fest. I hennes huvud är det två tillfällen hos Lovisa och Jocke som Hanna slår ihop, men inget är detsamma som det Petter minns. Hon minns det så att det var mycket folk när hon kom och att hon såg en kille i lila och rödrandig tröja. Hon tänkte "vilken snygging, vem är det där?". De kanske hälsade. Hon och några andra tjejer gick in i ett rum och pratade. Hanna frågade Bea (Beatrice Severin) vem Petter var och fick veta att det var "Peta". Hennes Petter (Sandberg) var "Pesa". Detta var kanske en förfest till "Clap to this" på Smålands. Petter brukade spela med bandet där. Han spelade den här kvällen. Hanna hade blivit förtjust på förfesten och stod i publiken när Petter spelade. Det var fest på Smålands och sedan efterfest i ett hus där teologer bor, på St Johannesgatan. Hanna hittade Petter och frågade "Vill du leta reda på himlen med mig?". De hittade en jättestor takterrass och satte sig och pratade om livet. Hanna bestämde sig för att hon måste dra och visste att Petter bodde i Fålhagen. Hon försökte få med honom och blev ledsen över att det inte blev någon reaktion från hans sida. Hon cyklade hem. Enligt Petter hade han nog följt med om han hade förstått.

I mars gjorde Susanne och Göran en resa till Kina tillsammans med Owe och Kerstin. Det var en elva dagars paketresa som var mycket intressant och fin. Guiden Timmy förgyllde resan, han var alltid på gott humör och mycket skicklig. Vi var i Peking, Guilin och Xian. Vi flög mellan städerna och såg de viktigaste sevärdheterna. Vi gjorde en båtutflykt på Li-floden nere i söder, mellan Guilin och Yangzhou. I Yangzhou såg vi också en uteföreställning av Zhang Yimou som var fantastisk. Och vi såg ganska mycket av Peking, inkl. Himmelska Fridens Torg och Den förbjudna staden. Så såg vi förstås det stora museet med Terrakottaarmén i Xian. Det var nog resans höjdpunkt med den fantastiska berättelse om de 2 000 dödade soldaterna som hör till museet. Till kinesiska muren gjorde vi en bussresa från Beijing. – Detta vara andra gången som Susanne och Göran varit i en OS-stad strax innan OS skulle gå av stapeln (den första var Sydney). Och man såg OS-byggnader lite här och där, bl.a. "Fågelboet". En stor siffertavla på Himmelska Fridens Torg räknade ner tiden fram till de kommande spelen. Där stod 8.8.08 som "måldatum", så det var lätt att komma ihåg (för Susanne). – Vi har ett album med dagbok från resan. Där ser man att vi var översvallande positiva till resans innehåll.

Det var en släkträff hemma hos Anna, Anders, Linnéa, Elin och Eric på Skogsfridsgatan i Linköping. "Alla" var med inkl. Hjöjjan och Gunilla (i Valla). Vi tog några riktigt fina gruppkort. – Göran och Susanne gjorde också en utflykt till Malexander tillsammans med Kerstin och Sten-Olof. Vid det här laget var de rejält påverkade av sina sjukdomar, Alzheimer resp. vaskulär demens. Det ser man ganska tydligt på korten, även om båda ännu kunde gå och prata utan problem. Det var inte förrän år 2016 som Kerstin fick så stora problem med talet att hon knappt kunde säga det hon ville. Sten-Olofs tystnad kom lite tidigare.

Susanne och Göran var på Gotland, inkl. Almedalen, den här sommaren. Vi bodde i det fina lilla hus på Strandgatan som vi i flera år fick låna en vecka i taget av Gunnar Nords stiftelse för juridisk forskning. Det var fantastiskt härliga veckor, oftast på hösten men ett par gånger på sommaren. Dessa vistelser började kring 2003 och fortsatte till och med 2009 eller möjligen 2010. Sedan sålde Gunnars stiftelse huset, och det var slut på dessa härliga veckor. – Den här sommaren deltog Göran i ett par evenemang under Almedalsveckan. Fanny och Amanda bodde hos oss i huset på Strandgatan, och Findahls var på besök. Vi umgicks en del med Christer Sturmark och Gunilla Backman samt med Staffan Dopping och Nyamko Sabuni.

På sommaren var det fotbolls-EM och vi (Susanne och Göran) gjorde en "EM-resa" tillsammans med Petter och hans kompis Sergio från Costa Rica. Vi såg Sveriges alla tre matcher, i Salzburg och Innsbruck, och åkte runt en del därutöver i den husbil som vi hyrde i Frankfurt. Vi åkte mest i Österrike men också i Tyskland (bl.a. Heidelberg, där vi bodde på den campingplats där Kaj och Göran hade bott hösten 1971), Tjeckien (till Plzen, mycket intressant på ölbryggeriet) och Italien (till Venedig). Så småningom skildes vi från Petter och Sergio (det var i Innsbruck), och Susanne och Göran fortsatte via Liechtenstein, Schweiz och Frankrike (Alsace med Strasbourg) innan vi lämnade tillbaka bilen i Frankfurt och flög hem. Det var två saker som var negativa med resan, dels att Göran krockade husbilen två gånger (på väg in i ett P-hus i Venedig och backandes ut från en P-plats i Strasbourg), dels att vi under några dagar var osams med Petter. Men i övrigt var det en mycket trevlig och intressant resa. Göran hade fått biljetter från Svenska fotbollförbundet (där han var ordförande i Appellationsnämnden för licensfrågor i ca 10 år), och han och Petter såg matcherna mot Grekland och Spanien på plats. Till matchen mot

Ryssland överlät Göran sin biljett till Sergio, och Göran och Susanne såg i stället den (sorgliga) matchen på backhoppningsstadion i Innsbruck.

Vi gjorde också en resa till Västsverige under sommaren. Där hälsade vi på Järborgs på Tjörn i samband med att de fyllde 60 + 60 år. Det var en mycket trevlig utomhusfest. Göran sa några ord till jubilarerna. På vägen till Tjörn bodde vi över hos Nils Funcke vid Vänern, på andra sidan sjön från Åmål. – Susan Strauber var på besök i Uppsala. Det bör ha varit denna sommar som hon var i Paris på något projekt.

Lasse Spolin och hans lilla familj kom på besök. Lasses (dåvarande) fru heter Birgitta, hon sjunger i Göteborgsoperans kör. Deras dotter heter Vanja.

Vi gjorde också en bilresa till Simrishamn och passerade Näset på vägen. I Simrishamn pratade Göran på torget, inbjuden av en sommartalarförening. Vi pratade en del med KG Hammar, som var på torget och lyssnade.

Det blev ingen sommarfest med gymnasiegänget det här året. Rolf och Ingela skulle ha ordnat den men blev tvungna att hoppa av i sista stund.

Detta var ett år med ovanligt mycket resande. För vi var även i Paris, och Ellen var med liksom Karin och Hanna. Susanne hade ett arbetsmöte, och vi andra kom ner och hakade på. Det var första gången i Paris för Ellen, så det var verkligen bra att den resan blev av. Och vi såg mycket av det som är värt att se, bl.a. Sacre Coeur och Notre Dame. Vi bodde på ett litet hotell som Susanne sedan återvände till några gånger när hon var i Paris för jobb.

Vi var bjudna till Vibeke och Jan-Erik i Tällberg. Där var vi också på konsert i Dalhalla och såg Laleh i en regnig men fantastisk konsert.

I november var Susanne och Göran i Taiwan, inbjudna av den taiwanesiska regeringen. Det berodde på att Göran haft mycket att göra med den taiwanesiske ambassadören i Sverige i flera år. (Han var egentligen inte formellt ambassadör, eftersom Taiwan enligt FN tillhör Kina och inte kan ha några egna ambassadörer, men vi kallade honom alltid så.) Vi hade umgåtts med honom och hans fru vid ett par tillfällen, och Göran hade varit med på nationaldagar o.d. – Det var en mycket fin resa med fantastiskt värdskap från taiwanesernas sida. De ville bjuda på allt, och vi fick se till att själva få betala t.ex. en flygresa upp till norr, där det var oerhört fin natur. En guide hade vi med oss hela tiden, och vi blev goda vänner med henne. I Taipeh såg vi väldigt mycket, och vi bjöds även in till Svenska Handelskammarens kontor (som fungerade som ett slags konsulat) av direktören Henrik Byström och hans fru Louise. Henrik, som tyvärr dog hastigt på hösten 2017, var bror med Stefan Lindsdags fru Annica. Göran och Henrik kom att hålla kontakt genom åren och träffades även i Stockholm ett par gånger. – Vi fick ett fint album av de taiwanesiska värdarna och tog förstås även en del egna bilder.

Julen firade vi hemma i Uppsala. Den 25 december hade vi Jan-Erik, Vibeke och Vibekes ungdomar på besök.

Även släkträffen den 28 december var hos oss i år. Lotta och Anders, Johanna, Johan och Tyra samt Christer och Elisabeth var med, förutom de gamla vanliga. Niklas hade detta år med sig en tjej vid namn Carin Forsström. – Tyvärr blev det inte av att gå igenom tråkiga och roliga saker detta år. Den genomgången säger annars ofta mycket om året.

Vi hade besök av Lotta och Anders + Johanna, Johan och Tyra ytterligare en gång i december. Tyra charmade alla. Hon föddes den 22 januari detta år.

Nyår firade vi med PO, Birgitta, Britta och Olov.

År 2009

Susanne var på Livsmedelsverket förstås. Det blev alltmer av utlandsresor för hennes del, och ett par gånger anslöt Göran och ibland även Hanna eller Karin när arbetsmötena var över (se nedan). Susanne var också, detta år liksom tidigare och senare, Livsmedelsverkets representant i den s.k. Centrala utbrottsgruppen och ansvarig för att matförgiftningsutbrott som kom till Livsmedelsverkets kännedom togs om hand på ett relevant sätt. – Det här året ersatte Hans Lindmark Marianne Boysen som chef för Biologiska enheten. Hans blev kvar som enhetschef fram till en omorganisation år 2016.

Göran gjorde sitt sista år som JK. Den 9 november gick han över till Högsta domstolen. Ett par månader tidigare hade justitieministern, Beatrice Ask, ringt och frågat. Göran tackade ja direkt, han hade nämnt för folket på departementet att han gärna ville ha denna utnämning. Och det var mycket trevligt att komma till HD, även om det blev mycket tystare och lugnare på många sätt. – Den sista tiden som JK var härlig med de fantastiskt trevliga och lojala medarbetarna. Men det var stenhårt jobb med Rapporten från det som gick under beteckningen Rättssäkerhetsprojekt 2. Som tidigare år gjorde vi en inspektionsresa. Någon nordisk resa hann vi däremot inte med. Men vi var med i Bellmanstafetten, och det var trevligt som vanligt. – Yttrandefrihetskommittén presenterade sitt första delbetänkande i januari, Grundlagsskydd för digital bio och andra yttrandefrihetsrättsliga frågor (SOU 2009:14). Enligt våra direktiv skulle vi lösa några frågor innan vi gick vidare med utredningens huvudfråga, den om TF och YGL borde ersättas med en ny teknikberoende yttrandefrihetsgrundlag.

Petter bodde i Costa Rica även detta år, och såvitt vi kan minnas var han inte hemma alls under året.

Karin läste juridik på fjärde året. Så nu började hon närma sig examen. Sin examensuppsats skrev hon för Karin Åhman (professor i offentlig rätt) inom ramen för ett forskningsprojekt om normprövning. – Hon var under flera terminer amanuens på Terminskurs 2 (allmän förmögenhetsrätt).

Hanna läste till landskapsarkitekt. Men det viktigaste som hände det här året var att hon och Petter blev ihop. De träffades ”på riktigt” den 28 februari. Veronika Maggio spelade på klubben Clap to this på Smålands. Ungefär en vecka dessförinnan var Hanna ute med sina pluggkompisar. Hon träffade plötsligt Petter på gatan. Det var utanför Terrassen vid Stora Torget. De stod och pratade. Hanna kände att ”oj”, och hon blev lite nervös. Hon frågade om han skulle till Clap to this och Petter sa ja. Den dagen var Hanna hos Johan och Johanna tillsammans med Göran och Susanne (i lägenheten i Salabacke, nära PO Hörnquist). Hon var peppad inför kvällen. Det var förfest hos Lovisa Ahnlund och Jocke Malmberg. När Hanna kom in mötte Petter henne i hallen, och kramen var ”lite för lång”. Sedan drog Petter, för han skulle spela före Veronika Maggio tillsammans med ”Maskinen”, en hiphopduo. Och sedan blev det som det blev. De kom på att de bodde jättenära varandra, Petter bodde på Vaksalagatan 55 bara ett stenkast från Hannas lägenhet på Torkelsgatan. På våren sågs de jättemycket, men det gick ett halvår utan att de sa att de var ihop. Hanna åkte till Holland på höstterminen i ett Erasmusutbyte, till Universitetet i Wageningen. Hanna sa att hon inte ville ha någon pojkvän då, men innan hon åkte sa de ändå att de var ihop. Och Petter var där nere och hälsade på två gånger. Sedan blev det ändå bekymmer när Petter blev osäker, kanske tyckte han att det gick för fort. Och han sa att han var tveksam vid ett telefonsamtal. Hanna blev jätteledsen. Så en dag fick Susanne ett telefonsamtal från Holland och en ledsen Hanna. Men efter bara någon dag ångrade sig Petter och ringde igen. Detta dygn då de inte var ihop tog det lång tid för Hanna att komma över. På julen var de ihop igen, men Hanna sa att hon måste få ställa hur många frågor som helst. – När Hanna var i Holland filmade hon sig själv en dag och skickade hem. Hon cyklade, åkte på roddträning och gick hem till sitt rum. Det var en kul film att få! – Efter Hollandsterminen kunde inte Hanna hoppa på studierna på SLU hur som helst, det var något med kurserna. I stället fick hon läsa något annat på distans.

Vid den här tiden jobbade Petter (T förstås) heltid på ÖB. Han läste även på Komvux för att bli klar med sin gymnasieexamen. Han hade inte varit så mycket i skolan det sista året i Lund. Men han fixade de två saknade betygen på Komvux. – Petter var också i New York, mest för att hålla kontakt med hiphop-scenen där.

Susanne gjorde en tjänsteresa till Paris i mars, och Göran åkte ner. Vi hade ett par fina dagar, där vi bl.a. var på kyrkogården Père Lachaise. En mycket fin promenad.

En senare tjänsteresa gick till Kreta. Då åkte både Hanna och Göran dit och hakade på. De hyrde en bil när de hade landat i Heraklion och åkte till Rethymno, där Susannes möte var. Sedan åkte vi tillsammans till Chania längre västerut och även över bergen ner till sydkusten. Den då ganska ovana chauffören Hanna körde bilen i de branta slingriga backarna.

Göran var på Kungliga Slottet och firade Victorias och Daniels förlovning på våren. Det är ett mycket fint kronprinsesspar vi har.

På Sista april var vi som vanligt på Carolina, inbjudna av bibliotekschefen Ulf till mösspåtagningen och firandet i salen invid balkongen. En mycket trevlig tradition som började 2002 för vår del och pågick till och med år 2017.

Göran höll tal vid nationaldagsfirandet i Kisa. Det var en fin dag på Bygdegården och ganska mycket folk i publiken, bl.a. systrarna. – Midsommaren firade vi lite senare på Näset med Horneds, Svahns och Björnståhls. Det var en tradition som pågick i kanske 5-6 år innan den bröts, troligen 2013 när vi åkte till Östeuropa. Det här året gjorde vi bl.a. en utflykt till Horns kyrka.

Hanna gjorde en skulptur som en del av studierna på SLU. Den fick vi till Hörnstensvägen, mycket uppskattat.

Göran och Susanne var i Almedalen i början av juli. Göran satt med i ett par paneler. – Även detta år hälsade vi på Nils Funcke på hans sommarställe vid Vänern.

På sommaren gjorde Susanne och Göran en fantastiskt fin resa till Lappland och vandrade där i en vecka. Vi var i tre olika nationalparker: Padjelanta, Sarek och Stora Sjöfallet. Vi åkte tåg till Gällivare och buss till Ritsems fjällstation där vi övernattade både före och efter vandringen. I övrigt låg vi i vårt tält, förutom att vi låg någon natt i en fjällstuga.

Ute i trädgården byggdes en friggebod som förrådsbyggnad. Det var Susanne som ordnade det och huset ritades särskilt för våra ändamål och med placering i hörnet av tomten. Mycket bra!

Vi har inte hittat några noteringar eller fotografier från sommarfesten det här året. Kanske blev den inte av?

Hans-Erik gick på Tolkskolan det här året (2008–09) och läste dari, den dialekt av farsi som talas i Afghanistan. Han har sedan varit i Afghanistan tre gånger och tolkat, dels i december 2009 – juni 2010, dels två korta perioder om två veckor i september 2010 och augusti 2012. På TolKS gick han med bl.a. Bertil Wimans son Edvard, som blev kursetta, och advokaten Sven Lexners son Gustav.

Julen firade vi hemma. Och den 28 december var vi i Sigtuna. Det gjordes inte någon lista över tråkiga och roliga saker det här året. Nyåret firade vi tillsammans med PO och Britta, i början också med Lisa och Patrik. Vi var hemma hos oss på Hörnstensvägen. Detta år skilde sig Britta och Olov.

År 2010

Susanne arbetade på Livsmedelsverket och hade även detta år flera utlandsresor med samarbete i EU och CEN-ISO. Arbetet rörde främst Listeria. En av resorna gick till Berlin. Dit åkte Göran och Karin och anslöt till Susanne för en lill-semester. Vi träffade Mia Idar och Allan Eriksson av en redan händelse på varuhuset KaDeWe och gick ut och åt tillsammans en av kvällarna. – I maj gick Susannes tjänsteresa till

Porto, och även då åkte Göran ner. Mycket trevlig stad att besöka. Vi åt middag en kväll med Mats Peters, en kollega till Susanne. Han hade en del att göra med ett jobberbjudande från Nestlé i Schweiz som Susanne fick en fredagseftermiddag. Susanne tog helgen på sig innan hon kom fram till att hon inte var tillräckligt intresserad av det jobbet.

Göran arbetade i Högsta domstolen och trivdes bra med den lugna tillvaro som detta innebar. Till 60-årsdagen gjorde han och Susanne en resa till Sydamerika, se nedan. Göran hade sagt till Beatrice Ask när hon ringde att denna resa var planerad och att han accepterade utnämningen bara under förutsättning att resan inte behövde ställas in. – Ett intressant mål detta år var det plenimål om mäklarprovision där Göran blev ensam skiljaktig. Slutarbetet med den domen pågick medan Göran var i Sydamerika. Ett annat intressant mål var det om bevisbördan i sexualbrottmål. – Göran var med på nordiskt HD-möte i Danmark. Det var trevligt. Dag Victor och Göran var på Café Europa. – Göran var på Svenska Fotbollförbundets årsmöte, som flera andra år vid denna tid. Vid årsmötet avtackades Lars Lagerbäck och Roland Andersson som förbundskaptener. Göran fick en fin vas i 60-årspresent av SvFF. – Vi hade börjat en tradition av Kisaluncher i Stockholm. Förutom Göran var det Arne Sandström, Agneta Svensson och Gudrun Dahlberg. De har setts 2-3 gånger varje år sedan 2009 eller 2010. På slutet har även Magnus Lundberg varit med. – Några gamla JK-kamrater samlade ihop ett JK-gäng till middag vid Berzelii Park och bjöd in Göran. – I maj var det som alltid Alumnidag. Göran hade varit engagerad i Uppsalastudenternas Alumnistiftelse sedan starten 2002 (den första Alumnidagen hölls 2003, de första två åren benämnd Utbildningsdag). – Det här året (i oktober) presenterade Yttrandefrihetskommittén sitt andra delbetänkande, Ny yttrandefrihetsgrundlag? (SOU 2010:68), med tre möjliga modeller för en teknikoberoende grundlag. Det skedde i oktober. Daniel Gustavsson och Nils Funcke var sekreterare och gjorde ett mycket bra jobb. – Göran blev invald i sällskapet SISU efter att han hade fyllt 60 år. Sedan dess har han gått på mycket trevliga möten en gång i månaden – utom under sommarmånaderna – i Hantverksföreningens lokaler. Mötena består av middagar, där placeringen lottas, och föredrag av någon SISU-medlem + en kort diskussion. De pågår mellan kl. 18 och kl. 21.

Petter var kvar i Costa Rica i början av året men hade nu bestämt sig för att flytta hem till Sverige. Nu hade han dock inte längre kvar sin lägenhet på Östra Ågatan. Den hade vi andra skött om på olika sätt under den tid då ingen bodde där. Och vi städade den ordentligt inför utflytten. – Petter bosatte sig först i Fredhäll i Stockholm och sedan i en lägenhet på Svartbäcksgatan som Katalin Varga disponerade. Han och Ricke Garcia tog hand om gamla Katalin, Pub 19. Petter och Göran var på någon landskamp på det nya Friends Arena. Göran hade som sagt fribiljetter till landskamper genom sitt engagemang i Svenska Fotbollförbundet.

Karin blev klar med sina juridikstudier, sin jur.kand.-examen tog hon ut strax efter årsskiftet. Hennes studier beskriver hon som 4 ½ år av hårt arbete men ingen ångest. Det var stressigt inför tentorna men hon var inte jättenervös. Hon fick Ba på första terminen och fjärde men annars AB. – Hon hade varit amanuens på T2 och ganska snart blivit ordförande i amanuenskollegiet. I oktober satt hon på rummet i amanuenskantoret. Olle Lundin, som var prefekt då, bad henne komma in till honom och frågade: ”Du, vet du vad du ska göra i vår? Vill du stanna kvar här och undervisa?” På frågan vilken kurs hon i så fall skulle jobba med sa han att hon nog kunde själv säga vilken kurs hon vill ha. Hon säger att hon nog aldrig har fått en så härlig känsla. Hon gick till Micke Hansson och frågade honom om T2, och han sa ja. Så det blev T2, och Karin fick en tjänst som s.k. gästlärare. T2 motsvarar ungefär CI och CA, som Göran hade undervisat i ungefär 30 år tidigare. Det var naturligtvis väldigt roligt för Karin att få ett jobb som detta, det är inte många nybakade juris kandidater som erbjuds att stanna på fakulteten som lärare.

Hanna läste någon distanskurs på våren eftersom det inte riktigt funkade med kurserna på SLU efter Hollandsmånaderna. Distanskursen handlade om grafisk form, data och designprogram. På hösten fortsatte hon med studierna på SLU, i en ny klass efter halvåret i Holland. Hon hade nu ungefär två år kvar. Hon bodde hos Petter på Vaksalagatan 55 på våren. Den lägenheten var på 21 kvm, så det var ganska trångt men gick bra. Petter sa att den nu plötsligt kändes som ett hem. Då hade han bott där i ett och ett halvt år innan Hanna flyttade in. Hanna hyrde först ut sin lägenhet till Agnes och Nisse, det var hela halvåret i Holland. Efter hemkomsten hyrde hon ut den till ett annat par. Hon ville få in pengarna helt enkelt. – Petter tog ut sin studentexamen och Susanne och Göran vad med och firade honom. Det skedde på gräsmattan utanför Petters hus. Dagen var solig och fin, och det var många ungdomar som droppade in.

Petter kommer ifrån Lund, där han föddes den 17 juli 1985. Föräldrarna är Mikael Tarland-Petersson och Veronica Tarland. De utbildade sig båda till undersköterska och träffades på Lunds lasarett. Familjen har bott på tre ställen i Lund och bor sedan 1998 i det nuvarande huset på Skyttelinjen. Petter har tre syskon: Emilia född 1983, Rasmus född 1989 och Ludvig född 1990.

I februari gjorde Susanne och Göran en månadslång resa till Sydamerika. Det var Görans 60-årspresent, och vi hade planerat den ganska länge. Vi flög till Montevideo i Uruguay och därifrån till Rio de Janeiro och vidare till Buenos Aires. Där mötte Petter upp, och vi tre såg Buenos Aires tillsammans och flög sedan vidare till Chile. I Chile såg vi Santiago, Valparaiso och en del av vindistrikten. Och i Santiago firades Görans 60-årsdag. Därefter åkte Petter hem till San José, medan vi andra åkte till Peru (Lima + bilfärd längs kusten) och Ecuador (Quito och utflykt till ekvatorn bland annat). Sist åkte vi till Costa Rica och träffade Petter igen innan vi for hem. – Det var en helt fantastisk resa. Vi fick inspiration till den av filmen om Che Guevara, som gjorde en resa på motorcykel runt kontinenten. Vi hade egentligen tänkt åka bil, men det visade sig vara ogörligt. Och på det här sättet hann vi se och göra väldigt mycket under en månad. I Montevideo träffade vi Alvaro Medero, en kamrat till Göran från USA-året. Han bor i Punta del Este men åkte in till huvudstaden. Och i Santiago träffade Göran ambassadören Eva Zetterberg och en chilensk advokat på en lunch. Rio med Copacabana och Ipanema var nog höjdpunkten på resan, men även Buenos Aires var en fantastisk stad att besöka. Och det var kul att komma till Costa Rica igen (tredje gången på åtta år).

Bibban fyllde 85 år och vi hälsade på henne i Ängelholm.

Susanne och Göran var i Riksgränsen på påsken. Det bör ha varit detta år som vi bodde i Christers lägenhet tillsammans med Christer, Elisabeth och Christers kollega Lars.

Noah, Johannas och Johans lille son, föddes den 3 april detta år. Vi var med på dopet i Vaksala kyrka.

På Sista April var vi som vanligt på Carolina. På kvällen detta år var vi hemma hos Ulf och Maria. Det har sedan blivit en tradition, och olika andra gäster har varit med dessa kvällar. Bland annat Styrbjörn och Britt-Marie från Smålands och Gunnar Sahlin med norsk hustru. Och så två föräldrar till en kompis till Axel, men i skrivande stund kan vi inte komma på vad de heter.

Kerstin och Sten-Olof bodde ännu kvar hemma, men nu började det bli ogörligt med deras sjukdomar. Och Anna och Anders ordnade så att de fick komma in på äldreboendet Solängen, på demensavdelningen där (Näckrosen). – Susanne och Göran gjorde en liten resa med Kerstin och Sten-Olof till bl.a. Hjärtlanda där Erik, Märta och Sten-Olof bodde när Sten-Olof var barn.

På sommaren åkte Susanne, Göran, Karin och Hanna till Istanbul. Ingen av oss hade varit där tidigare, och det var verkligen en fantastisk stad att besöka. Vi bodde i den gamla delen av stan, där moskéerna finns, men var mycket på den andra sidan med Taksimtorget och paradgatan Istiklal. Vi gjorde även en båtresa över till den asiatiska delen av stan, alltså på andra sidan Bosporen.

Göran och Susanne åkte till Danmark via Göteborg, där vi träffade Suss. Vi besökte Hildings och hans föräldrars grav i Hobro och Kurt och Ane-Marie i Hjern. Och vi såg Holstebro och badade i Vesterhavet. På hemvägen såg vi Odense och Roskilde + besökte Börje och Gunnel i Helsingborg (vilken middag!). Till sist for vi till Österbymo, där vi låg över i två nätter.

Sommarfesten var hos oss detta år. De som deltog var Rolf, Ingela, Lars, Gunilla, Susanne, Göran, Greger, Johanna, PO, Gudrun, Kajsa, Jonas, Niklas, Pella och Olle. Rolf vann trofétävlingen.

Susannes har varit med i en bokcirkel sedan 1998 med träffar fyra till fem gånger per år. Där ingår – förutom Susanne – Anna Skarhed, Margareta Wickström, Ulla Forssén, Vera Melin och Maria Elmén. Under ett par år samlades alla, inkl. respektive, en gång per år hos Wickströms. De första åren var vi på deras sommarställe i Runhällen. Där bjöds på Carl Peters smörgåstårter och samtal om framför allt böcker. Det här året träffades vi i september. Dessa traditioner slutade för vår del när det blev diskutabelt om Göran och Anna Skarhed kunde umgås privat när JK hade ärenden om Quickfallet. Men bokcirkeln fortsatte.

Hanna och Petter var i New York på Hannas 25-årsdag. Alison Strauber gifte sig med Jake Hokanson, och Susanne och Göran var bjudna. Men de betalade i stället Hannas och Petters resa som 25-årspresent till Hanna, så de fick representera familjen. De var med på ”wedding rehearsal” kvällen före bröllopet och sedan på själva bröllopet, men de kunde inte stanna på bröllopsmiddagen på kvällen. – Petter fick lära sig the hard way att Hanna fäste stor vikt vid födelsedagar. Han köpte ett par Converse-skor som Hanna mer eller mindre hade valt, men Hanna hade önskat sig en överraskning också. Sedan dess har Petter lärt sig värdet av födelsedagar. – Under den här resan köpte Hanna en tavla med ett tryck på en Manhattankarta. Det är en kvinna som går över gatan. Samma tavla såg hon våren 2018 hemma hos en arbetskamrat.

På somrarna har Petter och Hanna varit mycket i Löderup. Där ligger de mycket på stranden, åker runt på loppisar m.m. Petters föräldrar Veronica och Mikael är där ungefär hälften av tiden. Och de träffar Petters mormor Barbro ganska ofta. Hon bor i Ystad och Hanna gillar att intervju henne.

Susanne och Göran hade huset i Visby en sensommarvecka. De gjorde bl.a. en bilresa till Fårö och tittade på Ingmar Bergmans grav. Ingmar Bergman dog på sommaren 2007.

Vi var på Ljunglöfska slottet och firade Mia Idar när hon fyllde 60 år. (Där hade Göran varit många gånger tidigare i samband med att ett chefsnätverk träffades under JK-tiden.)

Vi var hemma i Uppsala på julen.

Den 26 december var vi med Ellen och Vibekes familj på Waldemarsudde.

Och i år var vi i Uppsala på släkträffen den 28 december. Nu var vi tillbaka med en rolig sak – dock ingen tråkig sak längre. De som deltog i år var Hjööjan, Göran, Susanne, Christer, Elisabeth, Jan, Gunilla, Ewa-Lotta, Anders, Karin, Hanna, Petter T, Helena, Magnus, Niklas, Carin, Johanna, Johan, Tyra, Noah, Anders E, Susanne E, Julia och Adam.

Nyårsfirandet var hos PO detta år. För ovanlighetens skull har vi ett par fotografier från evenemanget, på Britta och Tommy.

--

De borgerliga behöll makten i årets riksdagsval och Fredrik Reinfeldt fick fortsatt förtroende som statsminister. De fyra allianspartierna blev klart större än S + V + Mp. SD kom in i riksdagen med 5,7 %. Mona Sahlin lämnade som partiledare för S efter valet.

År 2011

Susanne var som tidigare på Livsmedelsverket, Biologiska enheten. Internationellt arbetade hon med både *Yersinia* och *Listeria*. *Yersinia*-arbetet hade alltså fortsatt ända till nu, men Susanne kunde sköta det på plats hemma. Det hade varit många möten tidigare, men inte nu längre. Metoden blev dock klar först 2017, på våren var den tryckt och färdig. Under arbetet var det en hel del problem med en tysk som hette Dieter och som absolut skulle ha med sina saker i metoden. Ordföranden, som hette Kornelia och också var tyska, sa inte ifrån ordentligt. Saija Hallanvuo från Finland var med under hela arbetet, och det kändes skönt för Susanne att ha henne med. För det var ett svårt arbete tidvis, svårt att vara diplomatisk. Saija stöttade Susanne bl.a. med att leverera underlag till Susanne genom att testa hennes metod. De hade ganska rikligt med *Yersinia*-utbrott i Finland. – Susanne har under sin tid på SLU varit biträdande handledare åt tre doktorander. Den första var Annette Backhans, som disputerade detta år. Hennes avhandling fick titeln *Wild rodents as Carriers of Potential Pathogens to Pigs, Chickens and Humans*. Den andra doktoranden var Karin Söderqvist, som disputerade år 2017 på en avhandling med titeln *Is your salad safe?*. Och den tredje är Axel Sannö, som disputerade i september 2018 på avhandlingen *Enteropathogenic Yersinia spp. and Salmonella spp. in Swedish wild boars – The presence and molecular epidemiology*. Min sjukdom hindrade mig tyvärr att följa Axel i slutet av hans arbete.

Göran var i Högsta domstolen hela året och trivdes bra. Han hade diverse extraknäck också. Sedan förra året satt han i styrelsen för Prins Eugens Waldemarsudde, ett mycket intressant uppdrag som så småningom blev mycket viktigt när all egendom på udden fördes över från staten som ägare till den

stiftelse som prinsen bildade. Göran skrev dessutom krönikor i Upsala Nya Tidning ungefär var sjunde lördag – det blev drygt 40 allt som allt. Och han var ordförande i Föreningen Auktoriserade Revisorers disciplinnämnd, en ganska välbetald syssla med möten 3-4 gånger per år. Vidare satt Göran i Svensk Juristtidnings styrelse sedan många år (det var ett vårplaneringsmöte på internat detta år) och i Juridiska Bibliotekets styrelse sedan ca fem år. Han ingick i valberedningen på Katharinastiftelsen och var även med i Förvaltningsrådet där så länge det fanns kvar. I ca tio år var han ordförande i Svenska Fotbollförbundets appellationsnämnd för licensfrågor, en inte alltför arbetsam uppgift som dock gav en del fribiljetter till landskamper, inbjudningar till Fotbollsgalan och deltagande i förbundets årsmöten med högtidsmiddagar. Så satt Göran, som nämnt tidigare, i Alumnistiftelsens styrelse och deltog en hel del i arbetet med planering av Alumnidagar. Vidare var han med i Karolinska Institutets etikråd i 6-7 år innan den s.k. Macchiarinifällen år 2016 medförde att rådet lades ner. Men de båda tyngsta extraknäckerna var ordförandeskap i dels Yttrandefrihetskommittén som jobbade mellan 2008 och 2012, dels Utredningen om Tvångsäktenskap och Barnäktenskap som jobbade under i princip samma period. Med den senare utredningen gjorde Göran två utlandsresor år 2011 med Johanna Kallifatides, som var sekreterare. Det var till de två länder som hade en del att lära oss, Norge och England. I London köpte Göran tre kostymer. – Göran var ordförande på halva Humanisternas årsmöte, tillfrågad av Christer Sturmark. Morgan Johansson presiderade under den andra halvan. – Dag Victor och Göran var hemma hos Lena Berke på lunch. Det bör ha varit i samband med att hon pensionerades. – Görans bokcirkel, som pågått sedan 1998, hade som vanligt tre eller fyra möten under året. I cirkeln ingår Ulrika Beergrehn, Christine Lager, Anna Wernerup, Thomas Utterström, Nils Cederstierna, Göran och Magnus Medin. – Pontus Järborg och Göran ordnar så gott som varje vår möten med Teklubben i Stockholm. Så var det även denna vår. – Nordiska juristmötet hölls i Stockholm detta år.

Petter var nu hemma från Costa Rica och bodde i Uppsala. Han drev Pub 19 tillsammans med Ricke Garcia. De hade mycket jobb med det, men också mycket trevligt. Restaurangen hade gått på sparlåga innan de tog över, men nu blev det livligt där och en mycket trevlig verksamhet med bl.a. musik. De hyrde också ut lokalerna på övervåningen till särskilda tillställningar, bl.a. bröllop. Hanna var med ibland och dekorerade borden. Hon ordnade också med planteringar vid altanen på baksidan. – Alejandra från Costa Rica var på besök. Hon var sedan med oss på en vårfamiljeresa till London, för övrigt den enda sådana resan som Petter har varit med på. Men det var 2013.

Karin tog sin jur.kand.-examen den 18 januari. Diplomeringsfesten var samma vår, på Stockholms nation. Före festen var det bubbel i Karins lägenhet. Mormor Ellen kom med tåget och var med under dagen. Karin minns att hon luktade vitlök. Hon hade också ätit en hel vitlök i gröten på morgonen för att hon kände sig lite förkyld. Med på minglet i Karins lägenhet var Caroline Johansson, Helena Bergman (senare Berlin), Sanny Johansson (Carolines pappa), Carolines pojkvän Martin, Göran, Susanne och Hanna samt Helenas Johannes. Med i Karins studiegång var också Per Enström (senare Heilborn) och Mia Edlund. – Karin hade alltså fått jobb som gästlärare på Juridicum, och hon började undervisa på våren 2011. Så småningom blev hon tf adjunkt. De disputerade lärare som hon jobbade med var främst Torbjörn Ingvarsson och Joel Samuelsson, och på slutet Mikael Hansson.

Hanna var kvar på SLU, på landskapsarkitektprogrammet. Ett par kurser krånglade, och hon fick ett par rester. Så det dröjde innan hon var klar med allt. – Hon och Petter bodde nu i lägenheten på Torkelsgatan, där de fortfarande bor. Hanna jobbade ibland på den grekiska restaurangen Atén en bit bort på samma gata. Hon kom så småningom med i styrelsen för bostadsrättsföreningen och sitter fortfarande där när vi skriver detta.

Vibekes 60-årsdag firades på födelsedagen den 15 januari med middag på Operakällaren.

Vi var med Horneds på Moderna Museet i februari. Och familjen såg Professor P och DJ Achilles spela på Pub 19.

Susannes doktorand Annette Backhans disputerade som sagt, och vi var på disputationfest på Västgöta Nation.

På sommaren åkte vi (Göran, Susanne, Karin och Hanna) till Ghana. Vi ville se ett land i Afrika ordentligt. Karin och Hanna var med den första veckan, och sedan stannade vi andra i ytterligare en dryg vecka. Det slutade med att vi mådde dåligt av malariatabletterna och åkte hem ett par dagar i förväg. – Det var en väldigt intressant resa där vi trodde att vi skulle åka runt i hyrbil för egen räkning, men där det visade sig att chaufför ingick. Vår chaufför hette Sami och var fantastiskt trevlig och bra. Han körde oss från Accra i de södra delarna av landet, och vi såg bl.a. ett fort från slaveritiden och en djurpark. Vi

besökte också den SOS-barnby där vårt fadderbarn Bendek bodde. Det var enormt intressant. Bendek var en härlig liten femåring, och hans båda trillingsysstrar bodde i samma by. Vi försökte få även dem som fadderbarn, men det ville inte SOS. – När Karin och Hanna åkte hem efter en vecka tog Susanne och Göran bussen upp till en nationalpark i norr (Mole hette den) och bodde där ett par dagar. Fantastiskt intressant med bl.a. elefanter och apor. Vi tog sedan bussen tillbaka ner till kusten via Tamale, där vi stannade i några timmar och promenerade runt, Kumasi och Takoradi. (I Tamale har Ulrik Jennische och hans tjej bott i ett år. Han har också skrivit sin doktorsavhandling om demokratins framväxt i Ghana. Per och Margareta var där och hälsade på.) Åter på sydkusten hyrde vi en stuga vid havet, på Busua Beach Resort. Där var det fantastiskt fint, men det var också där som vi började känna oss sjuka och bestämde oss för att åka hem. – Hanna minns att hon fotograferade ett avlopp i Accra och blev utskäld för det. Man gick på toa i rännen, så det var inte så trevligt. – Vi frågade Hannas Petter om han ville följa med på denna resa, men han tackade blygsamt nej.

Sommarfesten i år var hos Rolf och Ingela på Övre Slottsgatan i Uppsala. Göran vann trofétävlingen, som till stor del ägde rum ute i Engelska parken.

Susanne och Göran var i Göteborg. Möjligen var det på bokmässan i september.

I september var vi på Kungamiddag på Slottet och bodde över på ett litet hotell i Gamla Stan.

Sverige gick till EM i fotboll nästa år genom att slå Nederländerna med 3-2 i sista matchen på Råsunda den 11 oktober, en riktig idrottshöjdare. – I november var vi på Fotbollsgalan och satt mitt emot Thomas Nordahl. Detta är det enda tillfälle då Göran har skakat hand med Zlatan Ibrahimovic.

Vi var på konsert med Lars Winnerbäck på Cirkus i Stockholm. Niklas Andersson och Carin Forsström var också där.

Karin, Hanna och Hannas Petter var på bröllop i Såtenäs när Helena och Magnus gifte sig. De bodde på luckan i våningssäng. Bland annat Hjöjjan var med. Vi andra var också bjudna men kunde inte delta av någon anledning som vi inte minns nu efteråt.

Vi firade julen hemma i Uppsala.

Den 28 december firades i Sigtuna detta år, och det var välbesökt och trevligt. Jan och Gunilla hade nyligen flyttat hem från USA, och Jan hade blivit ”arbetande pensionär”. De som var med detta år var Hjöjjan, Göran, Susanne, Christer, Elisabeth, Jan, Gunilla, Jörgen, Tina, Mats, Lena, Karin, Helena, Magnus, Niklas, Carin, Petra, Sanna, Amanda och Gustaf.

Nyåret firade vi med PO, Birgitta, Britta och Tommy hemma hos Britta i Södertälje.

År 2012

Susanne jobbade som vanligt på Livsmedelsverket, och som tidigare år var det en hel del förhandlingar i internationella organisationer. Hon gjorde utlandsresor till bl.a. Paris, där det finns ett institut med 15 heltidsanställda som koordinerar EU-arbetet mot Listeria. Bertrand Lombard och Benjamin Felix är två av de personer som arbetar där. De 27 EU-länderna deltar i kontinuerliga möten vid institutet, dels ett standardmöte varje år och dels möten i ett stort antal arbetsgrupper. Susanne var med i några av dessa grupper. Under åren 2007–2016 var hon den enda personen som var med vid alla standardmöten, och hon fick ett askfat i glas med Eiffeltornet som avskedsgåva på den årliga workshopen. Arbetet handlar i det

stora hela om att få handeln att fungera utan hinder av Listeriasmitta, dels inom EU, dels mellan EU och USA. Men det handlar även om att få standardmetoden att fungera och att hänga med i utvecklingen. Den metod som utarbetades för Listeria tillkom parallellt med yersiniametoden. EU-arbetet med standardmetoder började år 2006, och man blev klar med metoder allteftersom. Numera är det Monica Ricão Canalhas som har tagit över efter Susanne. – Det finns ett avtal som överbryggat arbetet mellan CEN (ett EU-organ) och ISO, som är ett internationellt standardiseringsorgan och där alltså bl.a. USA deltar. CEN har sitt huvudkontor i Berlin, så även där har Susanne varit på ganska många möten. – Det här året publicerades den åttonde artikeln där Susanne har stått som huvudförfattare, nu i fråga om Listeria: "Lambertz, S.T., Nilsson, C., Brådenmark, A., Sylven, S., Johansson, A., Jansson, L.M., Lindblad, M., *Prevalence and level of Listeria monocytogenes in ready-to-eat foods in Sweden 2012. International Journal of Food Microbiology*, 2012, 160, pp. 24-31".

Göran var i Högsta domstolen sedan 2009. Det här året, 2012, presenterades slutbetänkanden i båda de utredningar som Göran ledde. Det var betänkandet Stärkt skydd mot tvångsäktenskap och barnäktenskap (SOU 2012:35) och En översyn av tryck- och yttrandefriheten (SOU 2012:55). Det första blev bra, precis som Göran ville ha det, och det ledde ganska snart till lagstiftning i huvuddelarna (dock inte med någon kriminalisering av barnäktenskap som vi föreslog). Men det andra blev tyvärr pannkaka. Yttrandefrihetskommittén kom fram till att man inte ville lägga fram något förslag om en teknikberoende grundlag, och då bestämde sig Göran för att vara skiljaktig och skrev en egen sådan lag med författningskommentar. Det var lite dålig stämning i utredningen ett tag på slutet, men inte så farligt ändå. Och överlämnandet gick bra och var trevligt. Det var Beatrice Ask som tog emot betänkandet. Det blev sedan en del lagstiftning av kommitténs småförslag, men inte mycket. Göran skrev sig också skiljaktig, liksom Ingvar Svensson (KD), i frågan om lagreglering av skydd för privatlivet i de grundlagsskyddade medierna. – En annan fråga började ta mycket tid för Göran, ärendet Thomas Quick. Om detta har han skrivit en hel bok (Quickologi, utkommen våren 2015), så egentligen behöver inget mer sägas här. Men det hela började med att Göran vid ett lunchbord i Almedalen blev tillfrågad av Jörgen Huitfeldt på Studio 1 (SR) om han ville delta i ett Thomas Quick special på grundval av Hannes Råstams bok, som skulle komma under sommaren. Det tackade Göran ja till, då i tron att Råstam hade upptäckt en sanning. Så småningom kom insikten: Råstam hade fuskat oerhört, och Quick/Bergwall blev helt korrekt dömd. När Göran förde fram detta, första gången i en debattartikel i DN just innan Studio 1 Special skulle sändas, blev det rabalder. DN tog först ett steg tillbaka men drog sedan på för fullt om att Quickärendet var en rättsskandal. Detsamma gjorde SVT, SR och Aftonbladet, medan SvD och Expressen var mindre tvärsäkra.

Petter bodde på Svartbäcksgatan i Uppsala och drev Nitton tillsammans med Ricke Garcia. Som vi har skrivit tidigare ordnade de bl.a. musikkvällar, och vid ett tillfälle upptäckte myndigheterna att människor dansade. Petter och Ricke blev åtalade för att ha ordnat dans utan tillstånd och fick betala böter! Susanne och Göran var med på rättegången, som blev lite komisk på grund av de ganska egendomliga reglerna.

Karin bodde på Övre Slottsgatan och arbetade som tf adjunkt på kursen T2 (som står för Termin 2) på Juridicum. Hon hade sitt tjänsterum mot Trädgårdsgatan. Under en period delade hon rum med Mårten Schultz, som under en kort tid var professor i Uppsala innan han flyttade tillbaka till Stockholm. Karin trivdes mycket bra som lärare, och inte minst med kollegerna och livet på Juridicum. Det tog emot att söka sig därifrån.

Hanna gick sista terminen på SLU. Studierna denna termin var i form av ett examensarbete på Sweco i Stockholm tillsammans med Anna Norén. De skrev flitigt, men det blev ändå fördröjt. De blev klara i oktober men fick en rest som det tog lite tid för Hanna att fixa till.

Det här året fyllde Susanne 60, och familjen (utom Petter) firade enligt Susannes önskemål med en resa till Japan. Även Petter T var med. När han fick frågan om han ville följa med och rådfrågade sina föräldrar sa Mikael att "det hör man ju vad du ska svara, Ja-pan". – Resan varade i en vecka ungefär och var mycket lyckad. Vi var i Tokyo först, sedan i Kyoto (dit vi åkte med tåg) och till sist i Tokyo igen. Födelsedagen firades på ett s.k. rjukan i den gamla kejsarstaden Kyoto.

I januari detta år gjorde Göran och Susanne också en resa till Sydafrika. Det var en mycket kort resa (ca 36 timmar) som Göran ombads av UD (Hans Dahlgren) att delta i. Det var ett möte i Kapstaden om bl.a. yttrandefrihet, och Göran höll ett litet anförande + intervjuades i radion. Även Åsa Regnér var med på resan i sin egenskap av politiskt sakkunnig. Vi passade på att se Kapstaden så mycket vi hann, bl.a. åkte vi upp på Taffelberget. Och vi promenerade runt stora delar av stan. Mycket trevligt. – På vägen ner bytte vi flyg i Johannesburg, tog fel på tidsskillnaden och missade vårt plan! Ibland är man mer klantig än annars.

En mycket tråkig sak detta år var att Vibeke fick cancer i äggstockarna och att sjukdomen utvecklades på ett sådant sätt att det så småningom stod klart att Vibeke inte skulle få leva länge. Det var oerhört sorgligt. Susanne hade mycket kontakt med Vibeke det sista året, bl.a. när det gjordes försök att hjälpa henne vid Uppsala Cancerklinik, där Haile Mahteme var chef. Susanne och Vibeke talade ofta med varandra på telefon och utbytte tankar och idéer om sjukdomen och möjliga behandlingar. De tog bl.a. fram artiklar från nätet som de diskuterade. Vibeke var också i Heidelberg för operation, men inte heller där kunde man hjälpa henne. Mot slutet av året fick hon läggas in på Karolinska sjukhuset, och där blev hon kvar till sin död den 8 januari 2013.

Denna sommar gjorde Susanne och Göran sin hittills längsta resa i Sverige. Vi har ett rejält album från denna Sverigeresa, och där finns även en dagbok. Här gör vi bara en mycket snabb genomgång: Vi åkte hemifrån på midsommarafton och firade midsommar i Näset med Horneds, Svahns och Björnståhls. Sedan var vi i Kisa och Österbymo, och Göran var med som ett slags guide vid en vandring i Kisa som Jerker Carlsson hade ordnat. Sedan åkte vi via Eksjö, Ängelholm, Landskrona och Helsingborg till Helsingör, där vi träffade Gunhild och Ingvard. Därefter åkte vi genom Halland, där vi bodde i Laholm och besökte tingsrätten i Halmstad. Sedan for vi till Kungsbacka och Kungälv, där vi sov över. Sedan till Uddevalla och Tanumshede, Kungshamn och Smögen (där vi sov över). Österut via Lysekil, Vänersborg och Trollhättan och sedan direkt till Västervik. Dackebo, Oskarshamn och sedan Almedalen. Göran var med på ett par saker där. Efter fyra dagar på Gotland åkte vi hem till Uppsala. Men sedan fortsatte vi snart, den 9 juli, norrut. Vi åkte via Gysinge, Sandviken, Ockelbo, Järvsö m.m. till Östersund. Där bodde vi över och såg Frösön. Sedan till Strömsund och Vilhelmina, där vi också låg över. Till Arvidsjaur, Älvsbyn och Boden, där vi sov över. Vidare till Överkalix och Övertorneå och till Struves meridianbåge vid Svanstein. Över till Finland och åter söderut. Via Kukkolaforsen till Haparanda, där vi låg över. Vidare söderut till Kalix och Luleå, där vi bodde över. Sedan till Piteå och Skellefteå + Umeå där vi låg över på gamla fängelset. Och därefter till Örnsköldsvik, Sollefteå, Kramfors, Härnösand och Sundsvall. Och sista dagen, den 16 juli, åkte vi via Gävle, Skutskär, Älvkarleby, Karlholm, Strömsberg, Örbyhus och Björklinge till Uppsala. Vi besökte sammanlagt ca 50 orter under resan. Göran besökte 17 nya städer och Susanne 23. Då hade Göran 12 städer kvar på listan över svenska städer, Susanne 24. Och vi besökte flera världsarv. Göran hade nu varit vid alla 15, medan Susanne hade fyra kvar: Engelsberg, Birka, Falun med koppargruvan och Skogskyrkogården. I skrivande stund har hon bara koppargruvan kvar. Och på listan över städer har hon Marstrand kvar, medan Göran har sin komplett.

Hanna och Petter gick upp på Kebnekaise i slutet av juni!

På sommaren gjorde Susanne och Göran en liten resa till Amsterdam med bl.a. museibesök och långa promenader. Amsterdam är en härlig stad och vi bestämde oss (nästan) för att komma tillbaka och springa Amsterdam Marathon.

I år var sommarfesten hos Greger och Johanna i Sollentuna. Birgitta avgick med segern i trofétävlingen, som Göran hade ordnat.

Till höstterminen detta år fick vi en inneboende, Emanuel Spolin. Det var Lasse, hans pappa, som frågade om vi möjligen hade något rum åt Emanuel i trångboddhetens Uppsala. Och vi hade ju hörnrummet där nere i princip ledigt. Så Emanuel fick flytta in, och han började plugga medicin samma termin. Från början tänkte han bli akutläkare, eftersom han var utbildad brandman, men han har så småningom växlat om. Han var en väldigt trevlig kille som det var roligt att lära känna. Han bodde hos oss i ett år. Vi tog inte emot någon hyra av honom. Någon gång tänkte vi att vi kanske borde ha låtit honom betala en del av vattenräkningen, för den var han i hög grad med och spädde på. Han badade ofta.

Susanne och Göran hälsade på Sten och Tove Palmgren på deras sommarställe utanför Borgå i mitten av september. Det var mycket fint och väldigt trevligt. Vi såg även lite av Helsingfors.

Hanna och hennes Petter var i Barcelona i september. De gjorde bl.a. ett litet studiebesök på Camp Nou, Barcas hemmaarena.

Friends Arena invigdes den 14 november med match mot England. (Det hade varit invigning med konsert den 27 oktober, men matchen mot England var den sportsliga invigningen.) Göran och Susanne var där och Zlatan gjorde alla Sveriges fyra mål i en match som Sverige vann med 4-2. Bygget av Friends påbörjades år 2009, och det var roligt att följa processen lite inifrån som Göran kunde göra genom sin roll i Fotbollförbundet. Samtidigt som Friends togs i bruk påbörjades rivningen av gamla fina Råsunda

fotbollsstadion, där (bland mycket annat) pappa Lasse var och såg VM-finalen mellan Sverige och Brasilien 1958. Vid Råsunda är det numera huvudsakligen bostäder.

Petter T övningskörde en hel del det här året, mest med Hanna som lärare och då i vår Volvo. Utbildningen på körskolan tyckte han inte var något vidare. Han tog sitt körkort påföljande år.

I november gifte sig Petters och Hannas kompisar Viktor och Lisa. Göran var vigselförrättare.

Vi firade jul hemma, och även den 28 december var vi hos oss i Uppsala. Susanne var hos Vibeke på Karolinska samma dag.

Vi gick igenom ”en rolig sak” från året, och låt oss för en gångs skull ta med hela listan. Den såg ut så här, något nedkortad:

Hjööjan: Besöket på Waldemarsudde i augusti, särskilt utställningen om Hemslöjden 100 år.

Göran: Quick-debatten. Den känns som en gåva trots alla påhopp.

Susanne: Hannas examen.

Christer: Att jag har träffat Margareta och att vi var i Rio på karnevalen.

Margareta: Att sluta jobba och flytta till Christer. Och att simma med sköldpaddor på Maui.

Jan: Utsikterna att bli morfar till sommaren.

Gunilla: Att kliva oskadd ur bilen efter otäck olycka. Och att ha varit gift med Jan i 30 år.

Mats: Koh Mook med simtur in i en piratgrotta. Att fortfarande inte vara på Facebook.

Lena: Vår resa till Thailand när Mats fyllde 50 år.

Karin: På båda mina vänners bröllop sjöng jag egna uppskattade sånger vid middagen.

Hanna: När Petter och jag gick upp på Kebnekaises sydtopp i somras.

Petter T: När jag och Hanna var i Barcelona en vecka och levde på tapas och sangria.

Helena: New York-delen av vår resa till USA med bl.a. Lejonkungen på Broadway.

Magnus: Att få vara med på min vän Jonas bröllop i Orlando, Florida.

Niklas: Att jag cyklade Vätternrundan på 9.35.

Carin: Resan till Kroatien med utflykt till Montenegro.

Amanda: Fotbollen i Bälinge IF. Jag är mittfältare och har nr 13.

Gustaf: När jag gjorde mål i straffavgörandet mot Storvreta borta i UNT-cupen.

Nyår firade vi som vanligt med Britta, Tommy, PO och Birgitta. Detta var dock det sista året. Britta och Tommy meddelade på hösten att de ville bryta traditionen, Tommy tyckte inte om den särskilt mycket. Och han hade nog lite rätt, vi hade också funderat på om det kanske var dags att göra något annat på nyår. Åka på intressanta resor till exempel.

År 2013

Susanne hade ett i huvudsak normalt arbetsår på Livsmedelsverket, fortfarande med en hel del utlandsresor. En viktig händelse detta år var dock att ”hon” fick 6,2 milj. kr från MSB till ett treårigt projekt om utbrotsutredningar vid livsmedels- och dricksvattensmitta. Detta projekt ledde hon i stort sett fram till dess att hon pensionerades 2017, och det ledde fram till en handbok på nätet för utredning av matförgiftningsutbrott som man hade väldigt mycket jobb med innan den var klar. Innan projektet satte igång hade man jobbat tillsammans inom fem myndigheter med dessa frågor, och det var formellt de fem myndigheterna som fick pengarna. Susanne tog initiativet till arbetet och skrev ansökan. När MSB väl hade fattat sitt positiva beslut visade det sig att ingen annan kunde eller ville leda arbetet, så Susanne blev projektledare och ordförande i gruppen. Den kallades Gruppen för ett nationellt dokument för utbrotsutredningar. Lokala, regionala och centrala myndigheter inklusive länsstyrelser och smittskyddsenheter deltog i arbetet, totalt 17 personer. I den centrala arbetsgruppen fanns Lena Sundqvist och Cecilia Jernberg, Folkhälsomyndigheten, Anna Brådenmark och Maria Wegscheider, kommunala kontrollmyndigheten Uppsala, och Johan Hedlund, Smittskyddsenheten vid Region Uppsala. – Det här året publicerades den sista artikeln där Susanne stod som förstanamn: ”S.T. Lambertz, S. Ivarsson, G. Lopez-Valladares, M. Sidstedt, R. Lindqvist, *Subtyping of *Listeria monocytogenes* isolates recovered from retail ready-to-eat foods, processing plants and listeriosis patients in Sweden. International Journal of Food Microbiology*, 2013, 166, pp. 186–192. – Det här året fick också Livsmedelsverket en ny chef, Stig Orustfjord, efter Inger Andersson. Stig blev dock inte långlivad. Efter kritik i flera avseenden fick han lämna sin befattning år 2015. – Susanne var i München i början av september på ett yersiniamöte i den grupp där tyskan Kornelia var ordförande och en annan tysk, Dieter, ställde till besvär i arbetet på en internationell metod för detektering av Yersinia.

Göran hade också ett i huvudsak normalt arbetsår, i Högsta domstolen. Men nu var det lugnare med extraknäck eftersom båda utredningarna var avslutade. I stället fortsatte Quickärendet att ta tid, och Göran började fundera på att skriva en bok. Det blev enormt hårda angrepp detta år från medierna, särskilt efter Dan Josefssons bok om det som han kallade sekten kring Margit Norell, för att Göran fortsatte att hävda att Quick blev korrekt dömd. Särskilt Aftonbladet, DN och SVT gjorde vad de kunde för att få Göran att framstå som dum. Uppdrag Granskning gjorde ett program som till hälften handlade om Göran och som gjordes av Petter Ljunggren. Det var mestadels elakt, men det lämnades ändå ett avslutande besked, ”han håller fast vid sin uppfattning”, som gjorde att granskningen kändes rimligt OK. Annars var det många slag under bältet, bl.a. från Leif GW Persson, Åsa Linderborg, Oisín Cantwell, Peter Wolodarski och Eva Franchell. Men detta redovisas i Quickologi och behöver inte ges plats här. Annars bör det sägas att Görans aktiviteter angående Quick var minst sagt impopulära hos flera medier, men också hos många jurister. Situationen blev väldigt speciell under vissa perioder. När det gäller HD blev det särskilt jobbigt kring sommaren 2015, efter att Quickologi hade kommit ut. Stöd fanns dock hela tiden från många människor som hörde av sig med vänliga och uppmuntrande tillrop. Ett visst stöd kom också från delar av regeringen, bl.a. Peter Norman och de två statssekreterarna i Justitiedepartementet. De som var främst berörda började träffas i det som först kallades Quicklaget, sedan Öjegruppen. Gruppen hade sitt första möte på våren detta år, i Öje i Dalarna. Det var bara Gubb Jan Stigson, Christer van der Kwast och Göran som var med på detta möte, Seppo Penttinen blev sjuk. – Från och med den 9 december gick Göran över till Lagrådet i 3 månader. Det blev spekulationer i vissa av medierna kring frågan om han blev förflyttad dit på grund av Quickärendet, där debatten pågick som bäst efter Dan Josefssons bok, och bl.a. Aftonbladet hade rejält felaktiga rubriker. Om detta handlade Medierna i P1 lördagen den 7 december. Göran var med, och Lena Mellin från Aftonbladet. I månadsskiftet september / oktober bestämde sig Göran för att skriva en bok om Quickärendet. Han kom igång med skrivandet kring årsskiftet och höll sedan på i stort sett hela 2014. Angående Quickärendet kan till sist nämnas att SVT hade laddat rejält mot Göran i Veckans Brott den 26 november. Det var en specialsändning om Quickärendet utifrån Dan Josefssons bok. Sture Bergwall var med liksom Dan Josefsson och – förstås – Leif GW Persson. Camilla Kvartoft gjorde som programledare vad hon kunde för att sätta dit Göran. Slutet av november och början av december detta år var nog de allra intensivaste månaderna kring Quick med massor av radio och tv. Det allra värdefullaste stödet fick Göran från Susanne. Hon var helt fantastisk. – Det här året fick Göran en adept, Sunita Memetovic. Göran och Sunita fick kontakt i samband med en alumnidag, när Göran

ordnade en programpunkt om romer. Och de har sedan träffats mycket, bl.a. på Stationen. Det har blivit snack om även annat än sådant som har med Sunitas utbildning och yrke att göra. – Göran träffade Eva Riad en del. Hon hörde av sig med stöd i Quickärendet och ville gärna träffas. Hon var född 1932 och dotter till Arvid Runestam (biskop i Karlstad bland annat) och Nathan och Anna Söderbloms dotter Lucie. Eva var gift med Hosni Riad och har barnen Lotta, Jacques, Lucie och Tomas. Göran tog bl.a. med Eva till Waldemarsudde och gjorde över huvud taget ganska mycket för att hålla henne sällskap, något hon verkligen uppskattade. Han besökte henne många gånger i hennes lägenhet i korsningen mellan Kungsgatan och Bäverns gränd och var med på ett par födelsedagar. Hon avled i september 2015, och Göran var med på begravningen i Domkyrkan.

Petter fortsatte att driva Nitton på Svartbäcksgatan i Uppsala tillsammans med Ricke Garcia till årsskiftet 2014. Han firade sin 40-årsdag den 28 augusti tillsammans med Sten Tjäder i Seattle. De var på konsert och såg Dave Matthews band. De träffade även Zack från Thailand och hans familj en bit norr om Seattle. Zack var i Uppsala och hälsade på några år tidigare, och vi andra lärde också känna honom lite grand. Han bor med sin familj i Kanada. Efter Kalifornien åkte Petter till Costa Rica en sväng innan han kom hem till Sverige.

Karin trivdes jättebra med sitt jobb på Juridicum men tyckte att det började bli dags att gå vidare. Så hon sökte arbete som tingsnotarie och fick en sådan tjänst på Södertörns tingsrätt från den 1 januari 2013. Där trivdes hon mycket bra under de två år som jobbet där varade.

Hanna hade lämnat in sitt examensarbete på SLU i oktober förra året men fått en rest. Den tog lång tid för henne att ordna, och hon lämnade inte in den förrän sent. Hon hade även en rest på en annan kurs som tog tid. Det var jobbigt. Hon tror att hon är klar med allt nu, men examen återstår att ta ut. Det tar emot när hon ska ta tag i det sista. Hon undersökte saken med SLU och sa att nu ville hon ta ut examen. Men då behövde läraren något, och det blev ångest igen. Hon fick inte kontakt med rätt person, och så blev det liggande igen. – På våren jobbade Hanna på Atén, alltså den grekiska restaurangen på Torkelsgatan. Hon läste också någon distanskurs om Photoshop + startade ytterligare några distanskursgrejer. Men hon tog inte ut några CSN-lån utan klarade sig med pengarna från Atén. Senare jobbade hon också på Nitton. Hon dressade bl.a. restaurangen inför bröllop och fester. Och hon ordnade växterna utikring. Första året var det bara Nitton där hon gjorde detta, nästa år var det både Katalin och Nitton. Och på Katalin har hon sedan fortsatt.

Petter T började plugga på universitetet det här året. Först läste han estetik en termin, sedan professionell svenska A + B, sedan engelska A och därefter C-uppsats i svenska. Men uppsatsen, som handlade om förortsslang, blev han inte klar med. Det var hösten 2014 som han skrev, underkännandet kom på våren 2017. Han har ambitionen att ta tag i det. Han tror att han hade förlitat sig för mycket på sina egna kunskaper, och handledaren var jättedålig. Om han vill ta ut en examen har han dessutom två terminer till att klara av. Det kan vara strökurser. – Petter och Viktor var i New York för pengar som de fick i stipendium av Uppsala kommun. – I februari var Hanna och Petter i Berlin och hälsade på Emilia och Mark. Och Petter tog körkort den 6 augusti 2013. Han klarade uppkörningen direkt.

Den 8 januari dog Vibeke, en vecka före sin 62-årsdag. Vi i familjen var och hälsade på henne på Karolinska sjukhuset, det var före årsskiftet. Susanne var där alla de sista 16 dagarna av Vibekes liv och skrev då hela tiden dagbok. Även Göran var med ytterligare någon gång. Då var Vibeke svag. – Vibeke hade inte berättat om sin sjukdom för särskilt många av sina vänner, hon sa att hon inte måktade. Hon valde att lägga sin energi på några få personer, och hon försökte använda tiden på ett så bra sätt som hon kunde. Hon var ofta glad och verkligen beundransvärd. Begravningen var på Skogskyrkogården den 31 januari och vi var ungefär 25 personer i det lilla Skogskapellet. Bland annat Lennart, Magnus och Andreas pappa, var där. Ellen kom från Västerås i taxi. Efteråt var det en minnesstund på en liten restaurang alldeles i närheten. Vibeke har sin grav i den sydöstra delen av den vackra kyrkogården, ett av Sveriges sexton världsarv.

Susanne och Göran var i Israel tillsammans med Horneds i en vecka på våren. Det var en jättefin resa, där vi besökte bl.a. Tel Aviv med Jaffa, Jerusalem, Betlehem (som ju ligger på Västbanken), Haifa, Caesarea, Döda Havet med Masada, Getsemane, Gennesarets sjö med Kapernaum och Golanhöjderna. Guiden Nedal Abdo var jättebra. Vi har ett album från resan inkl. dagbok.

Karin och Göran var på fotbollslandskamp på Friends i mars. Troligen var det Irland som var motståndare.

På Valborgsmässoafton var Göran och Susanne som vanligt på Carolina vid mösspåtagningen. Detta var Ulf Göransons näst sista år som chef för biblioteket. Han höll alltid uppskattade små vårtal för de församlade efter mösspåtagningen kl. 15. Oftast ingick några små sanningar om livet vid universitetet.

I maj gjorde vi en vårfamiljeresor till London. Alla i familjen var med inkl. Petter T. Och Alejandra, Petters tjej från Costa Rica, var också med. Göran och Petter var på White Hart Lane och såg Tottenham vinna över Middlesbrough med 1-0 eller möjligen 2-1. Gareth Bale gjorde det avgörande målet och var mycket imponerande. I övrigt tittade vi på stan, handlade, gick på restauranger och såg musikalen Thriller en av kvällarna.

I maj var Göran på Kisaträff med de gamla vännerna från Hemgården och Åkerdala. Det var Bitte Nilsson (då Samuelsson), Anna-Lena Karlsson (då Samuelsson), Roger Svensson, Torbjörn Lindqvist (Toto) och Göran som var med den här gången.

Susannes moster Gunhild har ordnat många kalas på Gentofte hotell, och så var det även detta år – i juni. En stor del av släkten samlades, och det var mycket samtal, sång m.m. En av sångerna vi ofta sjöng var Susannes favoritvisa Svantes lyckelige dag av Benny Andersen. Göran och Susanne var också inne i Köpenhamn, det blev en trevlig tradition att se en del av stan i samband med besöken i Gentofte.

På sommaren gjorde Susanne och Göran en av sina bästa resor, och på slutet var även Karin med. Vi körde bil och åkte genom Balticum, Polen och Ukraina till Jalta på Krim, vidare till Odessa och genom Bulgarien till Istanbul. Sedan vände vi och åkte norrut genom Östeuropa. Vi träffade Karin i Bulgarien, vid Svarta Havet, och hon åkte sedan med oss genom Rumänien, Ungern, Slovakien och Polen hem. Vi gjorde rejäla stopp i framför allt Bukarest, Budapest och Krakow. Warszawa hade Göran och Susanne stannat i på nervägen. Det finns ett album från denna resa och en dagbok. Det var en fantastiskt intressant resa, inte minst besöken i Riga, Vilnius och Kiev på nervägen. Men kanske framför allt Krim ändå. Och detta visade sig vara den sista möjligheten att besöka Krim medan det tillhörde Ukraina. Ett år senare annekterades Krim av Ryssland i samband med den ukrainska revolutionen, då Viktor Janukovitj kastades ut. Det var också väldigt givande att komma till bl.a. Odessa, Istanbul, Budapest, Krakow och Lodz. I Polen hade vi stor glädje av att vi just hade läst Göran Rosenbergs Ett kort uppehåll på vägen till Auschwitz och Steve Sem Sandbergs De fattiga i Lodz.

Alla i styrelsen för Waldemarsudde med partners var inbjudna till familjen Karlander i Värmland i augusti. Det var fantastiskt trevligt. Förutom Karlanders och vi var det Karin Sidén och paret Svante och Christina Lindqvist. Vi var bl.a. på Lars Lerins konsthall Sandgrund i Karlstad och på Rackstadmuseum i Arvika. Och så var vi i Borgvik, där det finns en konsthall som drivs av bl.a. Sven-Erik Magnussons son Oscar, samt i det fina väveriet i Klässbo.

Suss och Hans skilde sig detta år. Och Görans kusin Ulla dog. Hon begravdes i kyrkan i Skepplanda, där hon bodde. Och Susanne och Göran var med, liksom bl.a. Hans och Siv och Gunilla. Alla fem kusiner (dvs. syslingar till våra barn) var också med, alltså Uffe, Madeleine, Mats, Christine och Sanna.

Den 30 augusti var det kräftskiva på Hörnstensvägen, med långbord uppdukade ute på gatan. Det hade börjat bli en trevlig tradition bland grannarna med sådana fester. En annan tradition är att vi har "pub" på fredagskvällar ett par gånger om året hemma hos någon.

Den 1 september var vi hos Margareta och Carl Peter Wickström på middag och möte med Susannes bokcirkel.

Vi var hos Kerstin och Owe i Linköping den 6 september, och dagen efter det åkte vi till Edlunds i Norrköping för sommarfest. Göran vann årets trofétävling trots att han egentligen var ganska dålig i ett par av grenarna. Han lyckades utnyttja de andra lagmedlemmarna i ett par laggrenar.

Emanuel Spolin, som hade bott hos oss i över ett år, flyttade ut i oktober. Han flyttade till ett studentrum i Studentstaden. Det var mycket trevligt att ha honom boende hos oss, han är en verkligt fin kille.

Vi firade Hannas 28-årsdag hemma hos henne. Hon bjöd på mat. Fanny, Minna och Annika Kihlström kom också.

JK firade 300-årsjubileum den 25 oktober. Det var festligheter i Riddarhuset och mycket fin middag i Svea hovrätt. Susanne och jag drack vin med norrmännen före middagen på deras hotellrum. Det var Sven-Ole Fagernes initiativ.

Det andra mötet med Öjegruppen hölls på hösten. Fyra personer var med, Seppo Penttinen utöver vårdeltagarna. Göran gjorde anteckningar från detta möte, liksom från alla andra Öjemöten.

I november var det teklubbsmöte i Katedralskolan i Uppsala. Pontus Järborg är ordförande och Göran sekreterare. Så Göran svarar för kallelser och det mesta praktiska, och det har blivit så att Teklubben träffas ungefär en gång per år. Mestadels ses man i Stockholm.

Göran och Susanne gjorde en veckolång resa på Cypern i november, i stort sett runt hela ön inkl. den turkiska delen av Nicosia. Och vi var på en fantastisk konsert med Elton John på Friends Arena.

Den 30 november hade vi en middag med Vibekes släktingar på Gyldene Freden.

Det här året föddes Shioris båda tvillingtjejer, Miranda och Ryann. Shioris man heter Gary Turner. Familjen bor på Hawaii.

Vi firade jul hemma i Uppsala och den 28 december i Sigtuna. De som var med det här året var Hjöjjan, Göran, Susanne, Christer, Margareta, Jan, Gunilla, Mats, Lena, Karin, Helena, Magnus, Cesar (som hade fötts den 14 juni, dagen efter Helenas 30-årsdag), Niklas, Carin, Amanda och Gustaf.

På nyårsafton var vi ensamma för första gången på väldigt många år. Vi var i domkyrkan på nyårgudstjänst vid själva tolvslaget och tog oss hem genom ett festskrudat Uppsala.

År 2014

Susanne arbetade i stor utsträckning med utbrotsprojektet (se 2013). De nationella myndigheter som deltog i det, förutom Livsmedelsverket, var Smittskyddsstyrelsen och Folkhälsomyndigheten. Hon fortsatte också med de internationella projekten i EU och CEN-ISO med resor till framför allt Paris och Berlin. Det här året förordnades hon också till adjungerad universitetslektor vid SLU, Institutionen för biomedicin och veterinär folkhälsovetenskap (BVF). Det var ett led i den ganska långdragna processen att bli docent (se nästa år).

Göran jobbade i Lagrådet de första två månaderna och kom sedan tillbaka till HD. Han hade kunnat fortsätta i Lagrådet men avstod med hänvisning till att han fyllt 60 år och till att andra ville komma dit. Torgny Håstad var ordförande i det lagråd som Göran arbetade i, och Sten Heckscher var andre ledamot. Mycket trevligt och intressant! Även Bosse Svensson och Severin Blomstrand var ordförande i ett par lagråd som Göran jobbade i under de här tre månaderna. – Under hela detta år skrev Göran ganska intensivt på sin bok om Quickärendet, Quickologi, på Fri Tanke Förlag. Det var skönt att skriva av sig, och efteråt känns det enormt bra att boken blev skriven. Den kom ut på våren 2015, så vi får återkomma till det. Även Christer van der Kwast skrev en bok, som kom ut strax före Görans och som berättade rakt upp och ner hur det var. Men boken tystades i allt väsentligt ner.

Petter flyttade till Stockholm och började jobba för Stureplansgruppen, främst som huvudansvarig för restaurangen Grand Escalier i Sturegallerian. Han hade först tillfälliga bostäder, men efter en tid hjälptes vi åt med en lägenhet åt honom. Han hittade den själv, på Finnberget på Kvarnholmen, och Göran och Susanne bidrog till finansieringen genom att svara för en halv miljon kronor till handpenningen. Han

betalade 2,9 milj. kr för lägenheten, en tvåa på ca 45 kvm. Det kändes som ett jättebra pris och var det nog också. Läget är härligt vid inloppet till Stockholm.

Karin jobbade som notarie på Södertörns tingsrätt hela året. Hon åkte SL/UL-tåg hela vägen fram till tingsrätten, som ligger inte långt från stationen i Flemingsberg. Inte så sällan fick Göran höra av personer som Karin jobbade åt på tingsrätten att hon var väldigt skicklig. Under hösten sökte hon till Svea hovrätt som fiskal. Hon ville alltså in i domarkarriären. Och hon kom in i hovrätten efter att ha fått mycket fina vitsord från tingsrättens domare.

Hanna hade jobb på Atén och med växterna på Katalin samt även på Nitton detta år innan det var slut där. Och hon jobbade en del med rester och distanskurser. Hon och Annika Kihlström ordnade en återträff i gymnasieklassen som blev mycket lyckad. De var hemma hos Elin Eriksson.

Julklassen från Petter T 2013 var biobiljetter till filmen Främling vid vatten. Den innehöll mycket explicit homosexuell kärlek. Vi såg den en kväll i februari (Susanne, Göran, Hanna och Petter). Petter hade inte riktigt förstått vilket slags film det var. Susanne föredrog ibland att titta genom fingrarna. Efter filmen stod vi utanför biografen och fällde några intelligenta kommentarer. Petter ville helst sjunka genom jorden.

Göran och Susanne var i Göteborg den 6-9 mars. Göran pratade för Advokatsamfundets västra avdelning en kväll. Och i övrigt gjorde vi Göteborg inkl. Kortedala och Haga. Vi träffade Suss på lunch och åt räkmacka i Gothia Towers.

I mars var Göran, Susanne, Hanna och Petter T i Riksgränsen. Vi bodde i Christers lägenhet. Det var tyvärr mycket dåligt väder i ett par dagar, så skidåkningens inskränkte sig till någon enda dag på slutet.

Göran och Susanne var på middag hos nyvunna vännerna Claes och Märith Borgström en kväll. Vi bodde på hotell, och dagen efter middagen tog vi en lång promenad på Söder med fin utsikt mot norr på många ställen. Vi träffade sedan Claes och Märith ytterligare några gånger, en gång hos dem på Ljusterö och ett par gånger hemma hos oss.

I slutet av mars hade vi möte nr 3 i Öjegruppen. Den här gången var vi fem, det var första mötet för Sven Å Christianson. – Senare på våren intervjuades Göran av Olof Buckard på Boulevardteatern. Efteråt var det restaurangbesök tillsammans med ledningen för teatern, bl.a. Anna Holmqvist.

I april var Göran i Lund och höll ett föredrag för studenter, inbjuden av Juridiska föreningen och boendes på natten hos en av killarna (Robin) och hans tjej. Mycket trevligt. – En annan sak som hände i april var att Göran tillsammans med bl.a. Hans Karlander blev invald i den finska Syraksorden, där Berndt Arell var på väg att bli stormästare. Detta hade med styrelseledamotskapet på Waldemarsudde att göra. Och det var stor fin – och rolig – middag på kvällen i samband med ”diplomeringen”. Susanne var med.

Senare på våren gjorde vi en vårfamiljeresa till Madrid, den tredje i ordningen. Vi var där en förlängd helg och lärde känna stan ganska bra. Bland annat var vi på en vinprovning.

I Ukraina var det oroligt på Majdan i Kiev. Ryssland hade tagit Krim sedan Janukovitj störtats, och nu var det nästan inbördeskrig. Göran och Susanne kände mycket för Ukraina sedan resan förra året och gav sig iväg till Kiev för att se hur det var. Det var en mycket intressant resa, där vi fick lukta en del krutrök. Allt stod och vägde, kändes det som. Vi bodde billigt i en lägenhet. Vi övernattade också några timmar på ett hotell på flygplatsen i Moskva.

Vidare gjorde Göran och Susanne en resa till Alicante över en förlängd helg och hälsade på Rolf och Ingela. Det var roligt att få se deras hus och den fina kusten där i trakten. Vi gjorde ett par bilresor och tog promenader, åt och drack. Mycket trevligt.

Susanne hade bestämt sig för att hon ville upp på Kebnekaise. Hanna och Petter hade gått upp ett par år tidigare, och nu ville Susanne göra det. Göran vågade inte lova att han skulle gå med hela vägen, så Susanne frågade Hanna. Och hon sa ja. Vi flög till Kiruna och hyrde bil där. Sedan åkte vi till Nikkaluokta och parkerade bilen. Vi vandrade de sista 19 km till Kebnekaise och övernattade på fjällstationen. Sedan gick Susanne och Hanna med en grupp den branta vägen, medan Göran gick den längre och mindre branta. Göran stoppades av dåligt väder, åtminstone bestämde han sig för det. Men

Susanne och Hanna kom upp. Mycket roligt! Det var klättring och brant och svårt för Susanne. Men det gick. Sedan var det middag på kvällen. Nattsömn blev sedan kort. Vi behövde komma upp vid 3-tiden för att hinna till Kiruna och flyget. Vandringen tillbaka till Nikkaluokta tog 5 1/2 timme och var jobbig. Susanne var dödstrött och ramlade omkull en gång alldeles i slutet.

Och bara någon dag därefter åkte Susanne och Göran iväg på en långresa till Balkan. Vi flög till Albanien och hyrde bil där. Sedan åkte vi runt i Albanien, Kroatien, Slovenien, Serbien, Bosnien, Kosovo och Montenegro, samt vidare till Makedonien och Grekland. Vi var ute på Korfu ett par dagar innan vi for tillbaka till Tirana och flög hem därifrån. Under resan deltog vi i ett möte med ICD (Institute for Cultural Diplomacy) i Cetinje, Montenegro (Göran höll ett anförande om tiggare och mänskliga rättigheter). Och vi hälsade på Högsta domstolen i Tirana med dess ordförande Xhezair Zaganjori, som vi hade träffat i Cetinje. Vidare hälsade vi på Sunitas farmor och andra släktingar i Bujanovac i södra Serbien. Och vi besökte alla dessa länders huvudstäder (Ljubljana, Zagreb, Belgrad, Sarajevo, Pristina, Skopje och Podgorice). Plus bland annat Mostar. Och kanske allra intressantast: vi var i Sarajevo på hundraårsdagen av Skotten i Sarajevo, alltså starten på första världskriget. Det var den 28 juni. Och vi var på ett intressant museum i staden. Allt som allt var detta en mycket givande och oerhört intressant resa. Vi har ett album från resan och Göran skrev dagbok. Så kanske blir det en del kompletteringar här så småningom.

Göran var på Nordiskt Juristmöte i augusti, i Oslo. Den här gången var Karin med för första gången. Göran var korreferent på en session om yttrandefrihet och internationell privaträtt. En ung dansk jur. dr var referent, Ketilbjörn Hertz, och vi hade en hel del kontakter både före och efter. Göran var hembjuden dels till Sven Ole Fagernes och Kirsti Coward, dels till Toril Øie (numera justitiarius = ordförande i Højesteret). Karin var på fest med de unga. Hon och Göran umgicks dock en hel del, och bl.a. åt vi lunch med Sten och Tove Palmgren och några andra.

Årets sommarfest med gymnasiekamraterna var hos PO och Birgitta i Norrtälje. Göran hade ordnat troféutdelningen, som vanns av Gudrun.

På sensommaren var det kalas i Gentofte, ett av de kalas som Gunhild ordnade och bjöd på. En stor del av släkten var med.

I början av september firade vi Petters 41-årsdag på restaurang i Stockholm. Petter valde La vecchia dama på Söder, en restaurang med Juventus-kärlek. – I september var Göran på Friends och såg en landskamp mellan Sverige och Estland som Sverige vann med 2-0. Göran minns inte vem som var med på denna match. Möjligen var det Åke Jonsson (Görans kamrat från Nynäshamn), som har varit med en gång på antingen Råsunda eller Friends.

Susanne och Göran var i Österbymo och hälsade på Kerstin och Sten-Olof i oktober. Det var bara Kerstin som kunde följa med på utflykt den här gången, och den gick till Sunds kyrka. – Petter och Hanna var i Berlin i november.

Även Göran och Susanne var i Berlin i november. Det var årskonferens med ICD och vi var inbjudna. Göran höll ett litet anförande. Vi firade också Berlinmurens fall 25 år. Det var massor med folk ute och vandrade just den kvällen, en härlig upplevelse.

Susanne och Göran var på juristfest på Uppsala Slott en höstkväll.

Göran talade på Juridiska Klubben i Uppsalas höstmöte. Det var trevligt. På Värmlands höll vi till. I styrelsen för JK sitter numera bland annat Nils Pålbrant, Hanna Söderberg (stor-Hanna från tiden i Stugan i Valsätra) och Thomas Bälter Nordenman.

Den 23 december var vi hos Ellen och firade hennes 89-årsdag. För övrigt firade vi Ellen på hennes födelsedag i stort sett varje år.

Vi firade jul i Uppsala, och även den 28 december med Görans släktingar. Som vanligt gick vi igenom ”en rolig sak”, och listan ser ut så här (något förkortad):

Hjööjan: Jag är glad att jag kan bo kvar i mitt hus, och det har fungerat bra i år.

Göran: Att Petter har köpt lägenhet i Stockholm.

Susanne: Att Hanna och jag gick upp på Kebnekaise.

Christer: Karibien igen! Vi var där i februari och mars och åkte runt på ett antal öar.

Margareta: Den fantastiska sommaren, när vi bl.a. var i Hudiksvall ute i vårt lotshus.

Jan: Cesar, att mamma fyllde 85 år och att vi nu ses för tolfte gången den 28 december.

Gunilla: Började träna och lyckades bl.a. genomföra halv-Vättern på en för mig jättebra tid.

Mats: Vi byggde till huset under våren, och det blev väldigt bra. Det är i princip färdigt nu.

Lena: Min släkts årliga träff hölls i Västervik, på Lysingsbadet. Mats var lekledare.

Karin: Jag kom in i Svea hovrätt och får därmed lov att fortsätta jobba inom domstolarna.

Niklas: Klarade SAS-certifiering i programmering som bäst någonsin i Sverige (95 %).

Carin: Att jag har blivit moster igen. Min lillasyster Anna fick en son, Colin, 21.10.

Amanda: Cupen på Åland. Vi hade lite otur och blev fyra, men det var jättekul ändå.

Gustaf: När vi var i Spanien och vandrade till ett vattenfall och badade i det kalla vattnet.

Ewa-Lotta: Vår silverbröllopsresa i somras, åtta dagar i Småland och Blekinge.

Tyra: Jag lärde mig att stå på händer!

Noah: Jag lärde mig cykla den 27 juli! På en tvåhjulning utan stödhjul.

Johan S: Sex veckors semester, på Österlen, i Leksand, på Yasuraghi och hemma.

Anders: Jag genomförde Vätternrundan trots olyckan året innan. Personlig rekordtid, 8.15.

Johanna: Det har gått jättebra för Tyra att börja skolan, hon trivs så bra.

Nyåret firade Susanne och Göran ensamma hemma detta år.

--

Den borgerliga alliansen förlorade valet i september och fick lämna över regeringsmakten till S + MP, som tillsammans med V blev större än de fyra allianspartierna. Nu fick SD så mycket som 12,9 %, och tillsammans med detta parti är alliansen större än S + V + Mp. Stefan Löfven blev ny statsminister.

Susanne fortsatte sitt arbete på Livsmedelsverket, även detta år med betydande inriktning på arbetet med utbrottshandboken. Och även detta år var det sammanträden med resor till bl.a. Paris. I år blev hon också docent vid Sveriges Lantbruksuniversitet efter en ganska besvärlig process där hon måste anställas som lärare på 10 % innan hon kunde förordnas till docent. Hon höll sin docentföreläsning ute på SLU på våren, och hela vår familj (inklusive Petter) var och lyssnade. Efteråt gick vi allihop på Villa Anna och åt lunch i form av avsmakningsmenyn. – Stig Orustfjord fick lämna jobbet som generaldirektör för Livsmedelsverket efter en hel del kritik och interna stridigheter. Han ersattes som tf av Annica Sohlström, som sedan blev förordnad till ordinarie GD år 2016.

Göran var klar med Quickologi i början av året efter en omsorgsfull granskning av redaktören Lena Albihi. Boken kom ut i april och såldes i drygt 3 500 ex, ovanligt mycket för en bok hos Fri Tanke. Men recensionerna blev i huvudsak nedgörande. Det handlade mestadels om att recensenterna tyckte att det var urbotat dumt att hävda att Quick blev korrekt dömd. Aftonbladet lät Dan Josefsson recensera, och flera andra tidningar använde också säkra kort (i den betydelsen att man visste vad de tyckte i sakfrågan) – som Göran Greider och Ulrika Knutson. För Göran var det väldigt skönt att vara klar med boken, och efteråt känns det enormt tillfredsställande att ha skrivit den. Det enda författarsamtalet var dock på biblioteket i Kisa. Ytterligare ett par var inplanerade men ställdes in, i Stockholm för att Dan Josefsson inte ville debattera med en psykiskt sjuk person (Göran) och i Sundsvall för att man tyckte det blev otrevligt att debattera mordet på Johan Asplund på nationaldagen. – Annars var Göran hela året i Högsta domstolen, och arbetet var lugnt och trevligt. Tidvis var dock motståndet mot Görans engagemang i Quickärendet hårt, och vid ett tillfälle hade kollegerna ett sammanträde utan Göran. Ett par av kollegerna gav dock stöd. Särskilt irriterade blev flera av kollegerna när Göran var med hos Filip och Fredrik i Kanal 5 och förde fram sitt budskap. – En kväll i mars bjöd Göran Kristina Hultman på fin gourmetmiddag som tack för hennes mycket nyttiga hjälp med boken.

Petter jobbade på Stureplansgruppen och bodde i sin nya lägenhet på Kvarnholmen. Han åkte i regel till jobbet med båten från Nacka till kajen vid Nationalmuseum. I november var han med och körde igång ett projekt i Gamla Riksarkivet där Stureplansgruppen började med julbord. Detta blev genast mycket populärt, och vår familj har varit där och ätit två eller tre gånger.

Karin arbetade i Svea hovrätt från den 1 januari detta år, och hon trivdes utmärkt hela tiden. (Det var lite bättre på den andra avdelningen än på den första.) Hon fortsatte att pendla med UL. Även Göran började så småningom åka med detta tåg (normalt kl. 06.26). Så Karin och Göran pendlade tillsammans i ett par år innan Göran gick i pension, från en bit in på 2015 till slutet av februari 2017. Även Kajsa Westman var med. Mot slutet av 2016 var Karin tillbaka på Södertörns tingsrätt som tingsfiskal. Hon hade kunnat välja Stockholms tingsrätt, med bl.a. kortare pendling, men valde den tingsrätt där hon var säker på att trivas. – På sommaren var Karin på en rolig och bra kurs i London i Europarätt och lärde känna människor från hela världen.

Hanna jobbade med diverse saker och kom nu även in i filmbranschen. Therese Winberg, som är en kompis som dök upp på en fest som Petter och Hanna hade en Valborgsmässafton, lade upp en fråga på Facebook om det fanns någon som ville assistera henne i ett reklamprojekt under våren. Therese är scenograf och fotograf. Det var Lisa Backemar som skrev Hannas namn. Hanna tänkte allt själv anmäla sig men vågade inte riktigt. Therese var dock omedelbart positiv, och då hoppade Hanna på jobbet utan att tveka. Detta var efter sommaren 2015, och sedan satte jobbet igång nästan direkt. Det var en reklamgrej för IKEA med rubriken "Vad gafflar ni om?" och jobbet varade i 3–4 månader. Hanna fick betalt av produktionsbolaget OTW. – I december jobbade Hanna också hos (vår) Petter på Gamla Riksarkivet. Hon firade sin 30-årsdag med en fest hemma i lägenheten.

Petter T fick kontrakt som textförfattare med Universal i november detta år. Det var skönt med en fast inkomst (i form av ett kontantförskott för viss tid) och ett jobb som Petter verkligen vill ägna sig åt. Det gick bra för honom direkt och han fick 2017 kontraktet förlängt på ett och ett halv år med rejält höjt arvode. – Petter och Hanna var i Riga i fyra dagar.

En av julklapparna 2014 var biljetter till Stockholms stadsteaters uppsättning av Chicago med bl.a. Lisa Nilsson, Sharon Dyll och Dan Ekborg. Vi var där den 3 januari, och det var en mycket fin föreställning.

Susannes moster Gunhild dog i slutet av januari. Hon låg en vecka på sjukhus med lunginflammation och magsår. Sedan kom hon hem, men bara en vecka senare föll hon ihop och dog. Hjärtat orkade inte, det var nog slutorsaken. Så vi var på begravning i Lyngby den 14 februari. Det var samling efteråt på Gentofte Hotel. Vi åkte med Ingvard dit, han fyllde 90 i år. Efteråt åkte vi in till centrum, gick på Peder Oxe och åt

soppa och sedan på Europa och fikade. Hem på kvällen, alltså en dagstur bara. Vi hade bilen på Arlanda. Samma dag var det ett terrorattentat i Köpenhamn. En 22-åring sköt två personer till döds, andra skadades. Islamistinspirerat, liksom en attack mot tidningen Charlie Hebdo och en synagoga i Paris ett par veckor tidigare.

Det blev lite besvär med Ingvars son Steen och en advokat efter Gunhilds död. Susanne hade gärna velat välja ut ett par minnessaker i hennes lägenhet, men den tömdes snabbt och det blev inte någon möjlighet att besöka den. Gunhild hade utsett Steen att ta hand om boet, och han visade kanske inte så mycket förståelse för hennes släktingars önskningsar. De fick t.ex. inte se hennes testamente.

Görans 65-årsdag firades genom att hela familjen (inklusive Petter) gick ut och åt middag på Katalin.

Bibban fyllde 90 år den 4 mars. Göran var nere i Ängelholm och firade henne. Då var hon vid full vigör om man bortser från alla krämpor. Men senare på året dog Bibban. Så då var vi på begravning. Minnesstunden hölls hemma hos Christer.

Vi var på konsert i Globen i mars. Det var Paul Simon och Sting som spelade – tillsammans och var och en för sig.

I mars var det också möte med Öjegruppen över en helg. Den här gången var vi sju inkl. den nye medlemmen Janne Axell (Karlsson). Det blev dock både det första och det sista mötet för Janne. Han hade aggressiv cancer och dog ett knappt år senare. Flera av oss i gruppen var på hans begravning i Sandviken. På höstmötet hade vi honom med ibland per telefon, men då var han mycket svag. På vårmötet åkte han med Göran till Öje. Göran hämtade honom i Sandviken och lämnade honom där på återvägen. Han och Margareta bjöd på lunch. Och på vägen upp stannade Janne och Göran i Mora och fikade på Zornmuseet.

Göran fick en konståbok av Susanne till 65-årsdagen, om de offentliga konstverken i Uppsala. Vi gjorde ett par utflykter på våren och tittade på ett antal av konstverken. Mycket intressant och roligt.

På Sista April var vi som vanligt på Carolina. Strax dessförinnan hade vi varit på Katalin och firat Tomas Matssons 75-årsdag. På påsken var vi hos Ellen i Västerås.

I maj var det också Alumnidag. Göran var som vanligt med och ordnade ett seminarium. När det är Alumnidag går hela dagen åt, oftast med cykeltur hem någon gång efter midnatt.

I maj gjorde vi ytterligare en vårfamiljeres, denna gång till München. Som vanligt såg vi stan och gick på museer och restauranger. Göran, Karin, Hanna och Petter såg en boxningsmatch på tv sista natten (Floyd Mayweather – Manny Pacquiao, mycket uppmärksammat). Susanne föredrog att sova.

Teklubben höll möte i Högsta domstolen en kväll i maj.

Den 31 maj skrev Göran sin första söndagsbetraktelse på bloggen. Dessförinnan hade han använt hemsidan för att lägga ut extramaterial till Quickologi, att lägga ut artiklar som han skrivit genom åren och att skriva blogginlägg om framför allt Quickärendet. Men betraktelserna skulle oftast handla om annat än Quick, var det tänkt. Och så blev det också. Fram till och med slutet av 2017 kom det en betraktelse varje söndag utan något uppehåll. Och det fortsätter.

På nationaldagen åkte Susanne och Göran till Sundsvall och träffade Seppo Penttinen. Han visade de viktiga platserna kring mordet på Johan Asplund: Bosvedjan, Stadsberget, Åvike och Västansjö. Egentligen skulle det ha varit ett samtal i en bokhandel i staden om Quickologi, men som nämnts tidigare ställdes det in när man kom på att man inte borde prata om mordet på Johan Asplund (som var från Sundsvall) på nationaldagen.

Den 9 juni firade vi Ainas födelsedag (hon fyllde 87) i hennes trädgård tillsammans med Britta Skördåkers Hultgren. Hon var gift med Lennart Hultgren, som Susanne hade haft som metodiklektor.

Susanne och Göran var i Köpenhamn och sprang halvmaran där. Det är enda gången vi har sprungit så långt, och det var ganska tungt på slutet. Men härligt att ha gjort det! Vi hade förstås tränat en del innan

och bl.a. sprungit en milslång tävling i Hågadalen ett par gånger. Som längst hade vi sprungit knappt två mil, ut till Hammarskog och tillbaka.

På sommaren gjorde Susanne och Göran en av sina långresor. Det var den andra resan från kust till kust i USA, denna gång nere i södern. Vi flög till Miami, hyrde bil där och åkte sedan genom Florida, Louisiana, Tennessee, Mississippi, Oklahoma, Texas, Missouri, Arizona, New Mexico och Kalifornien till Los Angeles. I Albuquerque, New Mexico, träffade vi advokaten Nancy Hollander, som hade varit på besök hos Göran i Högsta domstolen (tillsammans med bl.a. Johan Eriksson) och som företrädde Chelsea Manning och Mohamdo Ould Slahi, en fånge på Guantanamo som har skrivit boken Guantanamo diaries. Innan vi flög tillbaka var vi även i San Diego och över till Mexiko en kortis. Sedan flög vi till Miami igen, och där vidtog en andra del av resan tillsammans med Karin, nämligen ner till Key West i en ny hyrbil. Sedan tillbaka till Miami och hem. – Liksom kusttillkustresan 2007 var detta en fantastisk resa. Denna gång var nog New Orleans höjdpunkten, men även Memphis, Dallas, Tucson, San Diego, Miami Beach och Key West var fantastiska att komma till. Phoenix och Tulsa var mer umbärliga men ändå mycket intressanta att ha sett.

Efter att planer på en konferens i Uppsala om Israel – Palestina i ICD:s regi hade stupat bildade vi, sex personer, en studiegrupp för att lära oss en massa om konflikten i Mellanöstern. Det var Susanne och Göran och dessutom Mona H Strindberg och Sunita samt Elsa Karlefors och Elin Nygren. De fyra tjejerna hade anmält sig för att hjälpa till vid konferensen, så det var naturligt att det blev vi sex. Vi hade vårt första möte i augusti detta år och höll sedan på i ca två år innan vi slutade. Vi kallade oss för Studiegruppen Israel – Palestina (SIP) och hade tolv möten sammanlagt. Vid flera av mötena hade vi kunniga gäster som kunde berätta en massa för oss. Och vi skrev en rapport, som blev trekvartsfärdig och ligger där och väntar på färdigställande. Ungefär 100 sidor lång är den. Vi hade det mycket trevligt och lärde oss en hel del. Att vi slutade berodde på att vi tyckte att vi hade kommit så långt vi kunde. Då hade vi planer på att resa till Israel och Palestina, men Susannes sjukdom kom i vägen för dessa planer.

Den 22 och 23 augusti hade vi släkträff i Skara, alla kusiner under Görans mormor och morfar med familjer + Hjöjjan. Det blev mycket lyckat. Att vi var i Skara berodde mest på att Jan och Gunilla känner ägaren till Stadshotellet där.

Susanne och Göran var i Zermatt tillsammans med Falkners och Hobérs. Kaj och Britt har ett hus där, och vi och Falkners åkte tillsammans ner och hälsade på. Det var jätteroligt, och väldigt vackert. Vi var uppe på berget alldeles intill (Klein Matterhorn), medan Matterhorn låg en bit bort. – Vi, Falkners och Hobérs har haft en filmcirkel i många år, ända sedan 2002. Vi har träffats och ätit middag efter att ha sett en film som vi diskuterat till kaffet. Det har varit väldigt trevligt, och Sten, Eva, Kaj och Britt har blivit våra kanske allra närmaste vänner de senare åren.

Sommarfesten i år ordnades av Rolf och Ingela. Gudrun ordnade tävlingen och Johanna vann den.

Susanne och Göran gjorde en liten Gotlandsresa på hösten och bodde på hotell i Visby.

Den 23 december fyllde Ellen 90 år, och alla vi nära släktingar var där och firade henne. Även Petter kom, och Ellen var mycket glad och nöjd med sin födelsedag.

Vi firade jul hemma i Uppsala. Det var Susanne, Göran, Karin, Hanna och Petter T.

Den 28 december firades detta år i Sigtuna. Vi gick som vanligt igenom en rolig sak för alla. Och de som var med detta år var Hjöjjan, Göran, Susanne, Christer, Margareta, Jan, Gunilla, Mats, Helena, Magnus, Niklas, Carin och Cesar.

Till nyår åkte Susanne och Göran till Malta. Vi hade sedan länge betat av europeiska länder och hade nu inte många kvar. Malta var ett, och nu passade det bra att åka dit. Vi bilade runt i stort sett hela ön. Valletta var fantastiskt – ett världsarv hela staden. Själva nyårsafton firade vi på hotellet i Marsaxlokk med några andra gäster. Trevligt!

År 2016

Susanne jobbade sitt sista hela år före pensionen. Och hon sysslade mycket med utbrottshandboken, ett stort jobb som krävde många sammanträden och textgenomgångar. Det var Susanne som var huvudansvarig för texten och som också skrev ihop det mesta. Hon hade en del undervisning på SLU och arbetade också som biträdande handledare åt de två doktorander som har nämnts tidigare (se 2011), Karin Söderqvist och Axel Sannö. Karin Söderqvist disputerade förresten den 16 februari, dagen efter att det hade varit slutseminarium i arbetet med utbrottshandboken och dagen före Görans födelsedag. – Detta år skedde det en organisatorisk förändring på Livsmedelsverket, och Biologiska enheten omvandlades till flera team. Susanne jobbade i Team mikrobiologi med Lisa Fredlund som teamchef. Lisa lämnade dock jobbet redan 2017.

Också Göran arbetade sitt sista år före pensionen. Det var ett ganska lugnt år jämfört med 2015, framför allt därför att det mesta hade lagt sig kring Quickärendet. Det var frustrerande ett tag, men även den känslan lade sig så småningom. Göran bestämde sig dock för att skriva halvårsvisa betraktelser om ärendet på sin blogg. Där skrev han också sedan våren 2015 söndagsbetraktelser varje söndag. – I början av året avtackades Göran tillsammans med Hans Karlander av Waldemarsuddes styrelse. Efter sex år byts styrelseledamöterna ut, så nu var det dags. Det var ett ovanligt trevligt extraknäck.

Petter var kvar på Stureplansgruppen och jobbade framför allt på Grand Escalier i Sturegallerian och på Gamla Riksarkivet med julbordet i november och december. Han bodde i sin lägenhet på Kvarnholmen.

Karin började som tingsfiskal på Södertörns tingsrätt den 1 januari och pendlade alltså återigen ganska långt. Nu hade hon, Kajsa och Göran sällskap på morgnarna, alltid med kaffe i medhavd termos och för Görans del smörgåsar. Karin sa att hon trivdes om möjligt ännu bättre som tingsfiskal än som notarie och hovrättsfiskal. Hon jobbade med både tvistemål och brottmål och hade också ett särskilt ansvar för notarierna på avdelningen.

Hanna arbetade med filmproduktioner, som rekvisitörsassistent, rekvisitör och assisterande scenograf. Hon jobbade bl.a. med Svartsjön för TV3. Den inspelningen satte igång på vårvintern och höll på hela våren. Sara Tuva som var scenograf hade hört av sig till Therese och frågat, och Therese hörde med Hanna. Under en period fram till november var Hanna sedan tillbaka på Atén, och dessutom gjorde hon sommarplanteringarna på Katalin. Det hade hon nu gjort i fyra år, och det brukar ta ungefär en månad att fixa allt. I november började inspelningen av andra säsongen av Modus, för C More och TV4. Det arbetet höll på till slutet av 2017. – Hanna och Petter bodde även detta år på Torkelsgatan i Fålhagen. Nu har Hanna haft den lägenheten i 11 år (sedan 2006).

Petter T fortsatte skriva texter för Universal och det gick allt bättre. Han åkte till Stockholm de flesta dagar. Professor P och DJ Achilles fortsatte spela lite grand, bl.a. i Rumänien. Petter och Viktor var i Japan i mars på stipendieresa. Och Hanna och Petter var i Berlin nyåret 2016-17. Där körde de bl.a. Trabant, en julklapp.

I början av året var ett par sydkoreaner från organisationen HWPL (Heavenly World Peace and Restauration of Light) i Sverige för att missionera. De hette Kevin och David, och de ordnade bl.a. ett par tillställningar i Stockholm där Göran och andra talade. Kevin och David kom även hem till oss på Hörnstensvägen och hälsade på. De var mycket trevliga och rara, men man kan undra om organisationen verkligen kommer att kunna få någon praktisk betydelse. Vi fick kontakt med den i Montenegro 2014 när huvudmannen, Mr Lee, var på ICD-konferensen där. Göran blev nu medlem av "Advisory Board" (liksom i ICD för övrigt) och engagerades av kontaktmannen John Coh för att bl.a. göra videoinspelningar för uppspelning på kongresser i Sydkorea. – På våren 2018 bestämde sig Göran för att lämna Advisory Board i samband med att John ställde frågor om deltagande vid ett besök till Sverige

under året av Mr Lee. Då hade Göran och Susanne ställt in en resa i september 2017 till Söul på grund av Susannes sjukdom, och Göran hade sagt att han inte kunde vara till någon hjälp på ett tag.

Årets vårfamiljeresor gick till Färöarna. Ingen storstad den här gången alltså, men ett resmål som ett par av oss hade suktat efter ganska länge. Det blev också en väldigt fin resa med fantastisk natur. En båtutfärd vi gjorde var en stor upplevelse. Och Torshavn var en ganska fin liten stad. Framför allt är det roligt att ha varit där.

I april hade vi SIP-möte med Per och Margareta Jennische som gäster.

Niklas (Andersson) och Carin (Forsström) gifte sig. Festen var på Salsta slott, och det var mycket fint och trevligt. Göran satt mellan Hjöjjan och Carins farmor. Susanne satt också trevligt. Karin, Hanna och Petter T var bjudna men hade ursäkter.

Sten-Olof hade blivit allt sämre det senaste året, och han var så småningom nästan inte kontaktbar. Han blev liggande efter en infektion och togs till Eksjö lasarett, men fick sedan åka tillbaka till Solängen. Då var man medveten om att han inte skulle klara sig. Och han dog den 23 februari. Göran, Susanne och Karin var på begravning i Österbymo den 10 mars.

Mycket hastigare gick det när kusin Gunilla dog. Hon ramlade vid ytterdörren till sitt hus och hittades död där på morgonen den 15 april. Troligen var det en hjärtattack. Hon begravdes i Hägerstads kyrka den 27 maj, och vi var där. Det var en väldigt fin begravning och minnesstund med massor av folk och många fina ord om Gunilla.

Göran och Susanne åkte även till Mallorca över en långhelg i mitten av mars. Det var i samband med att Göran hade anlitats för att hålla ett anförande på en helgkurs för Advokatsamfundets utlandsavdelning. Även Jens Lapidus var där och pratade. Mallorca var mycket vackert, vi hyrde en bil och åkte runt en hel del på den västra halvan av ön. Och Palma är en fin stad. Vi hade ett mycket trevligt umgänge med advokaterna.

Kerstin fyllde 75 år den 22 april och vi firade henne på Näckrosen några dagar tidigare, nämligen den 16. Det var dagen efter att kusin Gunilla hade lämnat oss. Anna, Anders Ö, Elin, Anders E, Adam, Lotta, Anders N, Susanne och Göran var med. Tyvärr kunde inte Kerstin njuta särskilt mycket av firandet, hon hade långsamt blivit sämre.

Anders Nordins 60-årsdag firade vi sedan samma dag med middag i Eksjö. Det var Lotta och Anders (förstås), Susanne och Göran samt Eiwor, Karin, Göran N, Anette och Kristian. Skaldjursbuffé bjöds det på, väldigt fint. Vi övernattade hos Lotta och Anders innan vi åkte hem till Uppsala på söndagsförmiddagen.

På försommaren gjorde vi en resa till Danmark med Ellen. Det hade vi pratat om i flera år och nu blev det av. Vi åkte till bl.a. Fredrikshavn, Hanstholm, Thisted och Snedsted, och vi bodde på hotellet i Vildsund. I Hanstholm besökte vi bl.a. Bunkermuseet, ett ganska nytt museum över de tyska anläggningarna under andra världskriget längs stranden i och kring Hanstholm. I Thisted besökte vi Thistedes bryggeri och köpte några ölglas därifrån. En kväll åt vi middag med Kurt och Ane-Marie på en restaurang på andra sidan Vildsundsbron. Ellen bjöd. Vi åkte även runt tillsammans med dem i Sundby och Snedsted, och Kurt och Ellen hade massor att berätta. Efter Vildsund åkte vi förbi Stagstrup kirke, där Susanne döptes, och över på Mors. Där besökte vi kyrkorna i Karup och Ovtrup. På Ovtrups kyrkogård ligger Ellens morföräldrar, Henrik Iversen Henriksen och Kirsten Marie Henriksen, liksom flera andra släktingar. Vi var även i Fjaellerslev, som ligger i närheten, där vi hade varit på släktkalas hos moster Marie år 1986 (se det året). Där i närheten bodde också Susannes mormor och morfar en tid efter att de lämnat gården i Sundby och innan de flyttade till Snedsted. Sedan åkte vi via bl.a. Vejernes fågelområde till Fredrikshavn. Där bodde vi på hotell över natten innan vi tog båten över till Göteborg och for vidare hem. I Fredrikshavn föll Ellen ur sängen, kanske det första tecknet på att allt inte var bra.

En helgdag i maj hade vi besök av gudbarnet Rasmus med familj: Camilla, Emily och Julia. Roligt att det blev av. Det går mycket bra för Rasmus i SEB.

I maj diplomerades också Sunita för sin jur.kand.-examen. Det var en ceremoni i Domkyrkan, mottagning hemma hos oss och till sist middag på Kadbanan på kvällen. Det var mycket trevligt att få lära känna

Sunitas familj lite grand. – Sent på kvällen gjorde vi också ett snabbt besök på Mona H Strindbergs mottagning.

Göran och Susanne åkte till Kaukasus på sommaren. Nu var det ganska tydligt att det handlade om att fylla på listan över besökta länder i Europa, och vi började komma ut i den europeiska periferin. Vi flög till Tbilisi i Georgien, åkte bil till Jerevan i Armenien och tillbaka till Tbilisi. Sedan flög vi till Baku i Azerbajdzjan och hyrde bil även där. Baku var en fantastisk stad, landskapet invid Kaspiska havet var annars inte så mycket att hänga i julgranen. Vi tog upp ett par liftare från Slovakien som vi blev Facebook-vänner med. Flyg tillbaka till Tbilisi och sedan hem igen. En riktigt intressant och härlig resa var även detta. Inte minst en utflykt till Stalins hemstad Gori och Stalinmuseet där var intressant. Göran har skrivit en rejäl dagbok från resan, och ett album har vi. Kanske bör vi så småningom komplettera därifrån en del. – Av länder i Europa att besöka återstod nu Kazakstan och Vitryssland.

Bandet Kent annonserade att man skulle sluta och bokade in några avslutningskonserter. Den allra sista var i Globen den 17 december, och vi (Susanne och Göran) bestämde oss för att gå. Det ångrade vi inte, det var mycket bra och kul att vara där på den allra sista konserten.

Efter resan till Danmark blev Ellen sjuk. Hon ringde oss en gång när vi var i Azerbajdzjan, då hade hon fallit och mådde inte bra. Det var tur att detta samtal kom den allra sista dagen på vår resa, för då kunde Susanne besöka henne på sjukhuset inom bara någon dag. Ellen blev inte bättre. Hon fick en stroke, föll igen och fördes över till ett hospice som hette Gryta i utkanten av Västerås. Och den 29 augusti dog hon. Dessförinnan hade alla barnbarnen besökt henne på sjukhuset eller hospice. Det var en ledsam tid. Men det fanns mycket att vara tacksam för ändå. Det sista året hade Susanne hälsat på henne regelbundet, och de hade fått en bättre kontakt än de hade haft på många år och gjort mycket trevligt. Detta tillsammans med resan vi hann göra var tröst i det tråkiga. – Efter Ellens död åkte vi väldigt många gånger till Västerås för att ordna med det ena och det andra. Särskilt Susanne var där mycket, ca 20 gånger medan Göran var där ca 15. Begravningen var den 7 oktober, och den blev väldigt fin. Det mesta när det gällde att tömma huset och dela ut tillgångarna gick sedan bra, men det var en del problem med Agneta. Inte förrän efter ett år var allt klart. Den partiella delningen (med Agneta och Christina) skrevs under i augusti 2017, och det slutliga arvsförfarandet i oktober samma år. Göran skötte en del för dödsboet och hade bl.a. många och intensiva kontakter med advokaten Jan Askblad i Malmö, som Agneta och Christina hade anlitat. Även med Handelsbanken tvingades vi ha många kontakter innan pengarna där fick tas ut. De var överkrångliga.

Sommarfesten med gymnasiekamraterna hölls i år i Gudruns och Kennets nya lägenhet vid brandstationen i centrala Uppsala. Johanna höll i tävlingen och Rolf vann den.

Göran och Susanne var på Bokmässan i Göteborg i september. Göran var inbjuden av Ruben Agnarsson att prata om rättssäkerhet m.m. i Rubens kristna tv-kanal, Kanal 10. Det var kul att komma till Bokmässan igen. Vi bodde på ett vandrarhem vid Slottsskogen och passade på att röra oss runt lite i Göteborg. En kväll åt vi middag med Yrsa Stenius, mycket trevligt.

Kajsa Westman firade sin 40-årsdag hemma i trädgården på själva födelsedagen, den 1 oktober. Karin, Göran och Susanne var med förutom ca 25 andra personer.

I oktober hölls också Öjegruppens höstmöte. Den här gången hade vi bjudit in Ole Thomas Bjerknes, och det var mycket givande. Han är helt på vår sida, liksom övriga norska poliser som var inblandade i utredningarna av ”de tre norska morden”. Även Yrsa Stenius var med, men inte Sven Å. Christianson eller Claes Borgström. Så vi var sju den här gången.

Julen firade vi hemma. I år var Hanna och Petter i Uppsala på julen. Vi fick besök av en hemlig tomte som vi inte listade ut vem det var. Men vi tog ett par fotografier på honom, så någon gång ska han nog kunna identifieras.

Även den 28 december var vi i Uppsala. Det var ganska få som var med denna gång, men listan över roliga saker såg ut enligt följande (något slimmad).

Hjööjan: Alla träffar med släkten, särskilt Niklas och Carins bröllop.

Göran: Tågmorgnarna med Karin och Kajsa + Kents sista konsert.

Susanne: Alla stunder med Ellen innebar att vi fick fin kontakt innan hon dog 29 augusti.

Jan: Att barnen klarar sig själva och gör det bra.

Gunilla: När Nicke ställde sig och sjöng "För dig" för Carin på bröllopet.

Karin: Att få jobba som domare på riktigt.

Helena: Att vi hittade och spontanköpte vårt lilla radhus i Häggvik för 5,2 milj. kr.

Magnus: Att vi ska bli föräldrar igen.

Niklas: Att bröllopfesten blev väldigt lyckad efter svårigheter med förberedelserna.

Carin: Bröllopsresan till Italien, en vecka i Valpolicella och en i Toscana.

Cesar: Att jag fick ett blått rum.

Hjööjan har tyvärr fått problem med demens på senare år. Det har börjat bli som med Görans mormor, även om det långa stunder nästan inte märks någonting alls. Men så undrar hon plötsligt t.ex. om Bibban lever eller inte. Det är verkligen synd om henne!

Över nyår åkte Göran och Susanne till St Petersburg, inbjudna av Harry Ollinen och Natalia Novodvorskaja. Det var ett slags tackbjudning efter att Göran hade vigat Harry och Natalia i vår trädgård några månader tidigare. Det var Gudrun Hörnquist och hennes Kennet som hade förmedlat kontakten. – Det blev ett rejält nyårsfirande i St Petersburg, och vi hann se mycket av den fina stan. Men resan kommer vi nog att minnas framför allt på grund av den brand som vi blev utsatta för. Vi tog en drink i Natalias lägenhet tidigt på nyårsaftonskvällen, och plötsligt kändes det brandrök. Det hade börjat brinna i lägenheten intill, och snart var det farligt. Vi blev utplockade med brandstege genom fönstret på femte våningen och var rätt oroliga en stund. Men väl ute var det en intressant upplevelse, och sedan blev nyårsfirandet skojigt. Med var även Bengt och Annelie Atterhem. Vi har sedan bjudit hem dessa båda par på middag en gång. – Till St Petersburg flög vi, men hem åkte vi tåg, båt och buss. Mycket trevligt!

År 2017

Susanne slutade jobba den sista mars i år och blev pensionär vid 65 års ålder. Hon avslutade med att, tillsammans med sin grupp, bli klar med utbrottshandboken. Det blev en s.k. wiki på nätet, ett nytt format med goda sökmöjligheter m.m. Det var ett nytt sätt att publicera ett dokument som detta. Arbetet med handboken var över huvud taget väldigt tillfredsställande och roligt, och särskilt skönt kändes det förstås att handboken (ca 100 sidor) blev klar i tid. – I februari disputerade Karin Söderqvist (se 2011), och Susanne hade mycket jobb under julledigheten med den sista genomläsningen av avhandlingen. – Strax efter Susannes pensionering kom de första tecknen på hennes sjukdom, fast vi inte förstod det då. Den 23 mars fick hon ont i ryggen och trodde det hade med en språngmarsch i Västerås att göra, med ryggssäcken på ryggen och ganska stor ansträngning. Hon blev sedan inte av med det ryggonda. Och kvällen den 30 april cyklade hon hem från Ulf och Maria med ryggont och tog sig till Ackis. Göran anade ännu inget riktigt illa. Och det skulle dröja till den 26 juli innan vi förstod. Då sa läkarna att det fanns en förändring på bukspottkörteln. Och den 20 augusti fick vi veta att det var en elakartad tumör som inte gick att operera. Allt hade förändrats.

Göran pensionerades den 1 mars efter en mycket trevlig middag med kollegerna och en avtackning i trapphallen då Göran höll ett tal som han hade förberett ganska länge och även skickade ut till alla vänner i HD per mejl. Han hade ganska lite att göra de sista veckorna och flyttade ner till plan 2 för att lämna plats åt Petter Asp. Sten Andersson flyttade in i Görans rum. Allt var trevligt och vänligt, inga spår av halvbråket i samband med att Quickaffären pågick som bäst. – HD planerade avtackningsfest i maj, men Göran kom överens med Ingemar P att det var bäst att vänta till hösten, då även Ella skulle sluta. Och så blev det. En mycket trevlig avskedsfest var det på Skeppsbron, i den paradlägenhet där HD ofta brukar ha fest. Stefan höll ett fint tal liksom Ella. Och Göran sa också några ord förstås – uppskattade som det verkade. – När avskedsfesten gick av stapeln hade allt redan förändrats hemma. Göran sa ifrån om föreläsningar på två kurser på Stockholms universitet, och han sa ifrån om den kurs i Dominikanska republiken som Moustafa Hamzi skulle ordna. Vi skulle ha åkt dit gemensamt hade vi planerat sedan länge, men Susannes sjukdom satte stopp för det. Tillvaron var förändrad. Ledsam och ofta tråkig. Men vi kom in i denna tillvaro också, och så småningom skaffade vi oss ett förhållningssätt som gjorde att dagarna trots allt blev ganska trevliga. Vi började t.ex. skriva denna berättelse och samarbetade om den. Och vi gjorde så mycket annat trevligt som vi kom på, och som Susanne orkade.

Petter jobbade på Stureplansgruppen men sa upp sig därifrån på hösten och började jobba för Boule Bar, som problemlösare och introducerare av nya restauranger. Han var i Köpenhamn några månader på hösten men var hemma hos oss och hälsade på ett par gånger.

Karin jobbade hela detta år också som tingsfiskal vid Södertörns tingsrätt. Tiden som tingsfiskal är normalt ungefär två år (tiden som notarie är också två år, medan tiden som hovrättsfiskal är ungefär ett år). Men när hon fick frågan om hon ville bli administrativ fiskal på tingsrätten från årsskiftet 2017/18 tackade hon ja. Och det var naturligtvis ett förtroende att få det jobbet. – Om Göran tillåter sig att säga något om Karin som jurist så måste det bli att hon är en ovanlig begåvning. Hon är dels mycket kunnig, dels väldigt omdömesgill och säker. Hon har hjälpt Göran med ett par texter och kommit med väldigt nyttiga påpekanden. – Karin reste för andra gången till Parga i nordöstra Grekland. Där är det fint och trevligt, och solresor är bra mot Karins psoriasis.

Hanna arbetade med Modus för C More och TV 4 en stor del av detta år. Hon var rekvisitör och på Gotland i några månader när inspelningen pågick där. Under en paus i tre veckor (då huvudrollsinnehavaren skulle föda barn) jobbade Hanna med Sommaren med släkten med Peter Magnusson och Christine Meltzer. Sara-Tuva Kippel behövde en rekvisitörsassistent. Svartsjön 2 började sedan i mitten av juli och höll på till slutet av november. – Hanna har aldrig stämplat. Vid behov har hon gått in och jobbat på Atén. Hon betalar ca 2 500 kr per kvartal av studieskulden. – Hanna och Petter förlovade sig den 3 november och berättade för oss andra på familjefikat den 4 november. De åt förlovningsmiddag på Hambergs och gick sedan på Mesto, f.d. Parilla, i gamla Posthuset (= gamla Epa). Bröllopp i Uppsala planerades till maj 2018. Hanna och Petter har också planer på att skaffa sig en större lägenhet eller ett litet hus. De har ett lånelöfte från banken och kan få låna upp till 2 mkr. Nu har Hanna ganska bra lön. Och hon känner sig rätt säker på att hon kan få fortsatt jobb under de närmaste åren i filmbranschen.

Petter T fortsatte jobba för Universal och fick ett nytt fint kontrakt i slutet av året. Petter och Hanna var i Kroatien på sommaren i ett par veckor.

I och med Susannes sjukdom började Karin, Hanna och Petter T komma hem vare lördag. Det blev en ny rutin med soppa till lunch, kaffe och samtal och ibland enkel middag innan de åkte hem. Susanne var ibland trött, ibland pigg. Sjukdomsförloppet, hennes mående, läkarbesök, behandlingar m.m. finns beskrivet i en Kronologi över sjukdomen.

Den 4 februari var Göran och Susanne i Vadstena tillsammans med Sten och Eva. Vi åkte tillsammans i Falkners bil. Göran var inbjuden till Vadstena Gamla Teater, av bl.a. Britts syster Eva Granlund, att bli intervjuad där en kväll inför publik. Han hade fått sätta ihop en musiklista i förväg m.m. Det var trevligt. Eva skötte intervjun tillsammans med sin kamrat Malin Kärrbrink, och de spelade två figurer som var lite roliga, Vera och Ines. Även Gabriella Wahlström var med och sjöng, och vid pianot satt Johan Ravelid.

I mars var Susanne och Göran på Kuba i två veckor tillsammans med Sten och Eva Falkner och Britt Andersson och Kaj Hobér. Vi var i Havanna ungefär en vecka (i början och slutet) och reste runt på ön i hyrbil övriga dagar. Vi var bl.a. i Varadero, Cienfuegos och Trinidad samt vid Playa Girón (Grisbukten). Resan var fantastiskt intressant, Kuba liknar inget annat land. Det är svårt att hitta matvaror i butikerna, men restaurangerna serverar för det mesta vad man vill ha – och gott. Tyvärr var många människor

inställda på att klå turisterna på så mycket pengar som möjligt, och vi blev lurade vid ett par tillfällen. Men allt som allt var det en mycket lyckad resa.

Karin firade sin 40-årsdag den 28 mars med att ... jobba. Göran tog tåget till Stockholm just denna dag och firade henne lite tillsammans med Kajsa. Sedan firade vi Karin helgen efter hemma hos oss på Hörnstensvägen.

Ewa-Lotta firade sin 60-årsdag på Blommenhof utanför Nyköping. Vi var ditbjudna som överraskningsgäster. Det blev mycket trevligt med hela Lottas familj inkl. Johans nya tjej Emelie på plats.

Senare på våren åkte vi på vår årliga vårfamiljeresa, denna gång till Italien och San Marino. Det var som vanligt Susanne, Göran, Karin, Hanna och Petter T. Vi flög till Bologna och bodde där i två nätter. En dag var vi i Rimini och San Marino och en annan dag i Florens. Allt detta var mycket sevärt liksom Bologna. Uffizierna i Florens var kanske en höjdpunkt. Susanne hade en del besvär med ryggen under resan, men då förstod vi ännu inte vad det rörde sig om.

På Sista April var vi som vanligt på Carolina vid mösspåtagningen. På kvällen var vi hos Ulf och Maria tillsammans med Gunnar Sahlin och hans särbo från Norge. Det var den kvällen som Susanne fick så ont att hon måste cykla hem i förväg och sedan ge sig iväg till akuten på natten.

I maj hade vi vårmöte i Öje. Alla sex i gruppen + Yrsa Stenius var med. Trevligt som vanligt. Men sista mötet, i varje fall på ett tag. På hösten ställde vi in mötet på grund av att Göran inte ville resa bort en helg när Susanne är sjuk.

I slutet av maj var det realskolejubileum – 50 år – i Kisa. Susanne och Göran åkte ner och bodde ute vid Pinnarp. Festen var mycket trevlig liksom visningen av skolan på eftermiddagen. Flera av lärarna var med, bl.a. Nyblom, Lernerdal, St Cyr och Nordin.

Vi firade Britas studentexamen i Stockholm. Susanne, Göran, Karin, Hanna och Petter T var med både vid utspringet och på kalaset efteråt ute på Skeppsholmen.

Göran var bjuden till Sara Mohammads firande av hennes hedersdoktorat på Restaurang Paradis vid Brunnsviken i Solna. Göran satt mellan Johanne Hildebrandt och Nicklas Kelemen.

I juni reste Susanne och Göran till Kazakstan, det näst sista landet på Europalistan. Susanne var länge tveksam till om hon skulle kunna följa med men bestämde sig för att göra det. Och resan gick sedan mycket bra, även om Susanne fick anpassa sig en del till sina ryggbesvär. En intressant sak med resan var att världsutställningen detta år var just i Astana, Kazakstans huvudstad. Vi har aldrig tidigare varit på en världsutställning, och det var kul att ha gjort. En annan sak som var spännande var en utflykt till ett kvinnofängelse från Stalintiden just utanför Astana.

Det hemska beskedet om sjukdomen kom som sagt den 26 juli, bekräftelsen den 20 augusti. Därefter var Susanne och Göran hemma så gott som hela tiden och lämnade Uppsala tillsammans bara en gång, för att åka till Västerås och graven på Alla Helgons dag. Då tittade vi också till huset på Arosvägen. Den nye ägaren har bl.a. grävt upp hallonhäckarna och allt annat på den sidan om huset.

Det blev inte någon sommarfest med tävling i år. Men Rolf och Ingela ordnade en middag. Den avstod dock Susanne och Göran från på grund av Susannes sjukdom.

Göran var iväg två gånger på hösten. Han var i Tällberg och talade för Advokatavdelningen och i Linköping och talade för Nämndemannaregionen. Vid det senare tillfället talade även Lars Edlund. Och Owe var och lyssnade. Efteråt var Lars och Göran med Owe hem och fikade. Kerstin kom också hem. – Owe och Kerstin fick detta år sitt nionde barnbarn. De har nu Sebastian f. 04, Ingemar f. 06, Eddie f. 06, Elin f. 08, Maja f. 09, David f. 11, Folke f. 16 och Tage f. 17.

Den helg som Göran var i Linköping var det också begravning i Åhus. Hans hade blivit allt sämre under året, och nu dog den äldste kusinen strax efter att han hade kommit in på ett slags äldreboende. Göran tog tåget och bussen till begravningen. Det blev en trevlig släktträff. Göran hade förberett ett litet tal, men det blev inte några anföranden så han avstod.

Susanne fixade nya fina trädgårdsmöbler som byggdes och målades på kommunens anläggning vid Stadsskogen. Hon beställde även en fin pall till hallen (levererad av konstnären Lena Billingskog en dag i december), nya stolar till matbordet och ett nytt soffbord – allt efter konsultationer med Göran förstås. Och Göran städade på vinden, ett omfattande och mycket tillfredsställande projekt.

Vi drog även igång projektet med den här familjeberättelsen, något som har känts alltmer meningsfullt. Det är roligt att komma ihåg, och roligt att reflektera kring det man skriver upp. Och det är roligt att resonera med andra om vad som egentligen hände och varför.

På julen var alla hemma i Uppsala. Petter kunde komma först på Annandagen. Då var Tamela med honom. Hon har flyttat till Sverige nu, enligt planerna permanent. Det var roligt att träffa henne igen.

Någon träff den 28 december blev det inte i år. Vi sa ifrån, och Mats med familj var i Thailand. Vi får väl se om det är slut med denna tradition, lite synd i så fall för det har varit trevligt.

Susanne och Göran var hembjudna till Anna och Lars en av mellandagarna. Vi har annars klargjort att vi i princip inte kan gå bort, men nu prövade vi detta. Och det var mycket trevligt. Både Ebba och Gerda var hemma, och Ebba hade sin lille Allan med sig. Han är född i år. Pappa Glenn har barn även sedan tidigare.

Susannes vänner var fantastiska på att höra av sig, komma på besök och skicka blommor m.m. Hennes team och avdelningen på verket hörde av sig flera gånger och var väldigt trevliga. När det blir som det har blivit för oss, med Susannes sjukdom, blir man varse hur mycket det betyder med vänner och att de hör av sig.

På nyåret var Susanne och Göran hemma. Vi gratinerade hummer, men det blev inte så mycket till firande. Susanne kände tyvärr av sin sjukdom en del över nyårshelgen.

NÅGRA RECEPT FRÅN OLIKA TIDER I FAMILJENS LIV

(för 4 personer, är man fler får man fylla på lite)

1. Ugnsstekt falukorv med lök och senap

Skär en falukorv på längden, ungefär halvvägs ner. Stryk senap på insidan. Fyll med lök. Gott om ostskivor över. Stek i ugnen i ca 225 grader 20 minuter. Servera med potatismos.

Vegetarianer rekommenderas någon utbytesrätt, t.ex. vårrullar.

2. Spaghetti med köttfärssås

Koka spaghetti enligt anvisningar på paketet. Gör köttfärssås genom att steka hackad lök och sedan blanda i köttfärs, lagom mycket vätska (grädde eller mjölk eller vatten) och ketchup samt salt och peppar. Köttfärssåsen kan bytas mot färdig färssås.

3. Keso med lingonsylt

Blanda keso och lingonsylt. Äts som mellanmål.

4. Te och varm macka med svampstuvning

Skär 1 liter svamp i mindre bitar. Skala och hacka 1 gul lök. Stek svampen och löken i smör, salta och peppra. Låt all vätska koka in. Strö över 1 msk vetemjöl och tillsätt 3 dl grädde lite i taget under omrörning. Låt koka någon minut. Smaka av med salt och peppar. Lägg 4 skivor bröd på en plåt och fördela stuvningen på bröden. Toppa med ett par skivor ost per macka och sätt in plåten mitt i ugnen ca 15 minuter i 225 grader. Servera med Earl Grey te.

5. Lövbiff med pommes frites och bearnaisesås

Stek lövbiff på spisen och pommes frites i ugnen. Värm färdig bearnaisesås.

Vegetarianer kan byta lövbiffen mot t.ex. lax eller haloumi.

6. Nr 27

Skär ett något tinat fiskblock torsk eller sei i ca 2 cm tjocka bitar. (Två fiskblock behövs om man är 5-6 eller extra hungriga.) Smörj ett ugnsäkert fat och strö vetemjöl i botten. Lägg i fisken och salta lätt. Hacka två gula lökar, stek lätt och lägg löken över fiskbitarna. Strö hackad persilja över. Blanda till en sås med (minst) 3 msk majonnäs, 2 tsk senap och 1 dl mjölk. Häll ovanpå. Strö till sist ströbröd ovanpå det hela. Stek i ugnen, 225 grader, ca 25 minuter. Servera med ris eller potatis.

7. Blåbärspannkaka

En halv liter blåbär. Gör en ugnspannkaka enligt grundrecept. Lägg på blåbären efter att den har bakats och strö sedan florsocker ovanpå. Servera med glass.

8. Ostpaj

Hacka samman 3 dl vetemjöl och 125 g smör till en grynig massa. Tillsätt 2 msk vatten och arbeta snabbt ihop till en deg. Tryck ut degen i en rund pajform. Nagga botten med en gaffel. Låt vila i kyl ca 30 min. Sätt ugnen på 200°. Förgrädda pajskalet ca 10 min. Vispa samman 3 ägg, 3 dl mjölk, ½ tsk salt och 1 krm peppar. Tillsätt ca 150 g ost och blanda väl. Häll fyllningen i pajskalet och grädda i mitten av ugnen ca 25 min. Servera pajen med sallad.

9. Fisk à la Madame Junod

Lägg ett fiskblock i ett lätt smort ugnsfat. Strö örtsalt över fisken. Häll 3 dl vispgrädde som den är vid sidan om fiskblocket. Sätt in fatet i 200-225 grader 40-50 minuter. (Har man färsk fisk räcker det med 25 minuter. Servera med ris eller pressad potatis samt gröna ärter.

10. Spenatlasagne med keso

Koka 250 g fryst spenat eller lika mycket frysta mangoldblad ca 5 minuter. Låt svalna något, krama ur vattnet och skär grovt. Krydda med salt, peppar och väldigt lite riven muskotnöt. Blanda ner 300 g keso och 2 dl riven ost med lite smak (gärna svecia + parmesan). – Gör tomatsås genom att fräsa 2 gula hackade lökar + 2 skivade vitlöksklyftor, lägg i en burk tomat (eller några färska) och krydda med basilika eller oregano + koka 10-15 minuter, rör om ibland. – Varva den gröna fyllningen med ca 8-10 förkokta lasagneplattor och tomatsåsen i en smord ugnform. Slå 2 1/2 dl röd mjölk runt kanterna och strö 1 dl riven ost ovanpå. – Gratinera i 225 graders ugnsvärme i 30-35 minuter. Servera med grönsallad och bröd.

11. Grön ärtsoppa med ingefära och sås

Koka upp ca 7 dl vatten med en halv tärning grönsaksbuljong. Hacka en lök och tillsätt den tillsammans med 500 gram gröna frysta ärter och en bit färsk hackad ingefära. Låt koka under lock i 5 minuter. Häll över allting i en mixer, tillsätt ca 2 dl kokosgrädde eller vanlig grädde, eventuellt en halv tesked sambal oelek samt saft och skal från en hel lime. Mixa till slät. Värm upp och servera med gott bröd och sås av crème fraîche, majonnäs, lite honung och salt. (Såsen kan bytas mot t.ex. ringlad kokosgrädde.)

12. Mascarpone-dessert

Vispa 2 dl grädde med 125 gram mascarpone, 1 msk strösocker och 1 krm vaniljpulver. Varva denna mascarponekräm i dessertskålar med jordgubbar (kan vara frysta) som krossats med gaffel och krossade mandelbiskvier. Garnera med jordgubbsbitar eller mandelbiskvier.

13. Chokladröra

Rör ihop lite kakao och lagom mycket socker med vispgrädde i en mugg. Ät med sked.

14. 1/2 dl russin

Fyll ett decilitermått till hälften med russin. Kan med fördel ätas tillsammans med chokladröra (se p. 13).

VÅR SLÄKT

Det här släktträdet rymmer i princip sex generationer. För att något underlätta överblicken anger vi på varje rad personernas ”nivå”, så här.

Susannes och Görans nivå: **C** = vi, våra syskon och kusiner

Våra föräldrars nivå: **B** = våra föräldrar, mostrar, morbröder, fastrar och farbröder

Våra mor- och farföräldrars nivå: **A**

Petters, Karins och Hannas nivå: **D** = barnen och deras kusiner och syslingar

Våra barnbarns och våra barns kusiners och syslingars barns nivå: **E**

E-personers barns nivå: **F**

Födelsedagar för de allra flesta finns efter detta släktträd. Där finns även, i förekommande fall, dödsår.

Vår egen familj

C Susanne Thisted Lambertz och Göran Lambertz

D Susannes och Görans son: Petter Lambertz

D Susannes och Görans dotter 1: Karin Lambertz

D Susannes och Görans dotter 2 med man: Hanna Tarland Lambertz och Petter Tarland Lambertz

E Hannas och Petters kommande barn:

Susannes syster och familj

C Vibeke Täpp och 1. Lennart Harju (skilda), 2. Jan-Erik Täpp

D Vibekes och Lennarts son 1 med sambo: Magnus Harju och Jorunn Eidem

D Vibekes och Lennarts son 2 med hustru: Andreas Harju och Anna Harju

E Andreas och Annas dotter 1: Matilda Harju

E Andreas och Annas dotter 2: Lovisa Harju

D Vibekes och Jan-Eriks son med sambo: Hans-Erik Täpp och Beatrice Rönnlund

D Vibekes och Jan-Eriks dotter: Brita Täpp

Görans systrar och familjer

C Görans syster 1 med man: Kerstin Fransson och Sten-Olof Fransson

D Kerstins och Sten-Olofs dotter med man: Anna Östberg och Anders Östberg

E Annas och Anders dotter 1 med sambo: Linnéa Östberg och Ulrik Hellmark

E Annas och Anders dotter 2: Elin Östberg

E Annas och Anders son: Eric Östberg

D Kerstins och Sten-Olofs son med hustru: Anders Egermo och Susanne Egermo

E Anders och Susannes dotter: Julia Egermo

E Anders och Susannes son: Adam Egermo

C Görans syster 2 med man: Ewa-Lotta Lambertz Nordin och Anders Nordin

D Ewa-Lottas och Anders dotter med sambo: Johanna Lambertz och Johan Stenberg

E Johannas och Johans dotter: Tyra Lambertz

E Johannas och Johans son: Noah Lambertz

D Ewa-Lottas och Anders son med sambo: Johan Nordin och Emelie Delphin

Susannes mammas sida

A Susannes mormor och morfar: Nielsine Henriksen och Nikolaj Henriksen

B Susannes mamma och pappa samt mammans andra make: Ellen Lagerblad och 1. Hilding Thisted, 2. Olle Lagerblad

B Susannes mammas bror med hustru: Henry Henriksen och Henny Henriksen

C Henrys och Hennys son 1 med hustru: Kurt Henriksen och Ane-Marie Henriksen

D Kurts och Ane-Maries son 1 med hustru: René Høgholm Henriksen och Gitte Appel Henriksen

E Renés och Gittes dotter: Amalie Appel Henriksen

E Renés och Gittes son 1: Laurits Appel Henriksen

E Renés och Gittes son 2: Elias Appel Henriksen

D Kurts och Ane-Maries son 2: Allan Høgholm Henriksen

D Kurts och Ane-Maries son 3: Martin Høgholm Henriksen

C Henrys och Hennys son 2 med hustru: Karsten Henriksen och Margit Henriksen

D Karstens och Margits son med hustru: Tommy Henriksen och Pernille Henriksen

E Tommys och Pernilles dotter: Merle

E Tommys och Pernilles son: Magnus

D Karstens och Margits dotter 1 med sambo: Charlotte Henriksen och Henrik Schytte Poulsen

E Charlottes och Henriks dotter: Celine Letager Poulsen

E Charlottes och Henriks son: Christian Letager Poulsen

D Karstens och Margits dotter 2 med sambo: Rikke Henriksen och Jacob Nielsen

B Susannes mammas syster med make (skilda) och sambo: Gunhild Lynnerup och 1. Helmer Lynnerup,
2. Ingvar Rasmussen

(inga gemensamma barn)

Susannes pappas sida

A Susannes farmor och farfar: Astrid Thisted och Arnold Thisted

B Susannes pappa och mamma samt senare hustrur: Hilding Thisted och 1. Ellen Thisted (Lagerblad), 2. Berit Thisted, 3. Britt Thisted

C Susannes halvbror (Hildings son med Berit) med hustru (skilda) och sambo: Michael Thisted och 1. Marie Thisted f.d. Emilsson och 2. Christina (Tina) Alfredsson

D Michaels och Maries son: Sebastian Thisted

D Michaels och Maries dotter med sambo: Sofie Thisted och Peter Hjertson

C Susannes halvsyster (Hildings dotter med Berit): Marie Thisted

D Maries son med Per Olof Frykenvall, samt sambo: Anton Thisted och Hyeonkyung (Sally) Kim

B Susannes pappas syster med make: Inga Haarløv och ?

C Susannes kusin med hustru (skilda): Lars Haarløv och ?

D Lars son: Johan Haarløv

D Lars dotter och hennes man: Hanne Haarløv Pedersen och ?

E Hannes son: Kasper Pedersen

Görans mammas sida

A Görans mormor och morfar: Ester Axén och Paul Axén

B Görans mamma och pappa: Elsvig Lamberthz och Lasse Lamberthz

B Görans mammas syster 1 med män: Gunborg Egbom och 1. Eskil Andersson, 2. Karl Erik Egbom

C Gunborgs och Karl Eriks dotter med man (skilda): Agneta Björkman och Örjan Arvidsson

D Agnetas och Örjans son med hustru/sambo: Patric Arvidsson och Therese Wigren

E Patrics och Thereses son: Jonathan Wigren

E Patrics och Thereses dotter: Johanna Wigren

D Agnetas och Örjans dotter med sambo: Linda Arvidsson och Johan Samuelsson

E Lindas och Johans dotter: Filippa Arvidsson

D Agnetas och Örjans dotter med sambo: Anna-Karin Arwidsson och Niclas Pettersson

E Anna-Karins och Niclas dotter 1: Tove Arwidsson

E Anna-Karins och Niclas dotter 2: Mira Arwidsson

E Anna-Karins och Niclas dotter 3: Siri Arwidsson

C Gunborgs och Karl Eriks son 1 med sambor: Claes Egbom och 1. Madeleine Larsson, 2. Agneta Karlsson

D Claes och Madeleines dotter med man: Linn Birgersson Egbom och Tobias Birgersson Egbom

E Linns och Tobias son: Lucas Birgersson Egbom

E Linns och Tobias dotter: Lykke Birgersson Egbom

C Gunborgs och Karl Eriks son 2: Pierre Egbom

B Görans mammas syster 2 med man: Birgit Sellin och Sven Sellin

C Birgits och Svens son 1 med hustru (skilda): Christer Sellin och Ulrika Sellin

D Christers och Ulrikas dotter med sambo: Sara Sellin och Naib Wolde Mariam

E Saras och Naibs dotter: Zoë Sellin Wolde

D Christers och Ulrikas son med sambo: Niklas Sellin och Fanny Måhlgren Radibratovic

C Birgits och Svens son 2 med sambo: Jörgen Sellin och Katarina Wilhelmsson

D Jörgens och Katarinas dotter 1: Petra Sellin

D Jörgens och Katarinas dotter 2: Sanna Sellin

B Görans mammas syster 3 med man: Hjärdis Andersson och Kurt Andersson

C Hjärdis och Kurts son 1 med hustru: Jan Andersson och Gunilla Andersson

D Jans och Gunillas dotter med man: Helena Gedda och Magnus Gedda

E Helenas och Magnus son: Cesar Gedda

E Helenas och Magnus dotter: Esther Gedda

D Jans och Gunillas son med hustru: Niklas Andersson och Carin Forsström

C Hjärdis och Kurts son 2 med hustru: Mats Axén och Lena Axén

D Mats och Lenas dotter: Amanda Axén

D Mats och Lenas son: Gustaf Axén

Görans pappas sida

A Görans farmor och farfar: Helga Lamberthz och Einar Lamberthz

B Görans pappa och mamma samt pappas andra hustru: Lasse Lamberthz och 1. Elsvig Lamberthz, 2. Birgitta Lamberthz

B Görans pappas syster 1 med man: Greta Berg och Martin Berg

C Gretas och Martins son med hustru: Hans Berg och Siv Berg

D Hans och Sivs son med hustru: Mats Berg och Gullbritt Berg

E Mats och Gullbritts son: Christian Berg

E Mats och Gullbritts dotter: Emelie Berg

D Hans och Sivs dotter med man (skilda): Christine Berg och Hansi Cross

E Christines och Hansis son: Adam Cross

C Gretas och Martins dotter 1: Ulla Berg

D Ullas och Inge Johanssons son med sambor: Ulf I Johansson och 1. Yasmine Ahlborg, 2. Cecile (Cissi) Erlandsson

E Ulfs och Yasmynes son med tidigare sambo: Dennis Ahlborg och Bernadette Fargo

F Dennis och Bernadettes son: Adrian Ahlborg

F Dennis och Bernadettes dotter: Nellie Ahlborg

D Ullas och Lennart Lehmans dotter med sambor: Madeleine Berg och 1. Knut-Einar Jensen, 2. Magnus Rosseland

E Madeleines son med Knut-Einar: Jonte Jensen

E Madeleines dotter med Knut-Einar: Karolina Jensen

C Gretas och Martins dotter 3 med särbo och man: Gunilla Berg Samuelsson och 1. Kurt Gustafsson, 2. Henry Samuelsson

D Gunillas dotter med Kurt och hennes män: Susanne (Sanna) Eriksson och 1. Jan Eriksson, 2. Jan Henriksson, 3. Magnus Eriksson

E Sannas son med Jan Eriksson: Robin Eriksson

E Sannas son med Jan Henriksson: Patrik Henriksson

E Sannas dotter med Jan Henriksson: Josefin (Joss) Henriksson

E Sannas son med Magnus: Hugo Eriksson

B Görans pappas syster 2 med man: Allith Johansson och Erik Johansson

(inga barn)

B Görans pappas syster 3: Karin Lamberthz

Saknas: Lars Haarløvs pappa och f.d. hustru samt hans ev. syster med ev. familj

Denna version är uppdaterad med några namn som saknas i boken. Ett par fel är rättade också.

FÖDELSEDAGAR I SLÄKTEN

- 1 januari (1958) Ulf I Johansson
- 1 januari (1978) Magnus Harju
- 1 januari (1978) Andreas Harju
- 2 januari (1970) Madeleine Berg
- 3 januari (1992) Linnéa Östberg
- 6 januari (1937) Kurt Gustafsson (död 2005)
- 7 januari (1921) Henry Samuelsson (död 2004)
- 7 januari (1958) Ulrika Sellin
- 13 januari (1960) Jan Henriksson
- 14 januari (1947) Lars Haarløv
- 14 januari (1988) Emelie Delphin
- 15 januari (1951) Vibeke Täpp (död 2013)
- 20 januari (1948) Birgitta Lamberthz
- 21 januari (2003) Tove Arwidsson
- 22 januari (2008) Tyra Lambertz
- 23 januari (2007) Nellie Ahlborg
- 1 februari (1933) Ulla Johansson (död 2013)
- 1 februari (1994) Fanny Måhlgren Radibratovic
- 3 februari (2001) Sanna Sellin

5 februari (1922) Henry Henriksen (död 2005)

5 februari (1959) Marie Thisted f.d. Emilsson

10 februari (2001) Amanda Axén

15 februari (1987) Emelie Berg

16 februari (1919) Gunborg Egbom (död 1995)

17 februari (1950) Göran Lambertz

18 februari (1898) Nielsine Henriksen (död 1992)

19 februari (1959) Gullbritt Berg

19 februari (1972) Linda Arvidsson

26 februari (1971) Anders Egermo

4 mars (1925) Birgit Sellin (död 2015)

4 mars (1961) Susanne Egermo

7 mars (1969) Patric Arvidsson

10 mars (1975) Dennis Ahlborg

10 mars (2018) Zoë Sellin Wolde

12 mars (1952) Susanne Thisted Lambertz

13 mars (1919) Sven Sellin (död 1997)

13 mars (1994) Elin Östberg

14 mars (1983) Pernille Henriksen

16 mars (1956) Anders Nordin

16 mars (1999) Jonathan Wigren

17 mars (1935) Lennart Lehman

18 mars (1967) Lena Axén

19 mars (1947) Örjan Arvidsson

20 mars (1966) Anna Östberg

21 mars (1990) Sofie Thisted

24 mars (1996) Eric Östberg

25 mars (1978) Magnus Gedda

25 mars (1915) Eskil Andersson (död vilket år?)

25 mars (2004) Amalie Appel Henriksen
25 mars (2009) Merle Henriksen
26 mars (1962) Agneta Karlsson
27 mars (1962) Mats Axén
27 mars (2000) Adam Egermo
28 mars (1977) Karin Lambertz
29 mars (1912) Allith Johansson (död 2003)
29 mars (1961) Per Olof Frykenvall
29 mars (1997) Petra Sellin
30 mars (1958) Jörgen Sellin
3 april (2010) Noah Lambertz
3 april (1895) Astrid Thisted (död 1992)
6 april (2011) Elias Appel Henriksen
8 april (1957) Ewa Lotta Lambertz Nordin
12 april (1962) Pierre Egbom
14 april (1931) Gunhild Lynnerup (död 2015)
14 april (1959) Michael Thisted
14 april (1986) Robin Eriksson
15 april (1980) Anna Harju
17 april (1961) Anders Östberg
18 april (1997) Brita Täpp
19 april (1955) Gunilla Andersson
21 april (2011) Magnus Henriksen
22 april (1941) Kerstin Fransson (död 2018)
24 april (1988) Niklas Andersson
27 april (1979) Jorunn Eidem
29 april (1974) Johan Samuelsson
2 maj (1988) Hans-Erik Täpp
2 maj (1993) Rikke Henriksen

5 maj (1997) Julia Egermo
7 maj (1982) Johan Nordin
7 maj (1986) Henrik Schytte Poulsen
7 maj (2008) Mira Arwidsson
14 maj (1950) Lennart Harju
14 maj (1960) Madeleine Larsson
15 maj (1985) Carin Forsström
15 maj (2017) Esther Gedda
19 maj (1925) Ingvard Rasmussen (död 2016)
21 maj (1993) Jonte Jensen
24 maj (1979) Niclas Pettersson
24 maj (1990) Ulrik Hellmark
30 maj (1985) Naib Woldemariam
11 juni (1983) Tobias Birgersson Egbom
11 juni (1993) Jacob Nielsen
12 juni (1950) Ane-Marie Henriksen
12 juni (1953) Christer Sellin
12 juni (2014) Celine Letager Poulsen
13 juni (1983) Helena Gedda
14 juni (2013) Cesar Gedda
15 juni (1991) Anton Thisted
17 juni (1951) Agneta Björkman
21 juni (1985) Martin Høgholm Henriksen
21 juni (2008) Filippa Arvidsson
28 juni (1978) Gitte Appel Henriksen
30 juni (1917) Lasse Lamberthz (död 1986)
30 juni (1975) René Høgholm Henriksen
1 juli (1935) Sten Olof Fransson (död 2016)
1 juli (1992) Josefin (Joss) Henriksson

5 juli (2010) Siri Arwidsson

6 juli (1892) Ester Axén (död 1979)

6 juli (1985) Charlotte Henriksen

6 juli (1991) Niklas Sellin

6 juli (2000) Johanna Wigren

12 juli (1928) Helmer Lynnerup (död 2009)

12 juli (1983) Christian Berg

12 juli (1993) Hyeonkyung (Sally) Kim

13 juli (1982) Tommy Henriksen

17 juli (1968) Knut-Einar Jensen

17 juli (1985) Petter Tarland Lambertz

17 juli (2012) Matilda Harju

18 juli (1978) Allan Høgholm Henriksen

22 juli (1955) Jan Andersson

23 juli (1896) Arnold Thisted (död 1977)

28 juli (1921) Henny Henriksen (död 1999)

30 juli (1934) Inge Johansson

30 juli (1985) Anna-Karin Arwidsson

31 juli (1954) Christina (Tina) Alfredsson

5 augusti (1987) Johan Haarløv

6 augusti (1935) Britt Thisted

6 augusti (1969) Therese Wigren

6 augusti (1986) Linn Birgersson Egbom

10 augusti (1964) Magnus Rosseland

12 augusti (1888) Einar Lamberthz (död 1975)

13 augusti (1988) Beatrice Rönnlund

15 augusti (1955) Karsten Henriksen

16 augusti (1934) Berit Thisted (död 1979)

16 augusti (1989) Patrik Henriksson

17 augusti (1949) Kurt Henriksen
18 augusti (1917) Karl Erik Egbom (död vilket år?)
28 augusti (1963) Marie Thisted
28 augusti (1973) Petter Lambertz
29 augusti (1960) Christine Berg
30 augusti (1979) Johanna Lambertz
31 augusti (1960) Margit Henriksen
3 september (1968) Magnus Eriksson
3 september (1977) Johan Stenberg
4 september (2006) Laurits Appel Henriksen
5 september (1942) Gunilla Berg Samuelsson (död 2016)
6 september (1929) Hjärdís Andersson
7 september (1954) Jan-Erik Tåpp
10 september (1960) Hansi Cross (död 2017)
11 september (1893) Nikolaj Henriksen (död 1976)
11 september (1963) Katarina Wilhelmsson
26 september (1894) Paul Axén (död 1966)
28 september (1962) Jan Eriksson
1 oktober (1922) Hilding Thisted (död 1996)
2 oktober (1998) Karolina Jensen
4 oktober (2002) Hugo Eriksson
12 oktober (1915) Lilla Karin Lamberthz (död 1921)
14 oktober (1931) Hans Berg (död 2017)
16 oktober (1985) Hanna Tarland Lambertz
17 oktober (2015) Lovisa Harju
20 oktober (2016) Christian Letager Poulsen
26 oktober (1910) Greta Berg (död 1988)
4 november (1920) Elsvig Lamberthz (död 1978)
7 november (1988) Adam Cross

7 november (2016) Lykke Birgersson Egbom

11 november (1960) Claes Egbom

16 november (1975) Bernadette Forgo Ahlborg

19 november (1927) Kurt Andersson (död 1994)

21 november (1908) Erik Johansson (död 1964)

27 november (2010) Lucas Birgersson Egbom

28 november (1964) Susanne (Sanna) Eriksson

2 december (1961) Cecile (Cissi) Erlandsson

3 december (1875) Helga Lamberthz (död 1958)

8 december (2002) Gustaf Axén

10 december (1938) Siv Berg

11 december (1957) Mats Berg

11 december (2001) Adrian Ahlborg

23 december (1925) Ellen Lagerblad (död 2016)

28 december (1986) Peter Hjertson

28 december (1987) Sara Sellin

29 december (1899) Martin Berg (död 1972)

29 december (1987) Sebastian Thisted

31 december (1915) Olle Lagerblad (död 1987)

? (1926 eller 1927) Inga Haarløv (död 1987)

Saknas:

Inga Haarløvs födelsedag

Inga Haarløvs man med födelsedag och dödsår

Lars Haarløvs hustru

Hanne Haarløv Pedersen med man och son (Kasper Pedersen)

Lars Haarløvs ev. syster med ev. familj

Karl Erik Egbom (enbart dödsår saknas)

Eskil Andersson (enbart dödsår saknas)

Vi anger födelsedagen för nuvarande sambor även om det inte finns några barn men däremot inte för särbor eller tjejer/killar som inte är eller har varit sambor. Och vi anger födelsedagar för dem som varit gifta med personer i släktrådet, även om det inte blev något barn.

SUSANNES BERÄTTELSE

De första minnena

Konkreta och tydliga minnen i mitt liv dyker egentligen upp först när vi kommer till Vejle. Tidigare är de endast fragmentariska, något enstaka från Säffle och möjligen något från Fredrikshavn. Ellen lämnar Hilding och Sverige 1956 och vi kommer till en lägenhet i Fredrikshavn. Ellen får snart både lägenhet och arbete i Vejle. Under tiden hon installerar oss där är Vibeke och jag hos mormor och morfar i Sundby. Det handlar om ungefär 3 månader. Det senare har jag överhuvudtaget inga minnen ifrån.

Mitt allra första minne menar jag att jag har från fyraårsåldern. Vi bor i Sverige, jag tror Säffle, och jag får inte följa med i bilen någonstans när Vibeke får åka. Jag satt i köksfönstret och grät när hon hoppade in i bilen. Varför jag inte fick följa med och vart de skulle vet jag inte. Från samma fönster kunde jag också, när Ellen lyfte upp mig på köksbänken, se harar kommande från skogen. Jag gillade det minns jag. En annan sådan minnesglimt är när Hilding hade köpt ett Märklintåg till oss. Åh vad jag tyckte om det! Vi var för små för att sätta ihop det själva, men när det väl var gjort och det åkte runt, så roligt det var att titta på, så fascinerande.

Vejle

Vi har en trerumslägenhet i Vejle och jag minns fortfarande precis hur rummen var orienterade. Ellen arbetade på lasarettet och hade oregelbundna tider. Vilken tur att vi hade varandra, Vibeke och jag. Vi fick stränga order att inte öppna dörren för någon medan hon var borta, och också att hela tiden hålla den låst. Vi bodde på nedre botten och första lägenheten man kom till var vår. Det fanns ett litet titthål i dörren, så om vi ställde oss på en stol kunde vi titta ut och se om det var någon där. Jag minns att det vid åtminstone ett tillfälle ringde på dörren, och hur rädda vi blev. En gång tittade vi i det speciella lilla titthålet som fanns i vår dörr till trappan, och där stod en man som vi tyckte såg farlig ut. Vi sprang och gömde oss i lägenheten tills vi hörde dörren till den stora ytterdörren slå igen. Vi väntade länge vid gömstället.

En kul sak med att bo som vi gjorde, i 3-4-våningshus, var alla barn som fanns där och att vi lekte mycket med varandra. Speciellt var Burk roligt. Timmarna bara försvann med den leken, den ena efter den andra. Ellen började ibland att arbeta tidigt på morgonen och sällskapade oss då till dagis/fritids. Mig därbak på cykeln och Vibeke bredvid på egen cykel. Det var ofta fortfarande mörkt när vi kom fram. Ibland fick vi vänta in fröknarna och Ellen fick åka iväg. Vi upplevde dock aldrig det som otäckt eller farligt. Jag tror det berodde på att vi hade varandra. Jag var så glad för Vibeke. Jag minns hur stolt jag kände mig när hon la armen om min hals vid ett tillfälle då vi gick bredvid varandra bara hon och jag. Vi gick på det sättet en bra stund och jag njöt.

En dag när vi är ute och leker ramlar Vibeke och slår ut en framtand. En pojke hade satt fram foten och spärrat hennes väg. Vibeke hade sugit på tummen när hon var liten och framtänderna stod ut. Det gick så illa att hon förlorade ena tanden och skadade den andra, den blev närmast blå. Hon fick en löstand som satt på en plastgom. Hon kunde med tungan hissa tanden upp och ner. Det såg dråpligt ut. Hon berättade för mig att hon vid ett tillfälle i bussen då hon tyckte att en man stirrade på henne onödigt länge hade gjort det tricket och att han omedelbart hade slutat stirra. Jag minns att jag blev lite generad när hon berättade det, jag visste nog inte riktigt hur jag skulle reagera.

Jag började skolan när jag var sex år. Det var för att Vibeke och jag skulle gå i samma klass, av praktiska skäl alltså. Att det var i Vejle vi började skolan vet jag enbart för att jag vet att vi lämnade Vejle 1960 och då var jag 8. Det finns inga bilder eller anteckningar om att Vibeke och jag började skolan. Så märkligt! Förklaringen kan ha varit att Ellen inte hade någon kamera. Det finns nämligen inte heller några andra foton från vår tid i Vejle. Men att inte Ellen gjorde några notiser exempelvis om vår första skoldag i sina annars så noggranna anteckningar som hon gjorde i efterhand, i albumet till mig eller det om henne själv. Vi måste ha gått i skolan i Vejle i två år.

Nyårsafton när jag är 6 år var jag ute på gården och vi har knallare med oss. Jag gör det dumma att försöka tända en knallare i en liten bunt av flera som jag håller i min vänstra hand. Alla fyras av ungefär samtidigt. Det gjorde fruktansvärt ont och jag sprang upp till Ellen så fort jag kunde. Handen kom snabbt under kallt vatten och hölls så en lång stund. Den smordes sen in i någon salva. Det gjorde fortfarande hemskt ont. Jag minns att jag sa: "Nu får jag väl gråta för det här gör så hemskt ont." "Ja, det får du verkligen göra" blev svaret. Jag tror att vi var vana att bli tillsagda att inte gråta över småsaker. Jag fick alltså en allvarlig brännskada som det tog veckor att läka.

Ellen hade sin symaskin stående framme i vardagsrummet och jag ville så gärna pröva att sy. Vid ett tillfälle utom synhåll för henne testade jag. Det slutade illa med nålen i min tumme. Den gick genom nageln och en bit ned. Det gjorde fruktansvärt ont. Vi fick lossa nålen först från maskinen, sen från min tumme. Usch så ont det gjorde!

Ellen träffar under tiden i Vejle några potentiella kavaljerer. En minns jag särskilt. Han hade en bil som Vibeke och jag fick följa med på en tur i. Vi satt i baksätet och det märkvärdiga var att det mellan framsätena fanns en liten TV som vi från baksätet kunde titta i. TV var mycket ovanligt och det skulle dröja flera år innan vi själva hade en hemma.

Vibeke och jag hade en mycket fin relation. Vi var ganska olika men gick bra ihop. Hon var lite mer våghalsig och jag lite mer ansvarsfull.

Hilding

Hilding hälsade på oss lite då och då under åren när vi var små, kanske 4-5 gånger. Hans besök var ofta uppskattade av Vibeke och mig men inte av Ellen. Han hade ofta med sig något som intresserade oss, speciellt godis. Vid några tillfällen en hund att umgås med en stund. Han måste ha lånat hunden av någon. Jag tror det var en schnauzer, mer sträv än len i pälsen.

Ellen ställde för några år sedan frågan till mig om jag kom ihåg att han vid ett av besökstillfällena hade kastat en handfull mynt mot mig och Vibeke. Det skulle ha varit precis innan vi skulle gå och lägga oss. När han dök upp tittade vi fram från sovrummet, iklädda pyjamas, som för att se vem det var eller att hälsa. I det läget skulle han ha kastat mynten. Hilding ville inte betala underhållet till oss och det var tydligen ständiga strider om det. Kan det ha varit en sådan som pågick dem emellan när vi tittade fram? Nej, jag mindes inte detta. Däremot minns jag när han kom och presenterade mig med en klocka. Jag var sju år och fick då min första klocka av honom. På baksidan var det ingraverat "från din far". Vibeke fick en likadan.

Under vår tid i Vejle har Hilding hunnit gifta om sig. Hon hette Berit Larsson, det skedde år 1959. Berit var född 1939 i Säffle. De fick först en pojke, Michael, den 14/4-59, och senare en flicka, Marie, den 28/8-63. Äktenskapet slutade i skilsmässa, och redan 1967 gifte Hilding om sig igen, nu med Britt Strömquist. Britt var Vibekes och min barnflicka när vi bodde i Säffle och träffade då Hilding. Britt hade med sig två egna barn in i det äktenskapet, Peter och Cecilia. De får alltså inte några barn tillsammans, och skiljer sig senare. Britt bosatte sig efter deras äktenskap i Jönköping/Husqvarna-trakten. Jag hade kontakt med henne vid ett par tillfällen efter att de hade skilt sig. Hilding hinner alltså gifta sig tre gånger. Han hade sedan en fjärde kvinna men de gifte sig aldrig, möjligen var de sambor.

Innan Hilding slutgiltigt hamnar i Kristianstad/Hässleholm som överläkare har han arbetat på ett stort antal platser i Sverige, men även i Danmark. Ellen flyttar med till en del av dem. Först till Ljungby 1951 där de bodde i två månader, därefter till Ljusdal där de bodde i tre månader. Vibeke föds under tiden, 15 januari 1951 i Köpenhamn, och döps samma år i Ljusdal. På hösten 1951 flyttar de till Säffle där vi är kvar i tre år, med två korta uppehåll. Det är där jag föds, den 12/3-52. Vi bodde på Sveavägen 14 nära idrottsplatsen och sjukhuset. Jag döps i juni i Stagstrups kyrka nära Vildsund, på den tiden mormors och morfars kyrka. Jag nämnde två uppehåll i vistelsen i Säffle. Det ena var när Hilding fick plats i Vänersborg under en kort tid och det andra när han fick arbete som militärläkare i Fredrikshavn. Ellen, Vibeke och jag bodde då i en liten lägenhet hos en fiskarfamilj. Sedan är det alltså tillbaka till Säffle, där bodde vi till 1955. Då flyttade vi till Vänersborg och bodde där i ungefär ett halvår. 1956 går flyttlasset till Nässjö och nu blir slitningarna mellan föräldrarna allt för stora.

Ellen vill skiljas och flyttar ifrån Hilding. Hon har berättat att han var otrogen, ofta full och använde tabletter. Skilsmässan går igenom 1958. Jag är fyra år när vi flyttar till Danmark. Jag minns ingenting av separationsperioden. Vibeke och jag får nu i cirka tre månader bo hos mormor och morfar i Sundby (Thisted Amt på norra Jylland). De har en ganska stor bondgård där. Under de tre månader Vibeke och jag är i Sundby arbetar Ellen på sjukhuset i Randers. Ellen hade utbildat sig till sjuksköterska i Köpenhamn och det var där hon träffade Hilding. Hon får därefter arbete i Fredrikshavn och tar nu med oss dit. Vi bor där i cirka ett halvt år. Året är 1957 och vi flyttar nu till Vejle. Vi bor där i tre år, då går flyttlasset till Århus.

När jag vid ett tillfälle hälsar på Hilding i Önnestad gör jag följande anteckningar om de platser han arbetat på efter Säfte:

Viborg 1958 läkarpraktik där tillsammans med Berit som han gifte sig med 1959; Katrineholm; Odense; Slagelse 1961-62; Örebro 1965-66; Trehörnesjö 1967; Kristinehamn sommaren 1967, under det året gifte hans sig med Britt; Målilla 1970 svensk specialläkare i psykiatri; Linköping 1971-72; Vänersborg 1972-73; Falköping 1973-74; Karlskrona 1974-75; Esbjerg; Nyköping (Själland). Jag gjorde även följande anteckning: Kristianstad 1969-73 och Hässleholm 1973-84, men vet inte vad det betyder, hur det går ihop med ovanstående.

Århus

Ellen har en väldig tur att kunna byta vår lägenhet i Vejle rakt över med en lägenhet i Århus. Det är en trerummare igen. Vibeke och jag har en våningssäng i ett ganska stort rum och Ellen ett rum innanför vardagsrummet. Vi bor tre trappor upp. Det är åren 1960-66 och jag är 8 - 14 år. Vi har varken TV, telefon eller kylskåp när vi flyttar in. På första våningen bor Jette Andersen (sen Swartz) som jag leker mycket med. Vi leker ute och det är mycket bollspel. Skolan ligger bara 100-200 meter från vår bostad. Vibeke och jag går i samma klass. Jag minns en lektion. Kan det ha varit den allra första? Fröken har en jordglob och hon förklarar hur jorden roterar. De här åren liksom de i Vejle minns jag överlag som ganska ljusa. Ellen jobbar i skift på sjukhuset och vi tre utgör ett arbetslag som får vardagen att flyta. Vibeke och jag gör hushållssysslor som att handla och diska. Jag minns aldrig att jag lagade mat. I samma hus som vi, bara 50 meter ner via en brant trappa fanns en butik. Så länge jag minns hade Ellen förberett plånboken med en tia när jag skulle handla. Det var alltså enstaka saker som handlades hela tiden. Mjölklaskorna var genomskinliga och hade ett tunt metallock som lätt kunde öppnas. Inte sällan krossades flaskan mot stegen i den branta trappen på väg hem. Om jag bara hade med mig flaskhalsen med locket på fick jag en ny flaska. Skönt! Det kändas tillfredsställande att hjälpa till. Ellen var nästan alltid arg när hon städade. Hon var kort i tonen och stötte hårt dammsugaren mot kanterna. När hon jobbade på nätterna fick vi ta hänsyn till det på dagarna. Många som bor i vårt hus har det ordnat på ett eller annat sätt som liknar vårt, det vill säga att barnen har en uppgift att sköta som att gå och handla.

Att jag inte hade en pappa tänker jag inte mycket på, det kommer först senare, när vi flyttat till Sverige. Vibeke och jag har varandra och vi delar mycket av dagen. På fritiden går vi på dansundervisning, både hon och jag. Hon dansar dessutom balett. Ellen följer med mycket i den aktiviteten, syr bland annat våra klänningar inför tävlingarna. Det är ett stort arbete med alla paljetter som ska sys på. Jag spelar även handboll och är med i skolans brännbollslag. I brännbollen ska en av springarna verkligen "brännas" med bollen. Vi har Annie i laget som är en stjärna på att undvika det tills övriga springare nått runt och kommit i mål. Jag tränar också simning. Det sker nästan helt inom skolans ram.

Jag har en blå undulat som jag tränar att prata. Till slut kunde den säga "Jakob Thisted Vorregårdsallé 123" (man fick lyssna noga). Praktiskt om den skulle smita! En gång fick den någon sorts hosta och jag tog den till veterinären. Tyvärr klarade den sig inte. Jag fick köpa en ny och börja om.

En dag är det sexualkunskap vid köksbordet. Kan jag vara 12-13 år? Det kändes pinsamt och jag vill slippa höra men kommer inte undan. Vi får lära oss att "proceduren" gör hemskt ont och att det är någonting vi helst bör undvika. Jag minns att jag skrämdes. Om mens talades det aldrig vad jag kan minnas. Jag fick det när jag var 14, en sommardag i Kristinehamn år 1966. Ulla-Carin Lindqvist (många år senare nyhetsankare i Rapport) undervisade mig om det. Jag slog i böcker gång på gång innan jag fick en klar bild av vad ett samlag var, och mens.

I Århus har jag ett sommarjobb på en skjortfabrik. Min uppgift är att vika skjortorna och lägga dem i påsar. På våningen under syddes det knappar i skjortorna och under en paus då jag kom förbi och det var tomt i lokalen ville jag testa hur det var att sy i en knapp. Jag hann inte långt så gick nålen sönder. Jag blev förskräckt och skyndade mig tillbaka till min arbetsplats och avslöjade aldrig att det var jag som gjorde det.

Ett annat jobb jag har i Århus är att ta promenader med en liten flicka. Jag minns inte hennes namn. Mamman behövde lugn och ro när hon sydde vilket hon gjorde hemma för ett företag. En kväll var jag även barnvakt sent in på kvällen och somnade på deras soffa som planerat. Jag vaknar inte omedelbart när dörren öppnas utan först när någon (mannen) tar tag i mina byxor (jag ligger på mage) och kikar ner. Fy så otäckt, vilken chock! Frun var under tiden någon annanstans i lägenheten och såg inte detta. Det blev inget stort ståhej efter händelsen utan jag vill helt enkelt inte passa flickan längre. Jag tror aldrig att någon av dem fick veta vad orsaken var.

Jag går 6 år i skola i Århus fördelade på ett antal i motsvarande mellanstadiet och resten i realskola. Den senare var Laursens Realskole, en privatskola som ligger på Hjelmensgade 12. Det är nu långt till skolan, som ligger centralt i Århus. Beroende på vädret cyklar vi eller tar bussen. Det var hela långa nedförsbacken på Randersvej dit och motsvarande upp hem. Det var en liten och trivsamt skola. Brännboll tränar vi på skolgården och simning i ett bad en bits promenad bort. Det var nervöst inför och vid de muntliga förhören vid vårterminens slut. Jag minns ett sådant förhör tydligt. Jag fick i uppgift att redogöra för svalans liv (någon av dem). Jag fick lite hjälp på traven genom en kompakt tystnad när jag sa att boet endast var en centimeter djupt.

Jag minns oerhört få tendenser till tonårskonflikter oss emellan, i den lilla väl fungerande arbetsgrupp som vi ju faktiskt var. Ellen tyckte att mitt hår var för långt. När jag vid ett tillfälle behövde tillstånd att gå ut en kväll lovade hon att det skulle gå bra om hon först fick klippa en bit av mitt hår. Efter en del diskussioner gick jag med på det. Efter att några centimeter var borta erbjöds jag skjuts om jag gick med på att ytterligare några försvann. Hon var ju inte van att klippa hår och det blev snett. Hon fick därför lov att jämna till det, vilket ledde till att det blev för kort. Till slut tyckte jag att det blev så förskräckligt att jag inte kunde gå och träffa mina kompisar. Jag grät!

Vi har en radio- och gramfonmöbel, och musik som spelas mycket är Fascination med bland annat Nat King Cole, Desafinado, Angelique med Dario Campeotto (varit gift med Ghita Nörby) som han vann danska ESC med 1961. Platters Only you, Smoke gets in your eyes och The great pretender. Paul Ankas Diana, Puppy love och Put your head on my shoulder. Vi såg Grethe och Jörgen Ingmann vinna ESC 1963 med Dansevisen. Så spännande det var! Möjligen köps vår första TV in just inför den tävlingen. Ellens väninna Ella är på besök och jag sitter hopkurad framför TV:n. Som jag minns det är det för första gången nu jag känner en sorts familjegemyt.

Film med Dirch Passer var populärt och jag skrattar innerligt. Otto Leissner var en känd dansk radio- och tv-personlighet, av typ Lennart Hyland. På sitt stora bord som han hade framför sig vid sändningarna satt den kända träapan av den danska designern Kay Bojesen. Ellen kom hem en dag och hade som present med sig apan till mig och en elefant till Vibeke. Vi skulle dock först få dem helt och hållet senare i livet. Elefanten önskade jag mig sedan efter Vibeke men Jan-Erik hittade den aldrig vid deras flytt från Stureparken. Apan har jag. Innan Ellen dog fick jag dock av familjen här hemma både en apa och en elefant, nytillverkade. Kaj Bojesens små träfigurer blev ju så populära här i Sverige. Omkring år 2000 tror jag det var som jag fick dem.

Jag samlar på filmstjärnor. Vibeke också och vi byter och jämför. Veckopengen går under en period nästan helt åt till det. Jag minns att jag ibland besöker biblioteket och att jag läser femböckerna. Dock är det mycket magert med läsning utanför skolans ram. Det fanns inte alls den kulturen att föräldrar läser för sina barn såsom idag, i alla fall inte i vårt hem. Inte heller att man går till biblioteket och läser på egen hand. Utbudet av barnböcker var inte alls som nuförtiden. Vi har ibland tidskrifter av typen Se och Hör hemma. HC Andersons sagor tar jag del av men tror det mest försiggår inom skolans ram.

Vibeke och jag konfirmerade oss samtidigt. Som jag minns det går vi och ”läser” under halvåret före. Tänk om jag under den tiden hade kommit närmare frågan om vem gud var för mig och fått den känslan för kristendomen. Det hade jag önskat. Behållningen var istället av ett annat slag som mer handlar om gemenskap än om bibliska frågor. Jag minns att jag uppfattade kyrkan och det som lärdes ut vid träffarna som del av en annorlunda värld, med eget hus, egna regler och egen verklighetsuppfattning. En liten skara kom och gratulerade vid konfirmationen. Jag tror det var Henry, Henny, Gunhild, Helmer och Ellens

väninna Ella. Bente, en realskolekompis till mig, var också med. Ellen hade sytt våra klänningar som var i stort sett lika i utformandet. Av Gunhild fick vi varsitt hals- och armband i silver. Gunhild fick aldrig några egna barn. Hon gjorde en abort, illegal sådan, vilken Ellen var övertygad om förhindrade henne från att bli gravid. Ellen berättade för mig att det hade varit samtal dem emellan om adoption, om Gunhild och Helmer skulle få adoptera mig. Vem som tog upp frågan och om det var en helt otänkbar sak för Ellen vet jag inte, men jag minns att frågan ofta cirkulerade i mina tankar. Jag minns att jag kände mig lite glad, lite uppmärksammasad och önskad. Men jag vet inte om jag egentligen ville.

Vi går på Salling ibland på fredagar. Salling är ett stort varuhus, närmande sig vad vi idag kallar en galleria, som ligger centralt i Århus. Någon berättade att det fortfarande finns kvar. Fantastiskt! Vi beställer in korv och tysk potatissallad. Så gott! Vi blev glada och Ellen såg så nöjd ut minns jag. Härligt!

Jag minns hur jag blir tillrättavisad. Vi ska gå över gatan och tar henne inte naturligt i handen. Kan jag vara 8-9 år? Jag minns att hon tar mig riktigt hårt i ena överarmen och tittar stint på mig med sina stora gröna ögon. Jag tror det är nu jag upptäcker att de är gröna. Ett annat tillfälle är när jag försöker klämma fram något som liknar en svordom. Hon stoppar mig, vänder sig mot mig och stirrar på mig. Tiden står liksom still. Jag skulle inte försöka mig på något liknande ytterligare någon gång. I Danmark har man många svordomar och använder dem flitigt. Jag tror det var den händelsen som gjorde att jag framöver aldrig lyckas få till någon riktig svordom. Och hur jag kan tycka att det känns oerhört skönt när någon vid rätta tillfället och med kraft kan få till en svordom.

Vibekes och min vistelse hos mormor och morfar

Vibeke och jag var ofta hos mormor och morfar. De bodde som sagt i Sundby på norra Jylland men flyttade så småningom till en gård i Snedsted inte så långt därifrån. Däremellan bodde de en kort tid på Mors men trivdes inte där utan köpte en liten gård i Snedsted.

Mormor, Nielsine Henriksen, sköter mycket på gården, förutom allt inomhus såsom tvätt, mangling, disk, bakning (bröd och kakor), äggen tas omhand det vill säga hämtas in och tvättas, kycklingar plockas inför slakt, ibland mjölkningen och även skötsel av de övriga djuren. Utomhus *allt* i trädgården såsom alla bär (jordgubbar, krusbär, rabarber, vinbär mm). Vi plockar snäckor från jordgubbslandet, och använder hinkar att samla dem i. Sen dimper vi ner dem i diket en bit bort från gården. Dessutom deltar mormor vid skördarna av alla de slag som förekom och rensning av rovor. Min känsla var att mormor egentligen klarade allt på gården ifall det behövdes. Jag älskar att titta på när hon arbetar och kan följa efter henne i timme efter timme. Jag har en minnesglimt när hon knådar deg till bröd, mjölar bordet och noggrant och vant vänder och pressar ihop degen. Min näsa är i jämnhöjd med bordskanten. Jag lägger märke till hennes krokiga lillfinger. Jag får senare i livet runt 60-årsåldern på samma sätt ett krokigt lillfinger. (På mig dyker det upp efter att en vävnadsbit tas ut från vänster lillfinger, man ville se om det var något farligt. Det visar sig vara en ärftlig defekt, Dupuytrens kontraktur, även kallad Vikingasjukan.)

Morfar, Nikolaj Henriksen, sköter mycket av arbetet med djuren, den dagliga matningen av kor, hästar, grisar, höns och duvor. År årstiden sådan att djuren är ute måste de flyttas till färskt gräs under dagen. Det finns alltså inget elstängsel. Jag älskar att följa med honom också och titta på när han jobbar. Han sa till mig hur många gånger som helst: ”Och vad kan du ha på hjärtat då?” Jag svarade ”Ingenting, jag vill bara titta på”. ”Det var inte mycket” svarade han. Alltid på samma sätt. Och det måste ha upprepats hundratals gånger.

Mormor och morfar mjölkade för hand och ibland instruerar de och jag får lära mig. Allt arbete på gården är kul att delta i, skörda hö, plöja åkern, rensa ogräs, rengöring i höns huset med mera. Jag tror det är för att det är ett lagarbete. Våra kusiner, Kurt och Karsten, som var jämnåriga med oss, kom ofta för att hjälpa till. Det var så roligt! Vi fick också delta vid motsvarande sysslor på vår onkels gård där kusinerna bodde. Deras gård var mycket större och utrustad modernt med mjölkmaskin bland annat. Det var så roligt att vara där! Vi ville att dagen aldrig skulle ta slut. Min onkel Henry var helt underbar. Han var snäll och hade ett så varmt vackert leende. Han uppmärksammade oss barn. Maten var speciell, typiskt dansk. Öllebröd, smörrebröd, fläskstek, remouladsås, koldskål, frikadeller, ankbröst med rödkål, korv, plommon- och jordgubbskräm med mera. Det fanns också alltid hembakat bröd och kakor. Mums va jag tyckte det mesta smakade gott!

Det religiösa finns hela tiden där och ligger som någonting tungt och förhindrande över vistelsen hos mormor och morfar, inte alls på samma sätt märks det hos onkel Henry, Henny och kusinerna. De tog inte religionen på samma sätt eller allvar som mormor och morfar. Organisationen kallades ”Indre mission” och förde med sig regler att respektera som för oss barn var begränsande och som la sordin på stämningen. Exempelvis var vissa tider under veckan ”heliga” och endast vissa sysslor tillåtna. Vi fick då inte ha lekkamrater. Efter middagen skulle det vilas en stund och på söndagarna stod i princip allt roligt stilla. Vi kunde sitta vid bordet i vardagsrummet och sy tillsammans med mormor. Vi blev tillsagda att inte skratta för högt och fick inte spela kort. Vissa andra spel gick bra.

Mormor var mycket religiös, något som påverkade henne tidigt i livet. Vid tömningen av huset i Västerås våren 2017 hittade jag hennes dagbok där hon beskriver sina tonårsupplevelser. Det rör sig nästan enbart om förhållandet till Gud. Det var under första världskriget och hon var 16-20 år. Mormor undrade vid ett tillfälle om vi hemma bäddade våra sängar. Jag minns inte vad vi svarade men hon avslöjade att hon från gården i Thy kunde se allt som försiggick hemma hos oss i lägenheten i Århus. Till exempel hur hjälpsamma vi var hemma och hur snälla vi var mot Ellen. Hon var synsk alltså. Det var obegripligt att förstå för en åtta-tioåring vad det innebar. Jag vet att jag frågade hur det var möjligt och hon svarade att ytterdörren inte var något hinder, hon såg genom den. Vibeke var mycket fäst vid mormor. De hade en alldeles särskild relation. Jag förstod aldrig vad den byggde på. Jag var oerhört fäst vid Henry. Före och efter maten framförde morfar alltid en bön. Var vi hos kusinerna gjorde Henry det. Det var högtidligt och vackert.

Jultomten avslöjades för mig hemma hos mormor och morfar. Svaret på varför mormor försvann just när tomten var där blev plötsligt uppenbart. Jag fick en julkapp som jag fortfarande minns, en fågelbur. Vilken glädje! När jag kom hem kunde jag köpa en efterlängtat undulat. Affären låg i samma kvarter som realskolan och jag tittade ofta in där efter skoldagens slut.

Vibeke och jag hade vid ett tillfälle lekt oroväckande nära en samling höstacksstolpar som stod lutade mot varandra i väntan på nästa skörd. Morfar var naturligtvis rädd att vi skulle få ställningen över oss, tung som den var. Skulle vi överleva om något sådant hände? De hade ju ansvar för oss när vi var där. Han passade på att berätta att det över klädhängarraden i finhallen låg ett par hästpiskor, som vi om vi inte lydde och höll oss från att leka där, skulle få känna av. Jag var livrädd för honom då, och det var även Vibeke. Han blev med åren snällare, så när vi kom och hälsade på och hade Petter och Karin med oss kunde han vara vänlig och skratta hjärtligt.

På telefonen som hängde till vänster innanför vardagsrummet låg det oftast en ask Delfa. En sorts små runda svarta halstabletter med mest vuxensmak skulle man nog säga idag. Med det låg lite spännande i om man skulle bli bjuden på ett par stycken. Telefonen var en sådan där stor hängande av trä. Det här var väl i slutet av 50-talet eller början av 60-talet. De första samtalen jag minns gick först via en växeltelefonist som sen kopplade vidare och kunde tala om ifall linjen redan var upptagen. Växeltelefonisten hade ibland lunchpaus kommer jag ihåg. Senare knappade man in numret som gick direkt.

En gång måste jag ha gjort något som inte var helt okej. Jag minns inte vad men att jag sitter kvar länge i trädgården i slutet på raden av bärbuskar och har kissat på mig. Om jag lyckades dölja det pinsamma minns jag inte men jag tror det. Jag kommer ihåg hur tankarna gick fram och tillbaka hur jag skulle komma ur knipan.

Flytten till Sverige

Charterresor dyker upp som en ny företeelse. I Danmark heter förgrundsfiguren Simon Spies. Ellen åker på en sådan, jag tror det är 1964. Vibeke och jag är hos mormor och morfar. Här träffar Ellen Olle Lagerblad och kommer tillbaka med ett speciellt leende på läpparna och glimt i ögonen. Hon har tidigare avslöjat nya manliga bekantskaper under tiden vi bodde i Århus, men nu var det allvar på ett annat sätt märkte vi. Olle bodde i Västerås och första besöket han gjorde hos oss i Århus har gjort avtryck. På sin höjd hälsade han på oss ytterligare en gång men det kan också hända att det här var den enda. Jag kom hem från handbollsträning och på skänken i hallen står en flaska Mum för män. Jag nästan studsar tillbaka ut i trapphuset. Under åren vi bodde i Århus hade det inte förekommit något herrbesök i vår lägenhet. Jag smet sen ut i badrummet och där hängde en badrock i siden (usch, usch...). Jag avskydde detta! Så här började vår bekantskap, jag var 12 eller 13 år. Det dröjde sen inte länge förrän det blev giftermål och flytt

till Västerås. De gifter sig den 1 juli 1966. Det skedde i Århus och flytten till Västerås gick omedelbart efter det. Vi har ett flyttlass med till största delen fina danskt designade möbler, resten vet jag inte vad vi gör med.

På vägen till Västerås bestod sträckan från Göteborg av skog, skog och åter skog. Alltså i stark kontrast till det danska landskapet. Vi hade inte gjort något besök i Västerås innan vi flyttade dit. Såklart var allt nytt och oerhört spännande. Men också tudelade känslor. Lojaliteten med Vibeke kändes stark och jag tror inte jag någon gång sa något annat än höll med henne i hennes kritik. Jag hade ju en möjlig hundvalp att tänka på och att kamrater snart skulle komma på besök. Vibeke var 15 och jag 14 men hon var så mycket mer tonårig än jag, möjligen var jag inte tonårig över huvud taget. Längs bilvägen intill kiosker såg vi små annonsflaggor med texten ”Festis”. Is tänkte vi, så gott – och vi skulle få stanna till vid nästa lämpliga ställe lovades det. Vi stannade till och Olle gick och köpte Festis till oss. Vi körde vidare. Det blev alltså en stor besvikelse. Glass var dyrt i Danmark och som barn fick man det mycket sällan.

Vibeke ville inte följa med till Sverige. Hon fick istället gå på internatskola. Hon var då 15 år. Skolan låg en bit utanför Århus. Att jag inte gjorde som hon kan man undra över. Jag tror att åldersskillnaden i viss mån kan ha spelat roll men jag var också av annat kynne än hon. Jag tror att jag mer eller mindre blev lovad en hund. Det var en helt fantastisk sak. Jag hade med bestämdhet vägrats det under alla år. Sen skulle kompisarna få komma och hälsa på så mycket de ville. Det skulle finnas gott om sängplatser och utrymme att ta emot dem. Redan första sommaren var tre klasskamrater inbokade att komma, Bente plus två killar. Den ena tror jag hette Preben.

--

I och med vår flytt till Sverige sommaren 1966 avslutas en viktig period i mitt och Vibekes liv som handlar om vår barndom och början av tonåren, jag är 14 och Vibeke 15 år. Nästa period jag urskiljer är tiden i Västerås, 1966-1971. Ytterligare en period är åren 1971-2017, alla år i Uppsala innan jag blev sjuk.

Första sommaren i Sverige, Ulla-Carin

Vibeke följde med till Sverige under sommarlovet och började på internatet hösten 1966. Hon tillbringade en del av sommaren tillsammans med mig i Kristinehamn, på Överås och med Ulla-Carin och hennes bror Thomas. Överås var Olles mammas och pappas sommarställe och låg vid Vänerns strand inte långt från Kristinehamn där de hade sin bostad, på Södra Staketgatan. Överås inrymde flera hus och en tennisbana. Namnet Lagerblad fanns fortfarande inristat i en av stolparna till bostaden i Kristinehamn när jag besökte stället senast, för nu ungefär 20 år sedan. Olles pappa och syster Margret hade båda tandläkarpraktik i huset. Vibeke var med oss en del när de danska skolkamraterna kom på besök.

Ulla-Carin Lindqvist och jag var jämnåriga, vi blev genom Olles och Ellens giftermål styvkusiner. Vi blev snabbt goda vänner och umgicks som jag minns det större delen av det som var kvar av skollovet 1966. Ulla-Carin föräldrar hade på samma sätt också en sommarstuga men den låg på andra sidan Vänern sett från Överås. Det var ganska flitig trafik båtlides mellan stan och sommarstugorna. Miljöerna beskriver Ulla-Carin bland annat i boken om sin ALS-sjukdom, Att ro utan åror.

Ulla-Carins familj hade 5-6 hästar och mycket av min vistelse där gick ut på att lära mig att sköta dem. En helt ny värld för mig. Ulla-Carin la ner mycket arbete på att lära mig hur man gjorde och på att lära mig svenska. Ulla-Carins pappa inspirerade mig att försöka känna igen de olika småfåglarna till utseende och läte. Fascinerande att ta del av!

Ulla-Carin och jag gick i Folkets Park i Kristinehamn vid några tillfällen under den sommaren. Vid något tillfälle gjorde vi sällskap med ett par tre av Ulla-Carins klasskamrater. På vägen dit viskade en av dem, Carl-Axel Svanberg, till mig ”Får jag hålla dig i handen?”. Jag blev minst sagt lite chockad. Sen gick vi där tillsammans mot Folkets park och han saktade oss något i förhållande till de övriga. Så romantiskt! Jag liksom svävade något! När Ulla-Carin och jag sen gick hem den kvällen sa hon till mig att jag inte skulle hoppas på så mycket för han som man skulle säga i dag ”datade” en hel del, var alltså populär. Innan jag åkte tillbaka till Västerås den sommaren gav han mig en ring – en blå och vit – som han hade gjort i slöjden. Jag visade den för Ulla-Carins mamma Margret (Olles syster) som även hon var tandläkare och med borsten ristade in hans initialer i ringen, C-A S. Jag har fortfarande ringen kvar.

En kväll kom vi hem lite senare än vi hade kommit överens om med Bengt och Margret. Jag minns det som en 20-30 minuter, men jag kan minnas fel och att det var det dubbla. Ulla-Carin blev inropad till Bengt och Margret när vi passerade deras sovrum som låg mittemot Ulla-Carins, där vi sov. Sen hörde jag en smäll från en örfil och ett skrik. Jag hade precis hunnit smita in i vårt rum då Ulla-Carin kom in dit, böjd och gömmande sitt ansikte i händerna. Raskt stöp hon i säng och som jag minns det svarade inte på tilltal. Vi tog sen aldrig upp händelsen. Det känns märkligt idag att vi inte gjorde det. Hon skämdes väl fruktansvärt. Minns jag rätt kände jag mig skyldig och delaktig i förseningen men det kan vara en försköning. Bengt var militär och sträng.

Jag fick mens den sommaren. Ulla-Carin berättade så mycket hon bara visste om den saken. Hon visade mig ett pessar som förvarades i en ask i en av lådorna i sovrummet. Jag försökte begripa hur det skulle användas så gott jag kunde. Jag begrep aldrig. Detta var saker vi inte hade nämnt något om hemma över huvud taget.

Så mycket var trevligt denna sommar, vilket sommarlov! Så innehållsrikt. Så mycket generositet från Olles släkt, och så mycket glädje. Att komma till ett nytt land och bli erbjuden allt detta, i form av fantastisk gemenskap med Olles släktingar och kamratskap med Ulla-Carin. Så mycket jag hade lärt mig och så trevliga alla var. Här inkluderar jag även Bengt såklart trots att han ibland var sträng och hård. Det var kräftskiva en gång om året, och det äts kräftor i mängder. De fyllde hinkar som stod placerade med jämna mellanrum nedanför bordet. Det var en stor bjudning med många gäster. Så trevligt! I alla fall uppfattade jag det inte på något annat sätt än just så. Så många härliga människor!

Sommaren 1967, Ellens tvivel

Jag var sen tillbaka sommaren efter denna, det vill säga 1967. Olle och Ellen kom och hälsade på där till kräftskivan, medan jag var där flera veckor i sträck precis som sommaren innan. En händelse kommer att få stor betydelse framöver för Ellens och min relation. Det hade funnits lite småtendenser åt det hållet tidigare men det handlade då mer om att hon ju med nödvändighet fick lov att dela den begränsade tiden och kärleken mellan oss och sin nye man. På Överås under själva årets kräftskiva försvann hon in i deras sovrum, la sig där på sängen och kallade in mig. Jag skulle ta plats på en stol vid sidan om och hon låg rakt blickande upp i taket. Ellen sa: "Jag tror jag har gjort ett stort misstag – att gifta mig med Olle och att flytta ifrån Århus." Kräftskivan pågick utanför och jag minns hur svårt jag hade att förstå innebörden av det hon sa. Jag kände det som om marken under mig rämnade, och som om en stor skreva uppstod mellan oss som aldrig skulle vara möjlig att återskapa. Jag minns att jag tänkte att nu är jag vuxen, i den bemärkelsen att jag nu är ensam om vissa beslut som jag måste ta i livet. Det här var det första jag tänkte. Jag hade inte längre en mamma som bestämde saker och ting, utan nu var det jag som fick lov att planera för mig själv och ta beslut. Som jag kommer ihåg det grät jag inte, inte heller när jag blev ensam. Däremot vet jag att jag kände stor sorg, en mycket svårhanterlig känsla tyngde mig när dessa tankar dök upp. Jag hade lämnat allt, mina kamrater, mina fritidsintressen, min skola och min syster. Och hela proceduren med giftermål, flytt etcetera skedde inom ett par tre år. Det Ellen sa när hon låg där var att hon hade upptäckt att Olle inte var den rätte för henne trots allt. Tillfället hon valde att berätta det för mig var ju så speciellt. Det kändes inte genomtänkt eftersom det skedde mitt i festligheterna. Det skulle kunna vara något av en impulshandling. Att ställa till en "scen" var hon nog inte främmande för enligt Gunhild. Min egen analys är att jag faktiskt var i rätt ålder att ta emot ett sådant besked, jag var tonåring med allt vad det innebar. Jag minns att jag kände hat. Trots det tror jag inte att jag på något sätt uttryckte det. Vi pratade sen aldrig om detta något mer. Inom mig däremot virvlade tankarna under en tid. Sen när det hade lagt sig kände jag mig mera självständig i mina beslut än jag någonsin hade gjort, även större beslut som jag tog. Vi hade aldrig haft en nära relation på det sättet att vi talade förtroligt med varandra, men vi hade ju samarbetat otroligt bra under många år (fram till 1966) gällande alla vardagssysslor. Vi var som ett arbetslag Ellen, Vibeke och jag. Och tänk så bra jag trivdes i det arbetslaget!

Västerås

Vi kommer till en 5-rumslägenhet där Olle hade bott efter sin skilsmässa med exfrun Birgitta. Det kan inte ha gått mer än några år sen skilsmässan. Olle blev så rörande förälskad i Ellen vilket uttrycks i sparade brev. Han skriver så ömmande fint om sin längtan. Man förstår dock att han har ont om pengar. Ellen berättade ofta om hur skilsmässan hade ruinerat honom. Han ber att få låna Vibekes och mina

bankbesparingar som handlar om ett antal tusen kronor. Han skriver ett papper om det och hur han ska betala tillbaka. De planerar också, initierat av honom, hur de ska få ut så mycket barnbidrag som möjligt. Ellen måste vara på svensk mark och gift med Olle före ett visst datum för att inte missa det kvartalets barnbidrag.

Vibeke och jag får varsitt rum. Lägenheten ligger på Jakobsgatan (37?) inte långt från St Iliansskolan med ingång både från gatan och från gården som bestod av ett litet skogsparti, tallar och stenhällar. Jag börjar åttan och är nu för första gången jämnårig med mina klasskamrater. Urklippt från Bildjournalen hade jag Beatles och Rolling Stones på väggarna. Även Che Guevara fanns där. Jag hade en Grundig bandspelare och lyssnade på tio-i-topp varje lördag. Jag tog också ett bad på lördagseftermiddagarna. Lördagskvällen var ofta en kväll då jag träffade kompisar.

Vibeke åker efter sommarlovet 1966 tillbaka till Danmark och internatskolan. Det visar sig att hon inte trivs på internatet och stannar där på sin höjd en termin. Hon flyttar sen ihop med oss där hon ju redan har fått ett rum. Hon börjar i nian, andra terminen. Vi har ofta sällskap till och från skolan. Speciellt på vägen hem minns jag hur vi tränar på r:en – att få dem rullande. Inte lätt! Vi erbjöds att komma med i en klass några timmar i veckan för att öva svenska språket. Det var tillsammans med finska och italienska barn. Vi var på en helt annan nivå än dem och vi deltog endast några lektioner. Framför allt ASEA drog många invandrare till Västerås på 60-talet. Det fanns speciella tillhåll centralt där finner respektive italienare samlades på fritiden och under helgerna.

Det där med språket är ett kapitel för sig. Det gick i och för sig ganska fort för mig att gå över till svenska, men en del kamrater retades och ville höra mig säga saker med min danska accent. Så småningom försvann brytningen helt och hållet, och jag tycker jag har haft glädje av att ha både danska och svenska som modersmål.

Mina kompisar under högstadietiden var framför allt Kerstin Holmqvist, Gunvor Björkén (senare Alffram) och Eva-Karin Lassbo (senare Lyckman). De tre kände inte varandra. Jag skämdes för att mina föräldrar var skilda. Helst skulle ingen få veta det. Ett dilemma för mig var att Ellen bytte efternamn från Thisted till Lagerblad, medan Vibeke och jag behöll vårt efternamn. Jag kan inte minnas någon diskussion om detta. Men jag hittade en skrivbok från högstadiet där jag hade skrivit mitt namn Susanne Lagerblad! Ellen hade då precis gift sig med Olle. Det tog flera år innan denna obehagliga känsla dämpades.

Vibeke retades ofta, med ett flin på munnen. Exempelvis så här: Hur tänker du egentligen, ser du inte hur du ser ut?! Du måste ju plocka bort håren som växer mellan ögonbrynen, eller har du planer på att så småningom gå runt med bara *ett enda ögonbryn*? Ha, ha, ha.

I oktober 1968 flyttade vi till villan på Arosvägen 8. Ellen och Olle köpte den gemensamt, en arkitektritad 50-talsvilla i tegel. Ellen skulle sen komma att bo där i närmare 50 år varav cirka 20 tillsammans med Olle. Vibeke och jag bodde där under gymnasieåren plus lite utöver det innan vi väl var helt utflugna. Huset låg med gångavstånd till Västerås centrum och till Fryxellska, gymnasieskolan. Olle hade sin tandläkarmottagning mittemot skolan så han hade även han nära till sin arbetsplats. Och det var en fin väg, såväl sommar som vinterhalvår. Det var bara att följa Svartån hela vägen. Man passerade Kyrkbacken med de charmiga husen som låg där och Domkyrkan. En del av husen på Kyrkbacken gavs stöd av kommunen så att författare, konstnärer med flera hade möjlighet till ett yrkesanpassat boende. Lars Gustafsson bodde två tre hus från där Mia bodde. Hans dotter (5-6 år) gick och vattnade träden på kyrkogården nedanför en dag då vi kom från skolan. Hon förklarade att hon ville att träden skulle växa i höjd så att de döda skulle kunna nå himlen. Träden stod hur som helst placerade mellan gravstenarna.

I huset på Arosvägen hade Vibeke och jag en egen avdelning med varsitt rum, ett gemensamt plus ett gästrum. Dessutom badrum. Inte dåligt! Under ett års tid var extrarummet uthyrt till en kille som jag inte nu minns namnet på. Han antingen läste på universitetet eller kompletterade en kurs av något slag. Han var rar och trevlig men gjorde inte så mycket väsen av sig. Jag menar det i positiv bemärkelse. Han pluggade nog mest och var inte kvar alla helger. Så lite jag kommer ihåg om honom märker jag. Han finns på bild när han uppvaktar mig på studentexamen.

Ellen och Olle gjorde mycket tillsammans på fritiden. De åkte mycket skidor och skridskor. Skidorna satte de på sig nedanför vårt hus och for sen ut till golfbanan och tillbaka. Skridskor åkte de, som så många andra västeråsare, på Mälaren vid Björnön. Sen bastu. Härligt! De verkade ha det härligt tillsammans. De åkte på många resor under åren, de gillade båda två värmen. Tillsammans hade de även moderaterna. För Ellens del handlade det om att dela ut valsedlar och att delta på vissa middagar. Ellen var själv mycket aktiv på olika håll och kanter, exempelvis i mot-rökning-organisationen VISIR. Hon föreläste och åkte på mässor. Sen kom hälsointresset för hennes del med vegetarisk mat när det kom i ropet. Hon ledde matlagningskurser och blev på samma sätt som inom övriga områden som hon engagerade sig i något av en guru. Från att ha varit sjuksköterska gick hon med åren till att bli diplomerad biopat. Utbildningen sträckte sig över cirka 5 år och omfattade resor till Tyskland, Danmark och Kina. Imponerande!

Ellen hade också ett stort intresse för trädgården och odlade växter och grönsaker till sina matlagningskurser. Hon byggde också en damm för guldfiskar vilka barnbarnen fick håva in inför vinterhalvåret. Det var en mycket uppskattad syssla. En ministatyet av Lilla havsfrun stod på kanten av dammen såsom också näckrosor och kavedun. Olle hjälpte till med de tyngre sakerna i trädgården men spelade i övrigt golf. Efter Olles död tog Ellen grönt kort i golf! Hon saknade umgänge tyckte hon och ville inte att de dyra golfklubbarna skulle stå oanvända.

Vid middagsbordet förekom det ofta diskussioner, de var av mycket skiftande slag. Förhållningssätt och politik bland annat. Och hur ord på svenska skulle användas och uttalas. Det var att föredra att säga "i grossess" i stället för gravid. "Kasta vatten" lärde Olle oss vad det var. Den syn på världen som han förmedlade till oss var konservativ. Olle blandade detta med "roliga historier". Han höll inte koll på vilka han hade berättat tidigare så med åren blev det en hel del upprepningar (vi smålog i smyg). Olle var en glad person som försökte göra våra middagar och träffar till glädjefulla hågkomster. Han var rar och charmig. Tyvärr fanns det en stor nackdel med den delen av hans personlighet. Ellen fick inte det motstånd som var och en av oss behöver mer eller mindre under hela sitt liv skulle jag vilja påstå. Hon blev bortskämd! Det var plågsamt att iakttä. Efter äktenskapet med Hilding, Ellens första man och vår pappa, levde hon med oss ensam i cirka 10 år. Hon bestämde i stort sett allt i vår lilla familj under de åren. Vidare, redan som 14-åring hade hon flyttat hemifrån, hade fått bryta sig loss från Nielsine och Nikolaj som hade helt andra idéer om hennes framtid än hon. I mångt och mycket hade hon alltså fått råda sig själv sedan dess. Hon hade sen hon var mycket liten av sina föräldrar fått veta hur söt och vacker hon var. Jag skulle vilja säga att hon hela livet till viss del levde på det. Min åsikt är också att det ställde till oerhört stor skada för henne. Hon och hennes syster Gunhild, som var 5 år yngre och som inte fick veta samma sak var ovänner i stort sett hela livet. Inte ens på äldre dagar kunde de försonas. De skrev lite av formella och mallstyrda brev till varandra i samband med jul och födelsedagar. Så ledsamt!

I Danmark var Ellen en solklar socialdemokrat. Omsvängningen till moderat retade Vibeke och jag oss på oerhört under tonåren. Varför följa hans politiska val och inte hålla fast vid sitt eget! Men i grund och botten motsvarade nog Olles levnadsval mer hennes drömmar än det liv vi levde i Danmark. Både hon och Gunhild hade nog en längtan till och dragning åt flärd och glamour. Gunhild med sin rike Helmer. Förutom en fin lägenhet ägde de en fin gammal dansk bondgård med hästar. Gick på fina middagar med mera. Helmer var militär, officer. Han hade tjänat pengar på fastighetsaffärer, ett intresse han hade utanför sitt yrkesliv. Han berättade med större förtjusning om det än om sitt militära yrkesliv.

Ellen gillade inte Görans och mitt val av hus, ett enkelt parhus 45 minuters promenadväg från Uppsala centrum. Vibekes däremot, en fin våning med adress Stureparken på Östermalm, gillades. Det var små men ändå klara tecken från Ellen som får mig att dra den slutsatsen. Både Ellen och Gunhild hade växt upp på en bondgård i Danmark med föräldrar som gjorde vad de kunde för att få sina barn att stanna kvar i det livet. Henry lyckades de med på det sättet. Han stannade hemmavid hela livet och köpte en bondgård inte så långt från föräldrarnas. Ellen och Gunhild däremot hade starka viljor och genomförde det de ville när det gällde att lämna barndomshemmet och att välja yrke. Jag tror att Gunhild till stor del följde i Ellens spår och att allt blev så mycket enklare för henne. Ellen banade väg helt enkelt. Ellen var 5 år äldre än Gunhild och lämnade hemmet i 14-årsåldern. Med vilken styrka och övertygelse hon genomförde det hon önskade! Beundransvärt. Först handlade det för Ellens del om arbetet "i huset". Hon var på Holsteinborg slott i ett år. Ett slott på sydvästra Själland. Hon såg alltid glad och stolt ut när hon berättade om det. Kan hon ha lärt sig att sy och sticka där? Hon var otroligt duktig på det, sydde och stickade kläder till Vibeke och mig.

Jag är så tacksam mot Ellen, och hennes generositet mot Göran och mig under åren! Jag fick en liten folkvagn, en bagge, när Petter hade fötts. Vi fick även låna 65 000 kr (fördelade på 50 000 kr och 15 000 kr), av dem betalade vi av 25 000 kr och resten efterskänktes. Jag kan inte låta bli att fundera vidare: var

låg möjligheten till denna generositet? Särskilt blir frågan aktuell senare, inte frågan om generositet utan det stora arvet efter Ellen. Jo, möjligheten fanns där tack vare Olles goda inkomst. Men sen kunde Ellen under de cirka 30 år hon levde ensam efter Olles död ha gjort sig av med sin förmögenhet. Hon gjorde inte det utan levde oerhört sparsamt. Med åren växte förmögenheten och det blev en ganska stor summa till sist.

Alkohol var aldrig något problem. Varken Vibeke eller jag var särskilt intresserad. Olle och Ellen, speciellt Olle, pratade med oss på ett positivt sätt om alkohol och hur viktigt det var att i vissa sammanhang kunna ta ett glas. Det bjöds även hemma, men ingen av oss lärde oss att tycka om exempelvis vin förrän vi var över 20 år. Olle hade ett barskåp och efter en golfrunda tog han gärna ett glas av något därifrån. Det som dracks i mina kamratkretsar var oftast te. De rökta tesorterna blev mycket populära. Första berusningen kände jag på kvällen efter studentmiddagen på ön Elbe, ett traditionellt ställe för Fryxellska skolan att avfira sina studenter.

Vibekes problem

Vibeke kom alltså till Västerås efter bara en termin på internatskola utanför Århus. Hon trivdes inte där. Som jag skrev bodde vi på Jakobsgratan då och hon fick börja i 9:an när hon kom. Det kan inte ha varit lätt. Hon skulle på en termin försöka få betyg och komma in på gymnasiet. Hon hade redan på sommaren innan fått se det som skulle bli hennes rum ifall hon accepterade att komma till Västerås. Hon hade svårt att finna sig tillrätta med skola och vardag i Västerås. Vi följdes ofta åt på hemvägen från skolan. Under en period stannade vi kvar i gymnastiksalen tillsammans med andra intresserade för att träna höjdhopp. Vibeke var speciellt duktig, hoppade högst av oss som var där och tränade. Hon kom över 132 cm.

Vi hade dock helt olika kompisgäng, hon sina och jag mina. Vi berättade en del för varandra om våra kompisar men så särskilt långt sträckte det sig inte. Ellen fattade vid något tillfälle misstankar om olämpliga sysslor och läste i Vibekes dagbok. Det blev rabalder hemma, närapå slagsmål flera gånger. Dessutom blev det en otäck stämning av ständig bevakning och misstänksamhet.

Detta utspelade sig när vi bodde på Jakobsgratan. När vi sen flyttade till Arosvägen tror jag att dessa problem helt försvann men däremot dök det upp andra – skolan. Som jag minns det började Vibeke på någon linje på gymnasiet men fick det inte att fungera, hoppade av och gjorde ett uppehåll för att nästa år gå den så kallade fackskolan. Det var ett 2-årigt alternativ till gymnasiet. Under en period bodde hon i den lilla enrumslägenheten som hörde till den där Olle hade sin tandläkarpraktik. Det ledde till en del konflikter mellan Vibeke och Olle. (Bodde hon där längre än jag minns det och jobbade någonstans?)

Det var flera högljudda sammandrabbningar mellan Vibeke och Ellen. Två tillfällen minns jag som utspelades i våran hall. Vid det ena fick Vibeke tag i en galge som Ellen sen hävdade att Vibeke slog henne med. Jag var där och såg att det inte gick till på det viset. Vad konflikten handlade om kommer jag inte ihåg, tyvärr. Det hade varit intressant. Vid ett annat tillfälle minns jag att Ellen höjde rösten och kallade Vibeke för hönshjärna. Det skapade ett brännmärke i Vibekes själ som aldrig ville släppa. Både Vibeke och jag tyckte att Olle var feg som inte grep in. Han bevittnade ju allt. Jag förstod att de hade en överenskomst som handlade om att Ellen skulle sköta vår uppfostran och att han inte skulle lägga sig i. Vilken irritation och ilska det skapade mot Olle! Att han inte hade kurage nog att säga ifrån, att låta förnuftet tala, det förundrade oss!

Kamrater

De kamrater jag umgicks med på fritiden var till största del Suss Asker, inklusive hela det gäng som hon omgav sig med, och Mia Idar. Mia och jag satt bredvid varandra i skolan och bodde också nära varandra. Vi hade ofta sällskap hem och jag följde med henne hem efter skolan för lite avkoppling och en kopp te. I hennes rum låg tyger och garner av diverse slag på alla ytor, en symaskin förstås och böcker. Vi fick knappast plats. Vi hade också varsin hund att gå ut med. Mia var två år äldre än jag. Hon fick gå om nian och sen nått extra år i fackskolan. Med Suss var det på samma sätt som med Mia, hon var två år äldre än jag och hade gått fackskolan innan vi träffades andra året i gymnasiet. När jag var med Mia var det bara hon och jag, något undantag för hennes kompis Ingrid som jag träffade några gånger.

Mias och mina samtal handlade mest om skolan, klasskamraterna, lärarna och ämnena. Men vi åkte också på en 14-dagars resa till Spanien tillsammans. Det jag minns bäst är att det var plågsamt länge. Det var en solsemester och vi skulle koppla av. Vi hade behövt göra utflykter och intressera oss för stället. Jag tror vi var i Tamariu på östkusten inte långt från Barcelona, dit Olle tidigare hade tagit Ellen, Vibeke och mig.

Ofta drack vi te hos Mia efter skolan innan jag fortsatte hem. Mias mamma Karin Idar var porträttmålare och avbildade barn. Jag minns att vi smög lite försiktigt in i Mias rum för att inte störa. Karin Idar målade också en eller ett par av cykeltunnlarna i Västerås. En målning föreställde en familj (möjligen Idars) på promenad med en Newfoundlandshund. Mia hade en sådan, Jonna hette den. Karin målade också en väggmålning som placerades på Västerås lasarett. Jag har varit där och letat lite men inte lyckats hitta den. Det är ju så många år sedan.

Även Mias pappa, Erik, var konstnär. Mia och han hade ofta mycket livliga diskussioner med varandra, på gränsen till att de blev osams. Det kunde röra sig om allt från mindre vardagshändelser till större dagsaktuella frågor. Erik Idar var känd i Västerås som smått galen. Man pratade om honom med ett leende på läpparna. En målning/installation var speciellt omtalad, den med bananskalen. Han hade kletat in bananskal i någon sorts lim och kastat dem mot en tavelstrygg/planka. Där fastnade de, vart och ett på sitt sätt. Ska det vara ett konstverk ifrågasatte många? En annan sak som det talades om när familjen kom på tal var att de inför varje sommar fick lov att promenera med sitt husdjur – en get – ut till sommarstället. Det låg en mil minst från stan. Sommarstället hette Solbacken. Mia har fortfarande kvar det och har till och med inrett en ateljé där. Stället ligger åt Ängsöhållet, förbi en golfbana. Mia hade två bröder. En blev påkörd och dog när han skulle gå över Enköpingsvägen vid Flogsta i Uppsala. Han bodde i Hamberg. Erik Idar hade av plankor byggt sig en liten vagn i vilken endast en enda sits och en skrivplatta fick plats. Vitsen med den var att han hade tak över huvudet och kunde placera vagnen varsomhelst i stan, krypa in trots regn och annat oväder och måla någon lämplig vy. Han kunde alltså ställa upp sin vagn på den plats han fann lämpligast för sitt målände i Västerås. Mia har alltid sagt att familjen egentligen aldrig hade några pengar.

Mia hade ofta spännande saker att berätta om konstvärlden i Västerås. Hon tog med mig på vernissager ganska ofta. Hon gick ofta på teater och berättade om det. Claes och Katarina Hultlings pappa var teaterchef. Hans Klinga pratade hon ofta om. Jag tror att hon var lite förälskad i honom. När man gick med Mia var det alltid folk som kände antingen henne eller hennes föräldrar. Det gällde även lärarna i skolan. Mia hade integritet. Hon var exempelvis den enda som bar hatt till skolan.

Kamratskapet med Suss innehöll en annan typ av umgänge än det med Mia. Suss ingick i ett stort gäng av jämnåriga från Fryxellska och Katedralskolan. Det var bl.a. Svante Forenius, Svante Nordlander, Eva Kvarnström, JG Helmersson, Karin Fredin och Karin Edgren (senare Carter). Vi hade diverse aktiviteter för oss i olika konstellationer av kompisar. Det rörde sig ofta om te-sammankomster med gitarrspelsövningar hemma hos Suss, skridskoåkning runt den fina naturmiljön vid Björnön, bad på Lögarängsbadet, gammeldanskurs med mera. Jag dansade med JG. Detta var ju allt sådant som föräldragenerationen skulle ha applåderat.

Tiden på fritidsgårdarna var över. Den tiden hörde till Gunvors och min på högstadiet. Det rörde sig på helgerna då om att komma in på en fritidsgård. Det var köande utanför och trångt inne där ofta ett band av killar spelade. Jag trivdes aldrig med dessa lördagar och minns inte ett enda av banden som spelade vid namn. Under gymnasiet var det istället Gropen som gällde. Det var köande innan man kom in och trångt inne men ack så mycket trevligare. Man kunde sitta ner och prata vid, och dansa. Jag gissar att jag var mera mogen för den sortens umgänge då.

Bosse

Det var på Gropen jag träffade Bosse Andersson. Det skrevs ofta i VLT om bråk på stan under helgerna men på Gropen märkte man inget av det. Bråken ägde rum på Smedjan (tror jag det hette) och var antingen bråk mellan italienare eller finnar. Bosse och jag var tillsammans i ett par år under gymnasiet. Han lärde mig köra bil. Han lånade pappans beige Volvo. Jag tog körkort när jag var 18 år och 3 månader. Bosse var 2 år äldre än jag och läste ekonomi i Örebro. Han blev senare i livet chefsekonom på VLT. Han var ensambarn och mycket sportintresserad. Han önskade sig lika många barn som i ett 7-mannalag. När vi skildes i samband med att jag flyttade till Uppsala minns jag att jag förstod att han faktiskt menade

allvar med antal barn och att han ville bilda familj ganska snart. Det skrämde mig! Jag var absolut inte beredd på det. Han fick sen sex eller sju barn varav en flicka. Det yngsta barnet hade ett funktionshinder.

Det verkar uråldrigt men Bosse hade gjort ett par ljusblåa skidor i slöjden. Ha, ha. Jag såg honom aldrig åka på dem.

När jag hade tagit körkortet frågade Olle mig om jag ville byta min minicykel mot hans ljusblåa Vespa. Ja, såklart! Bosse var en kille med ett typiskt svenskt utseende, snygg med ljust hår och blå ögon. En dag under en promenad centralt i Västerås blev han tillfrågad om han ville ha en roll i en film. Han skulle spela pojkvän till en nyligen invandrad finsk tjej, bland annat skulle de åka runt i Västerås på min vespa. Jag tyckte att han klarade sig hyfsat som skådis. Under sista sommarlovet i gymnasiet fick jag ett jobb på Svalövs utsädesförening. Jag packade vespan full och körde hela långa vägen från Västerås till Svalöv, ensam. Jag var ju inte van vid att köra vespa, och inte på landsväg. Längs denna långa sträcka lärde jag mig hur otroligt farliga de vita strecken på vägen är när man kör vespa och det småregnar.

Bosse och jag liftade också tillsammans. Vi tog oss på det sättet utan problem till England, Schweiz, Österrike, Tyskland och Danmark. Övernattade bland annat på ett litet slott hos ett par som tog upp oss längs vägen. Vi hade sytt svenska flaggan på våra rygsäckar och tänkte att det skulle innebära en fördel. Flaggorna var dock så små att jag tvivlar på om de överhuvudtaget var synliga från en förbipasserande bil. Vi hade tur hela vägen. Rädsla existerade inte vad jag kan minnas. På vägen upp emot Engelberg i Schweiz fick vi lift med en traktor. Vi satt på flaket med benen dinglande ner och ryggen mot föraren. Det blev 20 km i timmen brant uppför med en skinande sol och en obeskrivligt vacker utsikt, bergstoppar med snö i fjärran och en osannolik grönska i dalarna. Det här var antingen sommaren 1970 eller omedelbart efter studenten 1971.

Bosse tyckte mycket om hundar och han följde med mig när jag köpte min andra hund, en svart flat coated retriever, Laban, i Björnlunda utanför Gnesta. Den första hunden jag hade var en Afghan, Chagai. Han var väl inte ens ett år fylld då han bröt benet. Han utvecklade under tiden då han bar gips och metallställning en aggressivitet mot dem som närmade sig ett ben, morrade, visade tänderna och såg skrämmande ut. Vi var så rädda att något allvarligt skulle hända om exempelvis ett barn kom för nära att vi så småningom tog beslutet att avliva honom. En så tråkig utveckling!

Inte så långt senare köpte jag dock Laban. Han var en underbar hund, och till skillnad från Chagai blev han också omtyckt av Olle och Ellen. De tog bl.a. hand om honom när jag reste till Israel. Och honom hade jag med mig till Uppsala när jag flyttade dit på senhösten 1971.

Skolan

Jag hade velat komma in på Naturvetenskaplig linje på gymnasiet, men det räckte tyvärr inte betygen till. Så det fick bli Samhällsvetenskaplig-Ekonomisk linje. I ettan gick jag då i Carlforsska skolan. I tvåan valde jag samhällsvetenskap framför ekonomi, och då blev det Fryxellska skolan i stället. Och där tog jag studenten på sommaren 1971.

När det gällde skolan (och då syftar jag på åttan, nian och gymnasiet) och min inställning till att prestera mitt bästa var jag hela tiden så medveten om att jag inte gjorde det. Varför inte? Jag tror att jag i gymnasiet inte hade en enda sjukdag. Jag tog ”ledigt” i två dagar med en mycket enkel snuva och hade kunnat gå utan problem. Jag minns att jag planerade att vara hemma de två dagarna och gick i förväg och lånade Vilhelm Mobergs utvandrarserie. Jag sträckläste mellan de lite tillgjorda hostningarna och Ellen kom ner med varm choklad. Möjligen anade hon min halvbluff. Trots mitt oengagemang klarade jag mig väl hyfsat i skolan. Jag ställde mig frågan hur många gånger som helst ”Varför gör du inte ditt allra bästa?”. Det var som om jag inte förmådde. Någoting hindrade mig som jag inte lyckades komma åt vad det var. Eller rättare sagt, jag lyckades aldrig ta mig vidare i tankarna och analysera vad det handlade om. Jag tror själv nu att det berodde på att de sammanlagda bekymren och problemen som hade funnits i min familj och runt mig under barndomen och tonårstiden tyngde mig så pass mycket (på ett omedvetet sätt) att jag för att klara av att hålla det i schack fick gå på sparlåga på annat håll.

Det var ingen i min omgivning som var tävlingsmänniska. Jag använder det ordet nu men tror aldrig jag hörde talas om det under den tiden. Ingen i min omgivning visade något större intresse för hur det gick, inte som jag kommer ihåg det. Bara några år senare, när jag kompletterade naturvetenskaplig linje i

Uppsala och därefter läste på universitetet blev det en annan sak. Var det att jag flyttade hemifrån och långsamt befriades från problembojan därifrån eller att jag fick den på distans? Att jag hade träffat Göran och att Petter föddes hade enorm betydelse, kanske betydde det allt! Jag använde hela min kapacitet. Det innebar en skjuts framåt utan like. Allt gick så lekande lätt, jag blev snabb och effektiv utan att behöva anstränga mig. Det fortsatte så efter kompletteringen, universitetet och lärarhögskolan. En härlig känsla! (Dock hade jag en resttenta i termodynamik som släpade efter på ett jobbigt sätt. Det är bäst jag nämner det, eftersom det står i min och Görans gemensamma text!)

På kibbutz i Israel

Suss mamma Maud Asker skulle hälsa på Suss i Israel där hon jobbade på kibbutz. Hon frågade om inte jag skulle komma med. Jag gjorde det och bestämde mig för att stanna där under hösten tillsammans med Suss. Det var hösten efter studentexamen, år 1971. Kibbutzen hette Galon och låg i kanten av Negevöknen inte så långt från Jerusalem. Det var en så kallad amerikansk kibbutz med huvudsakligen amerikanska och västeuropeiska invånare. Vi jobbade som volontärer där vilket var ett mycket vanligt sätt för ungdomar efter studenten att tillbringa en tid mellan gymnasiet och vidare studier eller jobb. Det var mycket varierat arbete man fick göra. Bland annat trampade jag bomull under stjärnklara kvällar, körde traktor (på grund av att traktorerna var Volvo som inte var automatväxlade, de amerikanska ungdomarna anlätades därför i allmänhet inte) ut på åkrarna för att sätta igång och kolla bevattningsslingorna, plockade apelsiner och jobbade i tvätteriet. I tvätteriet kunde man läsa också, det var en fördel. Kibbutzen hade dessutom en olivlund, en fläktfabrik och ett majsält som jag minns det. Vi bodde i baracker i utkanten av kibbutzen. I förlängningen av våra baracker bodde beduiner som också jobbade där. Vi tjänade 30 israeliska pund i månaden. Dem kunde man spara och resa för. Vi fick dessutom plocka på oss en viss tilldelning av brevpapper, frimärken och starka cigaretter.

På fritiden, det vill säga helgerna, kunde man få åka iväg och se sig omkring i Israel om man kunde hitta ett transportsätt. Det fanns bussar och liknande som gick regelbundet men ganska sällan. På det sättet gjorde jag några turer till Jerusalem. Jag reste även till Döda havet och Masada. Masada är en antik fästning som ligger på ett 400 m högt platåberg i Negevöknen. Den står som symbol för judiskt motstånd. Den listades 2001 som kulturellt världsarv.

Herman Hesses böcker Stäppvargen och Siddhartha var populära och dem skulle man läsa. På 60-talet bröt det ut en Herman Hesse-boom i USA och idén att läsa dem kom säkert därifrån. Jag läser nu i Wikipedia att ”de handlar om letandet efter andlighet utanför samhället eller om utanförskap i sig”. Jag förstod i stort sett ingenting av böckerna! Jag kunde aldrig delta i diskussionerna om dem. Möjligen var orsaken att de endast fanns på engelska. Ämnet var nog också för främmande för mig.

Suss och jag gick också i skolan på Galon. Första klass tror jag det var. Vi fick lära oss alfabetet och enkla ord. Det var skoj att sitta där längst bak och iakttä undervisningen och själv försöka lära sig lite hebreiska. Behållningen så här lång tid efteråt är dock mycket knapp kan jag konstatera.

Jag deltog i en ökenvandring tillsammans med jämnåriga israeliska tjejer 18-19 år som tränades militärt. Alla tränades militärt och fysiskt på något sätt var min känsla, förutom de allra yngsta. Ökenvandringen var krävande. Den var lång och sträckte sig en bra bit efter att mörkret hade lagt sig. Vi var dessutom lastade med ryggsäck med övernattingsattiraljer. Vi gick i en lång rad och fick inte ha lampor tända för att inte blanda varandra. Så det var kolmörkt. Man var alltså piskad att hålla tempot. Jag minns hur utmattad jag blev och att tårarna en stund rann utefter kinderna. Vi gick ju i sand och känslan var två steg framåt och ett bakåt. Omgivningen var kaktusar. Israelerna skulle övernatta i tält medan vi andra fick åka hem till kibbutzen. Det blev kallt på natten, minusgrader, så det var skönt att få åka tillbaka. Vandringen lärde mig hur otroligt vältränade de israeliska tjejerna var jämfört med mig, vi var ju i samma ålder.

Hela vistelsen på kibbutzen var jag god vän med Mark. Han kändes som min beskyddare. Jag tyckte aldrig att jag behövde det men jag tror att han gjorde det. Han hade nog rätt. Jag var så naiv och godtrogen. Han var amerikan men hade bott länge i Israel och var berest. Han varnade mig bland annat efter att en fotograf hade tagit kort på mig ute i majsfälten. Se upp med honom!

Här slutar min berättelse om de första 20 åren i mitt liv. Efter Israelvistelsen bestämde jag mig för att flytta till Uppsala och komplettera min gymnasieexamen. Där tar vår familjeberättelse vid. Den börjar med år 1972, då Göran och jag träffades den 15 april.